

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

AZ APOSTOLOK CSELEKEDETEI

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2018. július, augusztus, szeptember

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2018 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra: Czinkota Andrásné (1–6), Czinkota Orsolya (7–13)

Tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Az apostolok cselekedetei – Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból a naponkénti

tanulmányozáshoz / Ellen G. White; fordította: Bartha Sándor

– Pantelimon: Viața și Sănătate, 2018

ISBN 978-606-911-477-3

1. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. „... lesztek nékem tanúim...”	5
2. Püünkösöd	15
3. Élet a korai egyházban	25
4. Az első egyházi vezetők	37
5. Pál megtérése	46
6. Péter szolgálata	55
7. Pál első misszióútja	67
8. A jeruzsálemi zsinat	78
9. A második misszióút	87
10. A harmadik misszióút	97
11. Jeruzsálemi letartóztatás	107
12. Cézáreai fogság	117
13. A római út	126

1. tanulmány

„... lesztek nékem tanúim...”

Június 30., szombat délután

Jézus egész tanítói működése alatt állandóan hangoztatta tanítványainak, hogy egyesülniük kell vele abban a munkában, amelynek célja, hogy a világot a bűn rabszolgaságából megszabadítsa. Amikor kiküldte a tizenkettőt, és később a hetvenet Isten országát hirdetni, a lelkükre kötötte, hogy mindazt közöljék másokkal, amit tőle tanultak. Minden ténykedése arra szolgált, hogy valamennyit személyes munkára nevelje, amely munka a létszámuk növekedésével bővülni fog, míg végül a föld legszélső határáig is eljut. Utoljára arra szólította fel követőit, hogy legyenek jó sáfárai az üdv örömeinek. – *Az apostolok története*, 32. o.

Az Úr akarata szerint népe e világban van, de nem e világból való. Törekedjünk az igazságot megismertetni magas rangú emberekkel. Adjunk számukra megfelelő lehetőséget a bizonyítékok meghallgatására és mérlegelésére. Sokan tájékozatlanok, nincsenek felvilágosítva. Mi pedig végezzünk egyéenként komoly, ünnepélyes, bölcs munkát. Hordozzunk lelkünkben terhet: aggódjunk, gyötrődjünk a főemberekért, a magas tisztségeket betöltő férfiakért, hívjuk meg őket a menyegzőre. Sokkal többet tehattünk volna a magas rangúakért. Krisztus utolsó üzenete, amelyet mennybemenetele előtt tanítványainak adott, hogy juttassák el az evangéliumot az egész világra; ehhez az üzenet-höz kapcsolódott a Szentlélek ígérete. Az Úr mondotta: „Vesztetek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok, és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mind az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 198. o.

Július 1., vasárnap – IZRAEL HELYREÁLLÍTÁSA

A tanítványok égték a vágytól, hogy megtudják Isten országa megjelenésének pontos idejét, de Jézus azt mondta nekik, hogy nem tudhatják az időket és az alkalmakat, mert az Atya nem tárta fel azokat. Nem az volt a legfontosabb számukra, hogy tudomást szerezzenek Isten országa felállításának idejéről. A Mester imádkozó, várakozó, vigyázó és munkálkodó követőivé kellett válniuk. Be kellett mutatniuk a világnak Krisztus jellemét. Ma is ugyanarra van szükség a sikeres keresztény élethez, mint amire az apostolok napjaiban volt. „Monda pedig nékik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok.” Mit kellett tenniük, miután a Szentleket elnyerték? „Lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.” (Csel 1:7–8) – *Szemelvények*, I. köt., 185. o.

Ahelyett, hogy a túlfűtött lelkesedés idejére várnánk, inkább használjuk fel bölcsen a rendelkezésünkre álló lehetőségeket, és tegyünk meg minden szükséges lépést a lelkek megmentése érdekében. Ahelyett, hogy az elménk erejét az időkre és napokra vonatkozó számításokra pazarolnánk – amelyekről azonban csak egyedül Isten rendelkezik, és nem bízta az emberre –, inkább rendeljük alá magunkat a Szentlélek vezetésének, tegyünk eleget a jelen kötelességeinek, és az élet kenyerét emberi vélekedések nélkül kínáljuk fel a veszendő lelkeknek. – *The Review and Herald*, 1892. március 22.

Ha a Szentlélek munkálkodik a szívünkön, nem kérdezi, hogyan tegye. Gyakran egészen váratlan úton-módon cselekszi. Krisztus nem úgy jött el, mint ahogyan a zsidók várták. Nem úgy jött el, hogy őket, mint nemzetet megdicsőítse. Előfutára eljött, hogy utat készítsen számára azáltal, hogy megtérésre, bűnbánatra, alámerítkezésre szólította fel az embereket. Krisztus üzenete így hangzott: „Elközelített Istennek országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.” A zsidók visszatartották Krisztust azért, mert nem várakozásuknak megfelelően jött

el. Halandó emberek eszméit tartották tévedhetetleneknek azért, mert magas életkort értek meg.

Ez a veszély a gyülekezetre is leselkedik, nevezetesen, hogy halandó emberek ötletei szabják meg a Szentlélek útját, hogyan jöjjön el. Noha be nem ismernék, mégis néhányan valóban így is tettek. Minthogy pedig a Lélek eljön, de nem azért, hogy embereket megdicsőítsen, vagy téves elméleteiket támogassa, hanem megfeddje a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében, sokan elfordulnak tőle. Nem akarnak önigazultságuk ruháitól mentesülni, azaz igazságtalanságaiktól, s helyette Krisztus életszentségét felölteni, azaz a tiszta, hamisítatlan igazságot. A Szentlélek nem hízeleg embereknek, a tevékenységét sem szabja emberek elgondolásaihoz. Halandó, bűnös emberek nem befolyásolhatják a Szentlelket. Ha eljön, hogy megfeddjen az Isten által választott szószólója által, akkor az ember dolga, hogy meghallgassa és engedelmeskedjen szavának. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 64. o.

Július 2., hétfő – A TANÍTVÁNYOK KÜLDETÉSE

A tanítványoknak, Krisztus tanúinak azt kell hirdetniük, amit Mesterrüktől láttak és hallottak. Ennél fontosabb szolgálatra Isten még nem hívott el embereket. Ennél csak Jézus szolgálata nagyobb. Isten munkatársaivá kellett lenniük a világ megmentésére. Miként az Ótestamentumban a tizenkét pátriárka képviselte Izráelt, úgy az újszövetségi egyháznak a tizenkét apostol a képviselője. – *Az apostolok története*, 19. o.

A tanítványok a Szentlélek kiáradása után mennyei fegyverzettel felővezve tanúságtevőkként munkához láttak, hogy elbeszéljék a jászol és a kereszt csodálatos történetét. Egyszerű, alázatos emberek voltak, ám az igazságot hirdették. Uruk halála után gyámoltalan, csalódott, csüggedt csoportot képeztek – mint pásztor nélküli juhok –, de most, mint az igazság tanúi láttak a munkához; a fegyverzetük Isten ígéje és a Szentlélek volt, hogy diadalt arassanak minden ellenállás felett. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 66. o.

Üdvözítőjüket megtagadták, halálra ítélték, és gyalázatos keresztfához szegezték. A zsidó papok és főemberek csúfolódva jelentették ki: „Másokat megmentett, magát nem tudja megtartani. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk neki.” Ám ez a kereszt a gyalázat és gyötrelém keresztsje, reményt és üdvöt hozott a világnak. A hívők felbátorodtak, reménytelenségüktől és gyámoltalanságuk tudatától megszabadultak. Jellemükben átalakultak, és keresztény szeretetben egyesültek. Noha szegények voltak, a világ szemében tudatlan halászok, a Szentlélek azonban Krisztus bizonyátevőivé avatta őket. Ugyan nem részesültek földi, világi tiszteletben vagy elismerésben, mégis ők voltak a hit hősei. Ajkukról az isteni ékesszólás és hatalom szavai hangzottak, és megrázták a világot. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 67. o.

Jézus mondta: „A víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne” (Jn 4:14). Amint a Szentlélek feltárja előtted az igazságot, a legértékesebb tapasztalatokat fogod kincsként gyűjteni. Egyúttal fölébred benned a vágy, hogy másoknak is szólj azokról a vigasztaló témákról, amelyeket az Úr eléd tárt. Amikor emberekkel érintkezel, Krisztus jellemét vagy munkáját érintő friss gondolatokat közölsz velük Uradról. Szánakozó szeretetének újabb kijelentéseiben részesülsz, hogy közöld az Őt szeretőkkel, de azokkal is, akik nem ismerik Őt.

„Adjatok, és nektek is adatik” (Lk 6:38), hiszen Isten szava: „kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, melyek folynak a Libánusról” (Énekek 4:15). Az a szív, amely már megízlelte Krisztus szeretetét, egyre többet és többet akar inni belőle. Amint továbbadod ezt a szeretetet, magad is gazdagabb, bőségesebb mértékben részesülsz belőle. A szív szakadatlan esdeklése ekkor majd ez lesz: többet kérek, Uram, belőled! A Lélek válasza pedig örökké ez: sokkal többet. Hiszen Istenünk örömét leli az adásban, mert „véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhet, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Eféz 3:20). Jézus Krisztus az elveszett emberiség megmentéséért megüresítette magát, Isten ezért mérték nélkül adta neki a Szentlelket. A Mindenható Krisztus követőjének ugyanúgy fogja adni a Lelket, amikor az

ember egész szívét átadja, hogy Isten lakjon benne. Maga Urunk adta ki a parancsot: „Teljesedjete be Szentlélekkel!” (Eféz 5:18). Ez a parancs egyúttal ígéret is a Szentlélekkel való beteljesedésünkre. Az Atya jónak látta, hogy Krisztusban „lakozzék az istenségnek egész teljessége testileg, és ti őbenne vagytok beteljesedve” (Kol 2:9–10). – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 20. o.

Július 3., kedd – JÉZUS VISSZATÉR

Amikor Jézus az Olajfák hegyéről felemeltetett, Őt nem csak néhány angyal, hanem angyalok egész serege látta. Angyalok ezrei figyeltek, ahogy Isten Fia felmegy a mennybe. – *The Ellen G. White 1888 Materials*, 127.

Miközben a tanítványok még mindig felfelé tekintettek, egy hang szólította meg őket, amely csengő muzsikaként hangzott. Megfordultak, és két angyalt láttak maguk előtt emberi alakban, akik így szóltak hozzájuk: „Galileabeli férfiak, mit álltok, nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok Őt felmenni a mennybe.”

Ezek az angyalok ahhoz a mennyei sereghez tartoztak, amely fénylő felhőben várakozott, hogy elkísérje Jézust égi otthonába. Az angyalok sokaságából a legkitüntetettebb az a két angyal, aki Krisztus feltámadásakor a sírboltnál volt, és egész földi élete alatt mindig Jézussal voltak. – *Jézus élete*, 831–832. o.

Sokáig vártunk Megváltónk visszatérésére. De az ígéret biztos. Hamarosan megígért otthonunkban leszünk. Jézus az élő folyam mellett vezet bennünket, amely Isten trónjából folyik ki (Jel 22:1), és megmagyarázza nekünk gondviselésének homályos útjait, amelyeken átvitt bennünket e földön jellemünk tökéletesítése céljából. Ott tisztán látjuk és szemléljük a helyreállított Éden szépségeit. Amikor Megváltónk lábához tesszük koronánkat, amelyet Ő helyezett a fejünkre, arany hárfáinkon játszva az egész mennyet betöltjük a trónon ülő dicséretével. – *Boldog otthon*, 544. o.

Micsoda örömforrás a tanítványok számára a tudat, hogy ilyen barátjuk van a mennyben, aki közbenjár értük! Krisztus látható mennybemenetele minden addigi nézetüket és szemléletüket megváltoztatta. Korábban végtelen térként gondoltak az égi világra, ahol testetlen lelkek élnek. Most a menny Jézushoz kapcsolódott gondolataikban, akit mindenekfelett szerettek és tiszteltek, akivel valaha együtt társalogtak és utaztak, akit még feltámadott testében is megérintettek. – *Az utolsó napok eseményei*, 285. o.

Az idő múlásával semmiben sem változott Krisztus mennybemenetelekor tett ígérete. Ma is velünk van, amiképpen a tanítványaival volt, és velünk lesz a „napoknak végéig”. Jézus Krisztus egymást követő nemzedékeket rendelt az evangélium hirdetésére, akik tőle, a nagy Tanítómestertől kapták a tekintélyt. – *Letter 134*, 1903.

Július 4., szerda – FELKÉSZÜLÉS PÜNKÖSDRE

Ha a tanítványok Mesterük mennybemenetele után összejöttek, kérésüket Jézus nevében intézték az Atyához. Ünnepeles áhítattal hajoltak meg imájukban, és megismételték az ígéretet: „...amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.” (Jn 16:23–24) Áhítatos imában mind feljebb emelték kezüket, ama biznysággal az ajkukon: „Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.” (Róm 8:34) Pünkösöd napján nyerték el a Vigasztalót, akit Jézus nekik eleve megígért (Jn 14:17). Továbbá ezt mondta: „Jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok.” (Jn 16:7) Krisztus ezen túl Lelke által állandóan gyermekei szívében lakozik. Vele való közösségük most sokkal szorosabb, bensőségesebb lett, mint amikor személyesen velük volt. A bennük lakozó Krisztus szeretete, fénye és ereje visszatükröződött az arcukról olyannyira, hogy akik látták őket, azonnal csodálkozva megismerték, „hogy ők Jézussal voltak” (Csel 4:13). – *Jézushoz vezető út*, 74. o.

Ami Krisztus a hajdani tanítványoknak volt, ugyanaz kíván ma is lenni gyermekei számára, mert amikor tanítványainak kis csapatát utoljára gyűjtötte maga köré, így imádkozott: „De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédökre hisznek majd én bennem.” (Jn 17:20) – *Jézushoz vezető út*, 75. o.

Krisztus mennybemenetele után a tanítványok összegyűltek egy helyen, hogy alázatosan könyörögjenek Istenhez. Tíz napig tartó önvizsgálat után nyitva állt az út, hogy a Szentlélek beléphessen a megtisztított, odaszentelt lelki templomokba. Minden szív lélekkel telt meg, valóban mintha Isten azt akarta volna népének megmutatni, hogy neki felségjoga rájuk árasztani a menny legértékesebb áldásait. A Lélek kardja új erővel edzetten elhatott a szívnek és a léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig (Zsid 4:12). Ledöntötte a bálványozást, amely belevegyült a nép istentiszteletébe. Isten országához új területet csatoltak. Meddő és puszta helyeken felhangzott Isten dicsőítése – *The Review and Herald*, 1902. június 10. (*Evangelizálás*, 698. o.)

A szívet meg kell üresíteni és tisztítani minden szennytől, hogy a Szentlélek benne lakhasson. Az első tanítványok pünkösdkor felkészültek a Szentlélek kitöltetésére: megvallották és elhagyták bűneiket, és imában Istennek szentelték az életüket. Most ugyanerre van szükség, csak még nagyobb mértékben. (...)

Ha nem haladunk előre a keresztyény erényekben minden nap, nem fogjuk felismerni a késői eső idején a Szentlélek kitöltetését. Megtörténhet, hogy bekövetkezik a körülöttünk élők szívében, de mi nem vesszük észre, és nem kapjuk meg. – *Az ima*, 118–119. o.

Isteni kegyelem szükséges kezdetben, majd pedig a haladás minden egyes lépésnél, és csak isteni kegyelem fejezheti be a művet. Gondtalanlagnak nincs helye. Sose felejtjük el Jézus Krisztus figyelmeztetését: „Vigyázzatok és imádkozzatok!” „Vigyázzatok és mindenkor imádkozzatok!” A fejlődésünkhöz, haladásunkhoz lényeges, hogy minden pillanatban összeköttetésünk legyen a mennyel. Lehet, hogy Isten Lelkének bizonyos mértékével bírtunk, ám ima és hit által állandóan

törekedjünk a Lélek nagyobb mértékére. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 507. o.

Ugyanolyan kitartóan kellene imádkoznunk a Szentlélek kitöltéséért, mint pünkösdkor imádkoztak a tanítványok. Ha akkor nekik szükségük volt a Szentlélekre, ma mennyivel inkább szükségünk van nekünk rá. – *Az ima*, 119. o.

Július 5., csütörtök – A TIZENKETTEDIK APOSTOL

Az apostoltok imában kérték az Urat, mutassa meg, a két tanítvány közül melyik legyen Krisztus tanítványa. Isten Lelke Mátyást választotta a szolgálatra. (...)

A kiválasztott két férfi minden szempontból becsületes és méltó volt a megüresedett helyre; bár jól ismerték őket a tanítványok, mégis úgy érezték, hogy saját ítélőképességük nem tökéletes, ezért a választást az Úrra bízták, mivel az Ő szeme képes olvasni a szív rejtett zugaiban is. Ez a tanulság a mai időre is szól. Sokakat – akik látszólag jól képzettek az Úr munkájára – túl hamar, alapos megfontolás nélkül alkalmaztak, s ahelyett, hogy mások terheinek hordozóivá válnának, ők válnak az egyház terhév. Ha a mai egyház az apostolok megfontoltságával és elővigyázatosságával járna el bizonyos személyek kiválasztásakor a szolgálatra, akkor Isten ügye számos bonyodalomtól és kártól mentesülne. Sok esetben szenvedett kárt az Úr munkája azért, mert olyan embereket állítottak az első sorokba, akik nem voltak képesek elvégezni a munkát. – *The Spirit of Prophecy*, III. köt., 264. o.

Az Apostolok cselekedete első fejezetében utasításokat is találunk azok választására, akik a gyülekezetben felelősséget hordoznak. Júdás árulása űrt hagyott az apostolok soraiban, így szükségessé vált, hogy helyére mást válasszanak. Erről mondja Péter: „Szükség azért, hogy azok közül a férfiak közül, akik velünk együtt jártak minden időben, míg az Úr Jézus közöttünk járt-kelt a János keresztségétől kezdve mind a napig, melyen fölvitetek tőlünk, azok közül egy az ő feltámadásá-

nak bizonyossága legyen mivelünk egyetemben. Állatának azért elő ketőt, Józsefet, ki hívatik Barsabásnak, kinek mellékneve Justus vala, és Mátyást. És imádkozván, mondának: Te, Uram, ki mindeneknek szívet ismered, mutasd meg a kettő közül egyiket, akit kiválasztottál, hogy elnyerje az osztályrészét e szolgálatnak és apostolságnak, melytől eltelyedék Júdás, hogy az ő saját helyére jusson. Sorsot vetének azért reájuk, és esék a sors Mátyásra, és a tizenegy apostol közé számláltaték.” (Csel 1:21–26)

Az igékből tudhatjuk, hogy az Úr bizonyos állások betöltésére bizonyos embereket tartogat. Isten megtanítja népét megdöntött és bölcsen olyanokat választani, akik nem árulják el a szent bizalmat. Ha Krisztus idejében a hívőknek megfontoltan kellett a felelős állásokra személyeket választaniuk, akkor nekünk is bizonyára nagy körültekintéssel kell cselekednünk. Isten elé vigyünk minden ügyet, és buzgó imával kérjük, hogy Ő válasszon.

A menny Ura tapasztalt embereket választ ügye felelősségének hordozására. E férfiak különleges befolyással bírnak. Ha mindenkinek megadjuk ezt a kiválasztottakra ruházott hatalmat, akkor megálljt kell kiáltanunk. Akiket Isten munkájában terhek viselésére választunk, ne legyenek megdöntöttek, elbizakodottak vagy önzők. A példájuk vagy a tekintélyük sose erősítse a gonoszt. Az Úr sosem engedte meg, hogy közönségeset hozzanak munkájába, eltávolítva a szentséget, amelynek azt mindenkor körül kell venni. Isten munkájának egyre szentebbé kell válni népünk szemében. Mindenképp növelnünk kell az igazság magasztos jellegét. Akiket intézményeinkben az Úr műve őrizőivé tettünk, azoknak mindig az Ő akaratát és útját kell a főhelyre tenni. Az egész munka jóléte azok hűségétől függ, akiket megbízunk, hogy a gyülekezetekben Isten akaratát teljesítsék. – *Bizonyágtételek*, IX. köt., 263–264. o.

Az Úr Igéjében felsorolja azokat a feltétlenül szükséges adományokat és képességeket, amelyekkel műve munkásainak bírniuk kell. Nem mondja, hogy felesleges a műveltség, vagy nevelésre nincs szükségünk, mert ha a kiművelt elme Isten szeretetének és félelmének irányítása alatt áll, akkor a szellemi képzettség előny, áldás, ám nem ezt

tartja szolgálatában a legfontosabbnak, legértékesebbnek. Jézus mellőzte korának bölcseit, a művelt és magas rangú férfiakat, mert annyira büszkék és beképzelték voltak, hogy az emberiség szenvedői iránt nem éreztek részvétet, így nem válhattak a Názáreti munkatársaivá. Vakbuzgóságukban méltóságukon alulinak tartották, hogy Krisztustól tanuljanak. Az Úr Jézus csak azokat akarja művében foglalkoztatni, akik ezt a művet szentnek tartják, csak így működhetnek együtt Istennel. Így lesznek élő vezetői, szócsövei, akiken keresztül kegyelme akadálytalanul áradhat. Krisztus csak azokra ruházhatja jellemtulajdonosságait, akik nem önmagukban bíznak. A legmagasabb tudományos képzettség önmagában nem fejleszthet ki Krisztuséhoz hasonló jellemet. Az igazi bölcsesség gyümölcsei csak Jézustól származnak.

A munkások saját alkalmasságukat Isten Igéjének fényénél vizsgálják meg. Akik szent dolgokkal foglalkoznak, világosan értik-e, helyesen fogják-e fel az örök érdekekkel kapcsolatos dolgokat? Vajon engednek-e a Szentlélek vezetésének, vagy pedig engedik, hogy saját öröklött és szerzett hajlamaik uralják őket? Mindenki jól teszi, ha önvizsgálatot tart, vajon a hitben áll-e? – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 259. o.

2. tanulmány

Pünkösöd

Július 7., szombat délután

A tanítványok komoly imában fordultak az Úrhoz, adjon nekik készséget, hogy az emberek elé állhassanak; a mindennapi érintkezés folyamán olyan szavakat mondjanak, amelyek a bűnösöket az Üdvözítőhöz vezetik. Miközben minden véleménykülönbséget egymás között megszüntettek, és minden elsőbbségi vagy uralomvágy eltűnt a szívükből, bensőséges keresztényi közösségben szorosán egybeforrtak. Mind közelebb jutottak Istenhez, és felismerték, hogy mily nagy kiváltságban volt részük, amikor Jézussal oly bizalmas kapcsolatban állhattak. Viszont szomorúság ülte meg a szívüket, ha arra gondoltak, hányszor okoztak neki fájdalmat lassú felfogásukkal és közömbösségükkel a tanításaival szemben, amelyet a javukra akart közölni velük.

Az előkészület ideje a mélységes, komoly töredelem és az önvizsgálat napjai voltak számukra. Érezték lelki szegénységüket, és felülről, az Úrtól kérték a kenetet, amely alkalmassá teszi őket a lélekmentési munkákra. Nemcsak a maguk számára kértek áldást, hanem könyörögtek mások lelki üdvéért is. Tisztán látták, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak, és buzgón könyörögtek azért az erőért, amelyet Jézus megígért nekik. – *Az apostolok története*, 37. o.

A Szentlélek ma ugyanúgy a rendelkezésünkre áll, mint annak idején állt az első tanítványok rendelkezésére. Isten mennyei erővel akar felruházni férfiakat és nőket, ahogy felruházta pünkösdkor azokat, akik engedelmeskedtek az üdvösség Igéjének. Ebben az időben is azoknak elérhető a Szentlélek és az Ő kegyelme, akiknek szükségük van Istenre, és hiszik az Ő szavát. – *The Southern Watchman*, 1905. augusztus 1.

Minden diák tartsa szívügyének az abszolút becsületességet. Minden lélek forduljon tiszteletteljes figyelemmel az Isten által kinyilatkoztatott Igéhez. Világosságot és kegyelmet kapnak azok, akik így engedelmesek lesznek Isten iránt. Csodálatos dolgokat fognak a törvényéből megérteni. Nagyszerű, eddig semmibe vett igazságok várnak benne láthatatlanul pünkösöd napja óta, és természetes tisztaságukban kell napvilágra jönniük. Akik igazán szeretik az Urat, a Szentlélek elfelejtett igazságokat fog eszükbe juttatni, és olyanokat, amik teljesen újak. Akik eszik Isten Fia testét, és isszák az Ő vérét, Dániel és a Jelenések könyvéből a Lélek által ihletett igazságokat fognak előhozni. Olyan erőket hoznak mozgásba, amelyeket nem lehet elnyomni. Gyermekes ajkai megnyílnak olyan hitigazságok hirdetésére, amelyek a felnőttek előtt ismeretlenek voltak. Az Úr e világ bolondjait választotta, hogy megszégyenítse a bölcseket, és a világ erőtleneit, hogy megszégyenítse az erőseket. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 473. o.

Július 8., vasárnap – A SZENTLÉLEK KIÁRADÁSA

Az első tanítványok elindultak, hogy hirdessék az Igét. Az életük Krisztust mutatta be. Az Úr pedig velük együtt munkálkodott, „megerősítvén az igét a jelek által, amelyek követik vala” (Mk 16:20). Ezek a tanítványok felkészültek a munkára. Pünkösöd napja előtt összegyülekeztek, és minden vizzályt félretettek. Egy akarattal voltak együtt. Elhitték Krisztus ígérését, hogy megkapják áldását, és hittel imádkoztak. Nemcsak önmaguk számára kértek áldást: munkálkodniuk kellett a lelkek üdvösségéért. Az evangéliumot el kellett vinniük a világ minden részébe, ezért igényt tartottak a hatalom ajándékára, amelyet Krisztus megígért nekik. Ekkor történt, hogy kitöltetett a Szentlélek, és egy nap alatt ezrek tértek meg.

Ez ma is megtörténhetne. Az emberi bölcselkedések helyett hirdessük Isten ígését! A keresztyének tegyenek félre minden nézeteltérést, és adják át magukat Istennek az elveszettek megmentésére! Hittel kérjenek áldást, és megkapják. A Szentlélek kitöltetése az apostolok idejében a „korai eső” volt, amely csodálatos eredményt hozott. A „késői eső” azonban még bőségebb lesz (Jóel 2:23). – *Jézus élete*, 827. o.

Ugyanolyan kitartóan kellene imádkoznunk a Szentlélek kitöltéséért, mint imádkoztak pünkösdkor a tanítványok. Ha akkor nekik szükségük volt a Szentlélekre, ma mennyivel inkább szükségünk van nekünk rá. – *Az ima*, 119. o.

Isten Lelke és ereje nélkül hibavaló az a munka, amit az igazság hirdetésében kifejtünk. – *Australian Union Conference Record*, 1898. április 1.

Mi nem használhatjuk fel a Szentleket, neki kell bennünket felhasználni. A Lélek által munkálja Isten népében „mind az akarást, mind a munkálkodást jó kedvéből” (Fil 2:13). Sokan nem engedik magukat vezetni, ők akarnak gondoskodni magukról. Ezért nem nyerik el a mennyei adományt. Csak azokra töltetik ki a megígért Lélek, akik alázatosan állnak Isten előtt, várva vezetését és kegyelmét. Ezt a megígért és hit által igényelt áldást követi a többi áldás. – *Az evangélium szolgálói*, 285. o.

Ezáltal a szívünkben folytatódik a megszentelődés munkája, és felkészülünk Isten pecsétjének elfogadására valamint az új pünkösdre. Csak a bűn megvallása és elhagyása, csak buzgó ima és Istennek oda-szentelt életük által készültek fel az első tanítványok a Szentlélek kitöltésére. Ennek a munkának kell végbemennie most, csak még nagyobb mértékben. – *The Review and Herald*, 1897. március 2.

Ha tehát a Szentlélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezünk és szomjúhozunk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről, és miért nem tesszük imáink és prédikációink tárgyává? Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik neki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat. Krisztus minden munkása naponta könyörögjön Istenhez a Lélek keresztségéért! A keresztes munkások gyűljenek össze csoportokba; kérjenek segítséget és mennyei bölcsességet a helyes tervezésre és kivitelezésre egyaránt. Különösen azt kérjék Istentől, hogy kiválasztott követeit részesítse a lelki munka mezején a Lélek csodálatos keresztségében. A Lélek megnyílvá-

nuló ereje Isten munkásai életében oly hatalmasan támogatná az igazság hirdetését, ahogy azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg.

Bárhol is legyen az Istennek szentelt életű munkás, a Szentlélek is ott van vele. A tanítványoknak tett ígéret nekünk is szól. A Vigasztaló éppen annyira a miénk, ahogy az övék volt. A Szentlélek adja azt az erőt, amely a gyötrődő és küszködő lelkeket megtartja a világ gyűlölete, valamint saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor jövőnk sötétnek és nyugtalanítónak látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, akkor a Szentlélek hitben elmondott imáinkra megvigasztalja a szívünket. – *Az apostolok története*, 50–51. o.

Július 9., hétfő – A NYELVEKEN SZÓLÁS AJÁNDÉKA

A zsidók majdnem minden nemzet közé szétszóródtak, és különböző nyelveken beszéltek. Nagy távolságról jöttek el Jeruzsálembe, és ideiglenesen itt rendezték be lakásukat, hogy az éppen akkor folytatódó vallási ünnepekre maradjanak, és megtartsák rendelkezéseit. Amikor összegyűltek, minden nyelvet ismertek. A nyelvek különbözősége nagyon akadályozta Isten szolgáinak munkáját, hogy hirdessék Krisztus tanításait a föld végső határáig. Isten, hogy csodálatos módon pótolja az apostolok hiányát, a nép számára a legtökéletesebben megerősítette Krisztus tanúinak bizonyágtételét. A Szentlélek megtette azt, amit ők egy életen át sem tudtak volna önmagukért megtenni. Most el tudták terjeszteni az evangélium igazságait, mert szabatosan beszélték azoknak nyelvét, akikért munkálkodtak. Ezen csodálatos adomány volt a legnagyobb bizonyíték, amit be tudtak mutatni a világnak, hogy megbízásuk magán viseli a menny pecsétjét. – *A megváltás története*, 242. o.

„És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólani más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólóniok.” (Csel 2:3–4)

A Szentlélek tüzes nyelvek alakjában nyugodott az összegyűlteken. Jelképe volt ez a tanítványoknak akkor juttatott adománynak, amely képessé tette őket arra, hogy olyan nyelveken is folyékonyan beszéljenek, amelyeket azelőtt sohasem ismertek. A tűz azt az izzó buzgóságot fejezte ki, amellyel az apostolok működni fognak; és egyszersmind azt az erőt is, amely a munkájukat kíséri. – *Az apostolok története*, 39. o.

Némelyek úgynevezett ajándékokat gyakorolnak, és azt mondják, hogy az Úr helyezte ezeket a gyülekezetbe. Ismeretlen nyelvek nevezik badar beszédüket, amelyet nemcsak az ember, de még az Úr és a menny sem ismer. Az efféle ajándékokat az emberek hozzák létre a nagy csaló segítségével. Vakbuzgóság, hamis izgalom, hamis nyelveken szólás, zajos vallásgyakorlatok – ezeket olyan ajándékoknak tekintik, amelyeket Isten helyezett a gyülekezetbe. Segítségével némelyeket félrevezettek. Mindennek a gyümölcssei élvezhetetlenek. „Gyümölcszeikről ismeritek meg őket.” A vakbuzgóságot és a zajt a hit különleges bizonyítékának tartják. Némelyek elégedetlenek az összejövetellel, ha nem felszabadultan és fesztelenül töltötték az időt. Erre törekednek, és izgalomba hajszolják magukat. Az ilyen összejövetelek hatása azonban nem áldásos. Mikor az érzések boldog szárnyalása tovaröppent, mélyebbre süllyednek, mint az összejövetel előtt, mert boldogságuk nem a helyes forrásból buzog. A lelki fejlődés számára leghasznosabb, legáldásosabb összejöveteleket komolyság és szívünk elmélyült kutatása jellemzi. Mindenki törekszik megismerni magát, és buzgón, mély alázattal tanulni Jézus Krisztustól. – *Bizonyágtételek*, I. köt., 412. o.

Mély vággyal tekintek előre arra az időre, amikor a pünkösdi eseményei még nagyobb hatalommal megismétlődnek. János apostol mondja: „És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől.” Akkor, akár pünkösdkor, ki-ki a maga nyelvén hallja majd az igazságot. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1055. o.

Július 10., kedd – PÉTER PRÉDIKÁCIÓJA

Pünkösöd napján Péter ennek a próféciónak az idézésével magyarázta meg azt a csodálatos eseményt, amely akkor történt. Kettős tüzes nyelvek jelentek meg minden tanítványon, akik Szentlélekkel telve idegen nyelveken szóltak. Amikor a gúnyolódók azzal vádolták őket, hogy új bort ittak, Péter így válaszolt: „Nem részegek ezek, amint ti állítjátok; hiszen a napnak harmadik órája van; hanem ez az, ami megmondott Jóel prófétától.” Majd tartalmilag idézte azt a Jóel könyvében található prófeciát, csak az „azután” kifejezés helyett azt mondta, hogy „az utolsó napokban”: „És lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből [...]” (Csel 2:17).

Nyilvánvaló, hogy ez a próféciónak csak a Lélek kitöltésére vonatkozó része volt, amely azon a napon kezdett teljesedni; mert nem voltak ott időse emberek, akik álmokat álmodtak, sem pedig ifjú férfiak és nők, akik látomásokat láttak és prófétáltak; nem jelentek meg vérrel, tüllel és füstoszlopokkal jelzett csodák; a Nap sem sötétedett el akkor, és a Hold sem vált vérré; mégis az, aminek akkor tanúi voltak, Jóel prófeciájának teljesedése volt. Ugyanígy nyilvánvaló, hogy a Lélek kitöltetésére vonatkozó próféciónak ez a része nem merült ki ezzel az egy megnyilatkozással; mert az a prófécia attól az időtől kezdve az Úr nagy napjának eljövételéig minden napra kiterjed. – *Patriárkák és próféták*, 22. o.

Pünkösöd napján Isten a tanítványokat mennyei erővel ruházta fel. De Krisztusnak ez az ígérete nem volt több mint Jóel erre az alkalomra vonatkozó prófeciája. Mert ugyanazt az ígéretet adta más formában, arról biztosítva őket, hogy mindig velük lesz a világ végéig (Mt 28:20). Márk elmondja, hogy az Úr milyen értelemben és milyen módon lesz velük: „Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az ígét a jelek által, amelyek követik vala.” (Mk 16:20) Péter pünkösöd napján bizonyosságot tett a Lélek általuk tapasztalt működésének folytonosságáról. Amikor a büntudatra ébredt zsidók ezt kérdezték az apostoloktól: „Mit cselekedjünk?” – Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szentlélek ajándékát. Mert néktek lett az *ígéret* és a ti gyermekeiteknek, és mind-

azoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” (Csel 2:37–39) Ez minden bizonnyal vonatkozik a Szentléleknek az egyházban való működésére, még különleges megnyilatkozásaira is az elkövetkező időben mindaddig, ameddig a kegyelem felkínálja az embernek Krisztus megbocsátó szeretetét. – *Pátriárkák és próféták*, 23. o.

Július 11., szerda – JÉZUS FELMAGASZTALÁSA

Krisztus mennybemenetele jelezte, hogy követői elnyerik a megígért áldást. Erre várniuk kellett, mielőtt munkájukat elkezdhetnék. Miután Krisztus a mennyei kaput átlépte, angyalok imádata közben elfoglalta trónját. Amint a beiktatási ünnepély véget ért, a Szentlélek bőséggel áradt a tanítványokra, és Krisztus valóban megdicsőítettet azzal a dicsőséggel, amelyet Atyjától öröktől fogva bírt. A Lélek kiárasztása pünkösöd napján a menny üzenete volt arról, hogy a Megváltó ünnepélyes felkenetése megtörtént. Ígérete szerint elküldte a Szentlelket a mennyből annak jeléül, hogy immár mint pap és király, övé minden hatalom mennyen és földön; és Ő népének Felkentje. – *Az apostolok története*, 38. o.

Krisztus közvetlen mennybemenetele előtt tanítványainak adott küldetése nem más, mint országának nagy hittérítő térképe. A küldetéssel követeivé tette őket, és átadta megbízólevelüket. Ha azután kérdőre vonják őket, hogy tanulatlan halász létükre milyen felhatalmazás alapján működnek tanítókként és gyógyítókként, azt válaszolhatják, hogy akit a zsidók megfeszítettek, de aki föltámadt a halálból, az tett minket szavának szolgálivá, kijelentve: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.”

Krisztus, mint legfőbb igehirdetőinek, a tanítványoknak adta e megbízást; az építéseknek, akiknek le kellett fektetni gyülekezetének alapját. Megbízta őket, és igehirdetőként a nyomukba lépőket, hogy nemzedékről nemzedékre, korról korra adják tovább örömhírét. [...]

A tanítványoknak adott küldetés nekünk is szól. Mint akkor régen, ma is a megfeszített és föltámadott Üdvözítő dicsőítése a feladatunk az

Isten és reménység nélkül élők előtt. Az Úr most igehirdetőket, tanítókat és evangélistákat hív. Szolgái házról házra hirdessék a megváltás üzenetét. Vigyék el a Krisztus általi bűnbocsánat hírét minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 14–15. o.

Krisztus mindenről gondoskodott, ami a tanítványokra bízott munka elvégzéséhez szükséges, és magára vállalta a felelősséget sikeréért. Amíg engedelmessé válnak, és együttműködnek vele, addig nem vallhatnak kudarcot. Menjetek el minden nemzethez – mondta nekik. – Menjetek el a földgolyó legtávolabbi sarkába, s tudjátok, hogy ott is veletek leszek. Munkálkodjatok hittel, bizalommal, mert sosem jön el az idő, mikor elhagynálak benneteket!

Nekünk is megígéri, hogy mindig velünk lesz. Az idő múlása mit sem változtat ígérésén. Oly igazán velünk van ma, mint a tanítványokkal volt; és velünk is marad az idők végéig.

„Elmenvén... hirdessétek az evangéliumot minden teremtsék” – mondja az Üdvözítő –, „hogy Isten gyermekeivé váljanak. Veletek vagyok e munkában. Tanítalak, irányítalak, megnyugtatlak, megerősítelek titeket. Önmegtágadó és áldozatos munkátokért sikerben részesítelek. Indítani fogom a szíveket, meggyőzőm őket bűneikről, a sötétségből a világosságra, az engedetlenségből az igaz tettekhez fordítom őket. Világosságomban fölismerik majd a világosságot. Szembetalálkoztok ugyan a Sátán ügynökeinek ellenzésével, de biztatok bennem. Sosem hagyalak el titeket!” – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 16–17. o.

Július 12., csütörtök – ELSŐ GYÜMÖLCSÖK

A tanítványok csodálkozó boldogsággal szemlélték e nagy aratást. Tudták, hogy nem saját fáradozásaik eredménye ez, hiszen ők csak mások munkájába léptek. Már Ádám bukása óta Krisztus kiválasztott szolgákra bízta Igéjének magvát, hogy hintsék azt el az emberi szívekben. Földön töltött élete alatt Ő is állandóan hintette az igazság magvát, amit végül saját vérével öntözött meg. A pünkösdnapi megtérések ennek a magvetésnek az eredményei voltak. Krisztus munkájának ara-

tása: hatalmának és tanai erejének megnyilatkozása. – *Az apostolok története*, 44. o.

Isten a világ összes nemzete között népének a kegyesség, a szív szentségének és megtérésének példáját nyújtja. A választott nép, mint az Ő saját kincse arra lett felszólítva, hogy töltsse be dicső, nemes és szent feladatát – legyen részese a mennyei természetnek, és meneküljön a világ kívánságában rejlő romlottság elől. Viszont, ha ezt a bűnt épp azok követik el, akik e magasztos szolgálatot végzik, akkor hatalmas a felelőtlenségük, mert nagy világossággal rendelkeztek, és bizonyágtevésük által Isten különleges népéhez, a választott nemzethez tartoztak, kiknek szívébe Isten törvénye van írva. A menny Istene iránti hűségüket azzal bizonyítják, hogy engedelmeskednek kormányzásának. Ők az Úr földi képviselői. Ezért minden bűn vagy törvénytelenység elválasztja őket Istentől, és gyalázatot szerez nevének, és ezzel lehetőséget ad a szent Isten törvénye ellenségeinek, hogy gyalázzák ügyét és népét, akiket a következőképpen nevezett: „választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” – *Ünnepélyes felhívás*, 60. o.

A trón a kristálytengerre néz, amely az Istentől sugárzó dicsőségben mintha tűzben égő üvegből lenne. A tengeren azok sorakoznak fel, akik diadalmaskodtak „a fenevaden és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán”. A száznegyvennégyezer a Báránnyal a Sionhegyén áll, kezükben „Istennek hárfái”, és a „hárfások szava”, „akik az ő hárfájukkal hárfáznak”, olyan, mint a sok víz zúgása és nagy mennydörgés hangja. A trón előtt „új éneket” énekelnek, amelyet a száznegyvennégyezren kívül senki más nem tanulhat meg. Ez Mózes éneke és a Barányé – a szabadulás éneke. Ezt az éneket csak a száznegyvennégyezer tudja megtanulni, mert ez tapasztalatuk éneke – olyan tapasztalaté, amilyen senki másnak soha nem volt. „Ezek azok, akik követik a Barányt valahová megy.” Krisztus a földről, az élők közül ragadta el őket, akik „Istennek és a Baránynak zsengei” (Jel 15:2–3; 14:1–5). „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból.” Olyan nyomorúságot viseltek

el, amilyen nem volt, amióta nép kezdett lenni. Kiállták Jákób éjszakaijának gyötrelmeit, és közbenjáró nélkül álltak meg az utolsó csapások idején. De megszabadultak, mert „megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében”. „Szájukban nem találtott álnokság, mert... feddhetetlenek” Isten előtt. „Ezért vannak az Isten királyi széke előtt; és szolgálnak néki éjjel és nappal az Ő templomában; és aki a királyi széken ül, kiterjeszti sátorát felettük.” Az éhség és a ragály a szemük láttára tette a földet pusztasággá. A nap nagy hőséggel perzselte az embereket. Ők is szenvedtek, éheztek, szomjaztak. De „nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség, mert a Bárány, aki a királyi székek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet” (Jel 7:14–17). – *A nagy küzdelem*, 648. o.

3. tanulmány

Élet a korai egyházban

Július 14., szombat délután

Mialatt a tanítványok még mindig a menny felé tekintettek, „Ímé, két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában, kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit álltok nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok felmenni a mennybe” (Csel 1:10–11).

Krisztus visszajövetelének ígérését a tanítványoknak mindenkor élenként emlékezetükben kellett tartani. Ez a Jézus, akit láttak felszállni a mennybe, ismét el fog jönni, hogy magához vegye mindazokat, akik itt szolgálatára szentelték magukat. Ugyanaz a hang fogja őket üdvözölni a mennyek országában, mely ezt mondta nekik: „Ímé, én tivatelek vagyok mindennap, a világ végezetéig.” [...]

Mily nagy örömmel hallgathatták ezt a tanítványok! Az Úr visszajövetelének reménye éltette őket. – *Az apostolok története*, 33–34. o.

Akik a legtevékenyebben és érdeklődve, híven kitartanak a léleknyerés munkájában, azok fejlődnek a legjobban lelkiekben és szent életben. Éppen tevékeny munkásságuk a lelkiességük eszköze. A hosszú prédikációk helyett neveljük bölcsen az újonnan megtérteket. Tanítsátok, foglalkoztassátok őket valamilyen lelki munkával, hogy első szeretetük ki ne haljon, inkább buzgóbbá váljanak! Érezzék, hogy nem szorulnak hordozásra, és ne támaszkodjanak a gyülekezetre segítségért, hanem legyen gyökerük önmagukban. Több területen különböző képességeik szerint hasznosakká válhatnak. Segíthetnek, hogy a gyülekezet közelebb jusson Istenhez; munkálkodhatnak különböző úton-módon a kívülállókért, ami pedig jótékonyan hat majd a gyülekezetre. A zoltáríró így imádkozott a gyülekezet fejlődéséért, jólétéért: „Az Isten könyörül-

jön rajtunk és áldjon meg minket; világosítsa meg az ő orcáját rajtunk. Hogy megismerjék e földön a te útadat, minden nép közt a te szabadításodat.” – *Evangelizálás*, 356. o.

Azonban a korai keresztyének később fokozatosan hibakeresőkkel váltak. A hibáknál időzve helyet adtak a barátságatlan bírálóknak. Elvesztették szemük elől a Megváltót és nagy szeretetét, amelyet a bűnösök iránt tanúsított. Szigorúbban ragaszkodtak a külső szertartásokhoz, a hit elméletéhez, és szigorúbbak lettek bírálatukban. Ama buzgóságukban, hogy másokat kárhoztassanak, megfélemedtek saját hibáikról. Elfelejtették a felebaráti szeretet tanítását, amire a Megváltó tanította őket, és ami a legszomorúbb, nem voltak tudatában veszteségüknek. Nem vették észre, hogy a boldogság és öröm eltűnt az életükből, és nemsokára sötétségben járnak majd, mivel Isten szeretetét kizárták a szívükből. [...]

Isten mai gyülekezetéből is nagyon hiányzik a szeretet. Sokan azok közül, akik azt állítják, hogy szeretik Megváltójukat, nem szeretik azokat, akik egyesültek velük a keresztyén közösségben. Ugyanazon hitet valljuk, egy családhoz tartozunk, mindnyájan ugyanazon mennyei Atya gyermekei vagyunk, és a halhatatlanság ugyanazon reménységével bírunk. Milyen szorosnak és gyengédnek kell lennie e köteléknek, amely összeköt bennünket! A világ gyermekei figyelik, hogy a hitünk gyakorol-e a szívünkre megszentelő befolyást? Gyorsan meglátanak életünkben minden hibát, és a cselekedeteinkben felfedeznek minden következetlenséget. Ne adjunk rá okot, hogy gyalázzák hitünket! – *Tanácsok a gyülekezetnek*, 44. o.

Július 15., vasárnap – TANÍTÁS ÉS KÖZÖSSÉG

Krisztus vezetése és tanítása folytán a tanítványok megértették, hogy szükségük van a Szentlélek erejére, hogy művüket megkezdhessék. Többé nem voltak már tudatlanok és műveletlenek, vagy egymást meg nem értő, független személyek csoportja, akik egymással ellenkezve szembeszálltak. Most már nem reménykedtek többé világi nagyság és méltóság elérésében. „Egy akarattal” voltak eltelve, kiknek „szíve-lelke

egy vala” (Csel 2:46, 4:32). Gondolataik egyetlen tárgya Krisztus; egyetlen céljuk: országának fejlesztése. A lelkületük, a jellemük hasonlóná vált a Mesteréhez, és az emberek láthatták rajtuk: „hogya a Jézussal voltak vala” (Csel 4:13).

Pünkösd ünnepe a mennyei világoŝságot hozta meg számukra. Megértették azokat az igazságokat, amelyeket nem tudtak felfogni, míg Jézussal együtt voltak. A Szentírás tanait ezelőtt sohasem ismert hittel és bizalommal fogadták. Ezután nem csupán hit dolga volt előttük, hogy Krisztus Isten Fia; most már biztosan tudták, hogy noha emberi testet öltött – valójában a Messiás volt, és ezen tapasztalatukat olyan határozottsággal hirdették a világnak, amely mindenkit meggyőzött, hogy tényleg Isten volt velük.

Jézus nevét valóban nagy bizalommal ejthették ki, hiszen legjobb barátjuk és idősebb testvérük volt. Vele való szoros összeköttetésük boldog közösséget teremtett közöttük. Milyen tüzes ékesszólással fejezték ki gondolataikat, amikor bizonyoságot tettek róla! Szívük annyira túláradt szeretettel és oly mélységes jóindulat hatotta át őket, hogy képesek voltak akár a világ végére is elmenni, hogy bizonyoságot tegyenek Krisztusról. Teljes szívből vágytak a Jézus által megkezdett mű fejlesztésére. Felismerték nagy tartozásukat a mennyel szemben, és felelősségük súlyát is, amelyet munkájuk mér rájuk. A Szentlélek által megerősödve nagy buzgalommal láttak munkához, hogy a kereszt győzelmét biztosítsák. A Lélek megelevenítette őket, és beszélt általuk. Az arcukról Krisztus békéje sugárzott, az életüket szolgálatának szentelték. – *Az apostolok története*, 45–46. o.

A hívőknek ez az adakozókészsége a Szentlélek kitöltésének a következménye volt. Akik elfogadták az evangéliumot, azoknak „szívük-lelkük egy vala”. Egyetlen közös érdek uralta őket: a rájuk bízott misszió eredményessége. A haszonlesést nem ismerték. Nagyobb volt szeretetük hittestvéreik és az ügy iránt, amelynek hívei lettek, mint a pénz és a vagyon iránti szeretetük. Eljárásuk bizonyította, hogy az emberi lelkeket többre becsülték a földi jólétnél.

Ez ismétlődik meg mindannyiszor, valahányszor Isten Lelke hatja át az ember életét. Akinek szívét Krisztus szeretete tölti be, híven követi

annak példáját, aki szegénnyé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által gazdagok legyünk. Isten kezéből nyert minden adományt – pénzt, időt, befolyást – az evangélium művének fejlesztésére szolgáló eszköznek tekint. Így volt ez az első keresztény gyülekezetben, így van ma is. Mélységes benyomást gyakorol a hallgatóságra a gyülekezet által hirdetett igazság, ha észrevehető a tagokon, hogy a Lélek ereje által elfordultak a világ dolgaitól, és áldozatot hoznak, hogy embertársaik is hallhassák az evangéliumot. – *Az apostolok története*, 70–71. o.

Az én mindig nagyra tartja magát. Miközben az első szeretet csökken a lelkekben, nem tartják meg Isten parancsolatait, majd pedig egymást bírálgatják. Ez a lelkület mindvégig, egészen az idők végezetéig megmutatkozik. Sátán táplálja azért, hogy a hittestvérek tudatlanságukban egymást emésszék. Ez nem dicsőíti Istent, ellenkezőleg megszorítja Lelkét. Sátán ujjong, mert tudja, hogy ha az egyik testvért a másik ellen felhasználhatja, s ha az egyik a másikat figyeli, akkor a gyülekezetben, a lelkeszi szolgálatban néhányan annyira elcsüggednek, hogy elhagyják munkahelyüket, őrhelyüket, ahova a kötelesség szólította őket. Ez nem a Szentlélek munkája. Alulról származó hatalom dolgozik az agy kamráiban és a lélek templomában, hogy odaplántálja jellemvonásait, ahol pedig Krisztus jellemvonásainak volna a helye. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 189. o.

Július 16., hétfő – A SÁNTA MEGGYÓGYÍTÁSA

A tanítványok hatalmas erővel hirdették a megfeszített és feltámadott Üdvözítőt. Jézus nevében jeleket és csodákat műveltek. A betegeteket meggyógyították. Egy születése óta béna embernek visszaadták a teljes épségét és egészségét úgy, hogy Péterrel és Jánossal együtt ment be a templomba, ahol Istent magasztalta. [...]

Láttam, Isten megbízta angyalait, hogy híven megőrizzék azokat a drága igazságokat, amelyek Krisztus tanítványai számára minden nemzedékben horgonyul szolgálnak. A Szentlélek különös mértékben nyugodott meg az apostolokon, akik Krisztus szenvedésének, keresztalálának, feltámadásának és mennybemenetelének tanúi voltak; ezek

a fontos igazságok Izrael reménységei. Ó, tekintsen mindenki úgy a világ Üdvözítőjére, mint egyedüli reményére, és azon az úton haladjon, amelyet élete feláldozásával nyitott meg számunkra; és mindenki tartsa meg Isten parancsolatait, és éljen. Láttam Jézus végtelen jóságát és bölcsességét, amikor tanítványainak hatalmat adott, hogy ugyanazt a művet végezzék, amelyért Őt gyűlölték és megölték. Jézus nevében hatalmuk volt Sátán munkái felett. A dicsőség fénysugara beragyogták halálának és feltámadásának idejét, halhatatlanná téve azt a szent igazságot, hogy Jézus Krisztus a világ Üdvözítője. – *Tapasztalatok és látomások*, 192, 196. o.

Azért nincs ma a gyülekezetben mélyebb vallásos buzgóság és egymás iránti odaadó szeretet, mert kihalóban van az igazi missziós lelkület. Keveset hallunk Krisztus eljövételéről, ami pedig valamikor gondolataink és beszélgetésünk fő tárgya volt. A vallásos beszélgetésektől való megmagyarázhatatlan húzódozással, növekvő idegenkedéssel találkozunk, és helyette hiábavaló, léha fecsegést engednek meg maguknak a hívők.

Testvéreim, akarjátok-e, hogy megtörjön a varázslat, amely fogva tart benneteket? Fel akartok-e ébredni a zsibbadtságból, renyheségből? Lássatok munkához, akár kellemes számotokra, akár nem! Személyes erőfeszítések árán is vezessetek másokat Jézushoz és az igazság ismeretéhez! Az ilyen igyekezet ösztönzést és felfrissülést nyújt, felráz minket, és meg is erősít. A gyakorlás megedzi lelki erőiteket, és üdvösségeteket is eredményesebben munkálhatjátok. Sok hitvalló keresztényre halálos bénultság telepedett. Kövessetek el mindent, hogy felrázzátok őket: figyelmeztessetek, kérleljetek, intsetek, és imádkozzatok, hogy Isten kiengesztelő szeretete melegítse át és erősítse meg fagyos szívüket. Még ha nem is akarnak hallgatni rátok, a munkátok akkor sem vész kárba, hiszen amikor mások áldásáért fáradotok, ti is áldásban részesültök. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 387. o.

Krisztust magasztald! A megfeszített, feltámadott, mennybement Krisztus és az eljövendő Krisztus lágyítsa és töltsse be az evangélium szolgálójának elméjét, hogy az embereknek ezeket az igazságokat tárja fel

szeretettel és mélységes komolysággal. Így a lelkész eltűnik a szemük elől, Jézus pedig láthatóvá válik. – *Evangelizálás*, 185. o.

Sokkal többen vágyakoznak megismerni Krisztust és a hozzá vezető utat, mint gondolnánk. Akik az utolsó kegyelmi üzenetet hirdetik, gondoljanak arra, hogy Krisztust, a bűnösök menedékét kell magasztalniuk. Néhány lelkész azt feltételezi, hogy nem szükséges a megtérésről és a hitről prédikálni; más dolgokról kell beszélni az érdeklődés biztosításáért, és természetesnek tartja, hogy hallgatói ismerik az evangéliumot. Azonban a legtöbb ember az üdvterv tekintetében teljesen tudatlan, és több tanításra szorul ebben a legfontosabb kérdésben. – *Evangelizálás*, 185. o.

Július 17., kedd – AZ ELLENÁLLÁS KEZDETE

Mennybemenetele után is érezték isteni jelenlétét, telve szeretettel és világossággal. Személyes jelenlét volt ez. Jézus, az Üdvözítő, aki velük beszélt, imádkozott és szívükbe bátorságot, vigaszt öntött, ajkain a béke üzenetével szállt fel tőlük a mennybe. Miközben az angyalok serege kísérte útján, e szavakat hallhatták: „Ímé, én ti veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Emberi alakjában szállt fel a mennybe. Tudták, hogy Isten trónja előtt áll, mégis barátjuk és Üdvözítőjük maradt; tudták, hogy részvéte irántuk változatlan, és mindenkor egynek érzi magát a szenvedő emberiséggel. Tudták, hogy érvényesítette Isten előtt véreinek érdemeit, amennyiben megsebzett kezeire és lábaira mutatott, emlékeztető jelként arra az árra, amelyet lefizetett megváltottaiért. Ez a gondolat készítette a tanítványokat, hogy érette gyalázatot is viseljenek. – *Az apostolok története*, 65. o.

Amikor a Szentlélek eljön szívedbe, hogy bevéssze az igazságot, nem fogod könnyen elengedni. A Szentírás kutatásában olyan gyakorlatra fogsz szert tenni, hogy minden pontban szilárdan megalapozódsz. Fontos, hogy folyamatosan kutassuk a Szentírást. Fel kell tölteni elménket Isten szavával, mert elzárhatják tőlünk, és olyan helyre vihetnek minket, ahol nem lesz lehetőségünk arra, hogy Isten gyermekeivel találkozzunk.

zunk. Akkor szükségünk lesz majd Isten Igéjének kincseire, amelyeket a szívünkbe rejtettünk, és mindent össze kell majd vetni a Szentírással. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 56. o.

Akik az igazság kovászatát a téves elméletek és tantételek tömegébe vegyítik, felkészülhetnek arra, hogy ellenállásba ütköznek. Sátán ágyútüzet nyit az igazság szószólóira, a zászlóhordozóknak pedig fel kell készülniük, hogy elviseljék a gúnyolódást és a rágalmazást. – *The Review and Herald*, 1902. október 14. (*Evangelizálás*, 301. o.)

Jézust és tanítványait vakbuzgóság, gőg, előítélet, hitetlenség és gyűlölet vette körül. Az emberek tele voltak téves tantételekkel, tehát csakis egyesített, kitartó fáradozással számíhattak bizonyos eredményre. Azonban a lélekmentés nagy művét nem hagyhatták abba, mert akadályokkal, nehézségekkel kellett megküzdeniük.

Nagy munka vár ránk. A menny érdeklődéssel figyeli a munkát, amit Krisztus egyházára bízott. Ehhez a munkához mennyei segítséget is kapunk. Jézus ezt mondta: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” Ma a munka ugyanolyan nehézségekbe ütközik, mint amilyenekkel Jézus is szembeszállt; minden korszak reformátorainak akadályokat kellett leküzdeniük. Akaratunkkal Krisztus mellé sorakozzunk, és Istenbe vetett szilárd bizalommal haladjunk előre! – *The Review and Herald*, 1888. március 13. (*Evangelizálás*, 301. o.)

Önmagáról mondotta Krisztus: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.” (Mt 10:34) [...]

A prófécia különösen figyelemreméltó módon teljesedett be. Minden sérelem, gyalázat és kegyetlenkedés, amelyre Sátán az embereket felingerelhette, mindig Jézus Krisztus követőire zúdult. Ez megismétlődik mindig újból és újból, amíg a megtéretlen érzéki szív ellenségeskedik Isten törvényével, és nem akar engedelmeskedni parancsolatainak. A világ ma sem áll szorosabb összhangban Krisztus alapelveivel, mint állt az apostolok idejében. Ugyanaz a gyűlölet megtalálható ma

is, amely a „Feszítsd meg! Feszítsd meg!”-et kiáltozta, és a tanítványok üldözését is felszította; ez izzik az „engedetlenség fiaiban”. Ugyanaz a lelkület működik ma is zord eltökéltséggel a meg nem újult szívben, amely a sötét középkorban férfiakat és nőket száműzetésre és halálra ítelt; amely az inkvizíció válogatott kínzásait kieszelte; a Szent Bertalan-éji mézszárlást kitervezte és véghezvitte, és a smithfieldi tüzeket gyújtotta. Az igazság története elejétől végig nem egyéb, mint a jó és a gonosz küzdelme. Az evangélium hirdetése e világon mindig ellenállás, veszély, veszteség és szenvedés között haladt előre. – *Az apostolok története*, 84. o.

Július 18., szerda – ANANIÁS ÉS SAFIRA

Később azonban Ananiás és Safira megszomorították a Szentlelket, mivel kapzsóság fogta el őket. Ígéretüket megbánták. Csakhamar elszlott annak az áldásnak éltető befolyása, amely szívüket hó vággyal töltötte el, hogy Krisztusért nagy dolgot cselekedjenek. Úgy érezték, hogy elhamarkodták a dolgot, és elhatározásukat még meg kell gondolniuk. Az ügyet megbeszélték egymás között, és arra az elhatározásra jutottak, hogy fogadalmukat nem teljesítik. De miután látták, hogy a hívők nagy tiszteletben részesítik azokat, akik testvéreik nyomorának enyhítésére megváltak vagyontuktól, ők is elhatározták a birtok eladását. Szégyelltek azonban kapzságukat a testvérek előtt felfedni; az ünnepélyesen Istennek tett fogadalmat sem akarták visszavonni. Elhatározták, hogy látszólag az egész összeget beadják a közös pénztárba, azonban annak nagy részét mégis megtartják maguknak. Így akarták biztosítani eltartásukat a közös vagyonból, és egyszersmind élvezni testvéreik nagy szeretetét.

Isten azonban gyűlöli a képmutatást és a hazugságot. Ananiás és Safira Istent csalta meg eljárásával. Hazudtak a Szentléleknek, és bűnükre gyorsan borzalmas ítélet zúdult. – *Az apostolok története*, 72. o.

Ananiás esetében Isten azonnal nyilvánosságra hozta és megbüntette a csalás vétkét. Az isteni ítélet eme megnyilvánulása figyelmeztetésül szolgál a későbbi nemzedékeknek. Az egyház későbbi történelme

során ugyanazt a vétket sokan megismételték, és bár tettüket nem kísérte Isten nemtetszésének látható megnyilvánulása, bűnük akkor sem kisebb, mint volt az apostolok idejében. A figyelmeztetés elhangzott, Isten határozott módon fejezte ki, hogy gyűlöli ezt a bűnt, és akik ezt az utat választják, minden bizonnyal tönkreteszik saját lelküket. [...]

Csak ha teljes mértékben keresztény indítékok vezérelnek, és tudatában vagyunk kötelességünknek, amikor a mennyei fény megnyugszik a szívünkön és lelkünkön, akkor győzhető le az önzés, és ültethető a gyakorlatba a „krisztusi gondolat”. Az emberi szívben és jellemében munkálkodó Szentlélek ki fog űzni minden kapzsiságra és csalásra indító hajlamot. – *Tanácsok a keresztényi életre*, 313. o.

Isten szolgálói elvégezték az utolsó munkát, elrebegették utolsó imáikat, lehullott utolsó keserű könnyük is a lázadó egyház és a bűnös nép miatt. Elhangzott az utolsó ünnepélyes felhívás. Akkor azok, akik vallották az igazságot, de nem élték azt, mily nagy igyekezettel adományozták kapzsin összegyűjtött és fukar módon őrizgetett házaikat, földeket és pénzt, hogy egy kevés vigasztalásban részesülhessenek, hogy feltűnjön előttük is az üdvösség útja, vagy a reménység szavait és tanácsot kaphassanak lelkészeiktől! De nem lehet, mert nekik éhezniük és szomjúhozniuk kell. Szomjuk sosem nyer enyhülést, és vigaszt többé nem találhatnak. Ügyük már örökre eldőlt. Szörnyű és borzalmas idő lesz az. – *Manuscript 1*, 1857.

Másik könyvet nyitottak meg, ahol az igazságot vallók bűne állt. Az önzés összefoglaló neve alatt következtek a többi bűnök. Más kateóriákat is láttam, amelyek alatt, minden név mellett fel voltak jegyezve a kisebb bűnök.

Irigység alatt állt hamisság, lopás, rablás, csalás, fősvénység és birtoklási vágy; nagyravágyás alatt kevélység, fényűzés, pazarlás; féltékenység alatt állt rosszindulat, irigykedés és gyűlölet; és a mértéktelenség olyan félelmetes bűnök sorát előzte meg, mint az erkölcstelenség, paráznság, állati szenvedélyek kielégítése és a többi. Amint szemlélttem, leírhatatlan kín töltött el, és fölkiáltottam: „Kicsoda üdvözülhet hát? Ki állhat meggazultan Isten előtt? Kinek folt nélküli az öltözéke?

Ki lenne büntelen a tiszta és szent Isten szemében?” – *Bizonyságtételek* IV. köt., 384–385. o.

Július 19., csütörtök – A MÁSODIK LETARTÓZTATÁS

Amikor [Péter és János] másodjára álltak bíráik előtt, akik életükre törtek, szavuk és egész magatartásuk semmi félelmet vagy határozatlanságot nem árult el. Amikor a főpap így szólt: „Nem megparancsoltuk-é nektek parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És ímé, betöltöttétek Jeruzsálemet tudományotokkal, és mi reánk akarjátok hárítani annak az embernek véré?” Péter azt felelte: „Istennek kell inkább engedni, hogynem embereknek.” (Csel 5:28–29) Miután a mennyei angyal kiszabadította őket fogságukból, megparancsolta nekik, hogy tanítsanak a templomban.

A gyilkosok ekkor haragra gerjedtek. Mindenképpen az apostolok vérével akarták beszennyezni kezeiket. Miközben épp ezt tervezték, Isten elküldte angyalait Gamáielhez, hogy megérintsék szívét, és megfelelő tanácsot adjon a papoknak és előljáróknak. Gamáiel így érvelt: Ne ártsatok ezeknek az embereknek, mert ha ez a tanács vagy dolog emberektől van, akkor semmivé lesz, de ha Istentől, akkor nem fogjátok tudni megsemmisíteni, és nehogy még a végén Isten ellen harcoljatok! – *Igazság az angyalokról*, 226. o.

A gonosz angyalok arra készítették a papokat és előljárókat, hogy az apostolokat megöljék. Ámde Isten elküldte angyalát, aki a zsidó tanácsbeli férfiak szívében olyan hangot érintett, amely az Ő kiválasztottainak kedvezett. Az apostolok küldetése még nem fejeződött be. Hiszen még királyok elé kellett vitetniük, hogy bizonyságot tegyenek Jézus nevről és azokról a dolgokról, amiket hallottak és láttak. – *Tapasztalatok és látomások*, 195. o.

Hiszen a keresztyények már ebben az életben a Krisztussal való közösség örömteli részesei: szemlélhetik szeretetének fényét, és élvezhetik állandó jelenlétét. Életünk minden egyes lépése közelebb hozhat Jézushoz, mindinkább megtapasztaljuk szeretetét, és lépésről lépésre

megközelíthetjük az örök béke dicső honát. Azért ne vessük el Istenbe vetett bizalmunkat, hanem legyen bizodalmunk erősebb, mint valaha! „Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7:12), és megsegít bennünket ezután is mindvégig! Tekintsünk jótéteményeinek bizonyítékaira, mint hatalmas emlékoszlopokra, amelyeket az Úr velünk cselekedett, hogy megvigasztaljon és kimentsen a pusztító kezéből. Legyenek állandóan élénken emlékezetünkben a kegyelem megannyi tanújelei, amelyekkel Isten elhalmozott bennünket; a könnyek, amelyeket felszártott; a fájdalmak, amiket lecsillapított; a veszedelmek, amiket elhárított; a szükségletek, amiket kielégített és az áldások, amelyeket ránk árasztott. Ezek erősítsenek zarándoklatunk hátralevő részén!

Az előttünk levő küzdelemben újabb, nem sejtett akadályokra számíthatunk; azonban akár a múlt, akár pedig az eljövendőre tekintünk, bátran mondhatjuk: „Mindeddig megsegített minket az Úr!” „És életemden át tartson erőd!” (5Móz 33:25) A ránk várakozó megpróbáltatások nem fogják erőnket felülmúlni. Dolgozzunk ott, ahol alkalom kínálkozik, abban a biztos tudatban, hogy a megpróbáltatások arányában kapunk erőt. – *Jézushoz vezető út*, 125. o.

Ha Krisztus kegyelme a Szentlélek által a szívbe költözik, akkor annak birtokosa szelíd lelkű lesz, és azok társaságát keresi, akik beszélgetéseik közben a mennyei dolgoknál időznek. A Lélek ekkor kinyilatkoztatja neki Krisztus dolgait, és az ember nem a befogadót, hanem az ajándékozót fogja dicsőíteni. Ha tehát Jézus szent békéje él a szívedben, akkor ajkad is megtelik Isten dicséretével és a neki való hálaadással. Gondolataid és beszélgetéseid tárgya ezután már nem imáid lesznek, hanem Őt fogod magasztalni, aki már akkor életét adta érted, amikor még bűnös voltál. Ezt fogod mondani: Átadom magam Jézusnak. Megtaláltam Őt, akiről Mózes írt a törvényben, és akiről a próféták is szóltak. Dicsőítése közben drága áldást nyersz, és az általad elvégzett dolgokért kapott minden köszönet és dicsőség Istenhez fog visszaszállni. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 87. o.

Miként a bátorság, úgy a türelem is diadalt arat; türelmes kitartás a megpróbáltatások közepette éppúgy nyerhet lelkeket Krisztus szá-

mára, mint a bátor kiállítás. Az a keresztény hívő, aki veszteségek és szenvedések alatt türelmet és megadást tanúsít, sőt, ha a tántoríthatatlan hit békességével néz szembe a halállal, többet tehet az evangéliumért, mint amennyit egy hosszú élet hűséges munkájával elérhetett volna. Gyakran, amikor Isten elszólítja a szolgálóit – miközben nem értjük az isteni gondviselés titokzatos útjait és a rövidlátásunk miatt búsulunk –, ez a valóságban azért történik, hogy az Úr művében az is megvalósulhasson, amit korábban nem végezhettek volna el. – *Az apostolok története*, 465. o.

4. tanulmány

Az első egyházi vezetők

Július 21., szombat délután

A Szentlélek az apostolokat felmentette a szegények gondozásának munkája és más hasonló terhek hordozása alól, úgyhogy szabadon hirdethették Krisztust. „Annak okáért a tizenkettő egybegyűjtvén a tanítványok sokaságát, mondanak: Nem helyes, hogy mi az Isten igéjét elhagyjuk és az asztalok körül szolgáljunk. Válasszatok azért, atyámfiai, ti közületek hét férfiút, kiknek [jó] bizonyosságuk van, kik Szent Lélekkel és bölcsességgel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítsunk. Mi pedig foglalatosok maradunk a könyörgésben és az igehirdetés szolgálatában.” (Csel 6:2–4) [...]

Szükséges, hogy most is fenntartsuk ugyanazt a rendet és rendszert a gyülekezetben, akárcsak az apostolok napjaiban. A siker nagyban függ attól, hogy a mű különböző ágait tehetséges férfiak vezessék, akik a tisztségüknek megfelelő képesítéssel bírnak. Azokat, akiket Isten kiválasztott, hogy művének vezetői legyenek, és a gyülekezet általános lelki érdekei felett felügyeletet gyakoroljanak, amennyire csak lehetséges, fel kell mentenünk a földi természetű gondok és bonyodalmak alól. Akiket az Úr elhívott az igehirdetés és a tantételek tanításának szolgálatára, elegendő idővel rendelkezzenek az elmélkedésre, imára és a Szentírás tanulmányozására. Világos lelki megkülönböztető képességük elhomályosodik, ha a dolgok lényegtelenebb részeivel és az eltérő vérmérsékletű személyek ügyeivel foglalkoznak, akik összetalálkoznak a gyülekezetben. Helyénvaló, ha minden földi természetű ügyben a megfelelő tisztviselőhöz mennek a testvérek, hogy azt ők intézzék. Ha azonban az ügyek oly nehéz természetűek, hogy felülmúlják bölcsességüket, akkor azok bizottsága elé kell vinni őket, akik az egész gyülekezetre felügyelnek. – *A megváltás története*, 260. o.

A jeruzsálemi gyülekezet megszervezése mintául szolgál minden más helyen megszervezendő gyülekezet számára, ahol az igazság követői lelkeket nyernek meg az evangéliumnak. Akikre rábízták a gyülekezet általános felügyeletének felelősségét, azok ne uralkodjanak Isten öröksége felett, hanem mint bölcs sáfárok „legeltessék, táplálják Isten nyáját”, „...és legyenek példaképei a nyájnak...”, „és a diakónusok legyenek jó hírű férfiak, telve Szentlélekkel és bölcsességgel”. Ezek a férfiak egységesen foglaljanak állást az igazság mellett, szilárdsággal és határozottsággal őrizték meg, mert így egyesítő befolyást gyakorolnak az egész nyájra. – *Tanácsok a gyülekezetnek*, 245. o.

Krisztus a mi példaképünk. Kövessük példáját a lemondásban, az önfeláldozásban és az önzetlen jótettekben! Egész élete kimondhatatlan bizonyíték nagy szeretetére és arra a vágyára, hogy megmentse a bűnöst. „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket” – mondja Krisztus. Mi történik velünk, ha az önmegtágadó, önfeláldozó, jótékony életünket Krisztus életével vetik össze? „Ti vagytok a föld sói, ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és elta-possák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város.” Ha ez az előjogunk és kötelességünk is, de mégis a sötétség, a hitetlenség közegei vagyunk, milyen félelmetes felelősséget is vállaltunk ezzel! A világosság vagy a sötétség közvetítői lehetünk. Ha elhanyagoltuk, hogy kihasználjuk Istentől kapott világosságunkat, ha nem növekedünk ismeretekben és a valódi istenfélelemben az utunkra ragyogó fényvel arányosan, akkor bűnösök vagyunk, az elhanyagolt fény és igazság arányában veszteglünk a sötétségben. – *Bizonyítételek*, III. köt., 248. o.

Július 22., vasárnap – A HÉT DIAKÓNUS FELSZENTELÉSE

Kiengesztelődött és keresztényi szeretetben forrt egybe azok szíve, akik az apostolok munkálkodása következtében megtértek. Előbbi előítéleteik ellenére most teljes egyetértésben éltek egymással. Sátán nagyon jól tudta, hogy amíg ez az egyetértés fennáll, nincs hatalma megaka-

dályozni az evangélium művének haladását. Megpróbálta ezért a tagok régebbi, különleges nézeteit saját előnyére kihasználni, hogy a gyülekezetben egyenlenséget szítson.

A tanítványok száma növekedett. Az ellenség felkeltette azok gyanúját, akiknek azelőtt is szokásuk volt a hittestvérekre féltékenykedni, hogy a lelki vezetőket megvádolják. „Támada a görög zsidók közt panaszkodás a héberek ellen.” Az elégedetlenségre az szolgáltatott okot, hogy állítólag a körükből való özvegyasszonyokat mellőzték az adományok naponkénti kiosztásánál. Az efféle kivételezés ellentmond az evangélium szellemének; azonban Sátánnak mégis sikerült a gyanút ilyen módon felébreszteni. – *Az apostolok története*, 87–88. o.

A gyülekezet eszerint hét férfiút választott, akik teljesek voltak a hitben és a Szentlélek bölcsességében, hogy ellássák feladatukat. Először Istvánt választották meg, aki születésére és vallására nézve zsidó volt, de beszélt görögül, és ismerte a görögök szokásait és életmódját. Ezért őt tekintették a legalkalmasabb személynek, hogy az élen álljon, és felügyeljen az özvegyeknek, árváknak és az arra rászoruló személyek részére kijelölt összeg kifizetésére. Ezen kiválasztással mindnyájan egyetértettek, így az elégedetlenséget és zúgolódást lecsillapították. A hét kiválasztott férfiút imádkozás és kézzrátétel által ünnepélyesen felavatták kötelességeikre. Azokat, akiket így felszenteltek, nem zárták ki a hitigazságok tanításából. Ellenkezőleg, a feljegyzés szerint „István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekedett a nép között” (Csel 6:8). Minden képességük megvolt az ige tanítására. Megfontolt ítélőképességű, józan férfiak voltak, akiket alkalmasaknak láttak a nehéz tárgyalások, zúgolódás és féltékenység eseteinek megoldására.

Az Úr nagyon megáldotta a kiválasztott férfiakat, akik a gyülekezet ügyeit intézték, ezért az apostolok az igazság tanításának szentelhették magukat. „És az Isten igéje növekedett; és sokasodott nagyon a tanítványok száma...”. – *Az apostolok története*, 260. o.

Önszeretet, büszkeség, önelégültség a forrása a legnagyobb megpróbáltatásoknak, viszályoknak, amelyek a vallásos világban valaha

is előfordultak. Az angyal ismételten és ismételten ezt mondta nekem: „Tartsatok össze, szorosan tartsatok össze! Legyetek egy szív, egy lélek.” Jézus Krisztus a vezető, ti pedig testvérek. Kövessétek Őt! – *Letter 4*, 1890. (*Evangelizálás*, 102. o.)

Isten azt akarja, hogy népe egységes legyen, megértsék egymást, forrjanak össze egyazon elvben, egyazon felfogásban. Ezt lehetetlen elérni, ha nincs a gyülekezetben világos, éles, életerős bizonyosságtevés. Krisztus imája az volt, hogy tanítványai legyenek egyek, amint ő is egy az Atyával. – *Bizonyásgtételek*, III. köt., 361. o.

„Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.” (1Kor 16:33–34) Azt kívánja, hogy mint akkor, úgy most is, a gyülekezeti ügyek intézésénél rend és rendszer uralkodjon. Művét alaposan és pontosan kell vezetni, hogy tetszésének pecsétjét rányomhassa. Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódjon. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, de valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét. – *Az apostolok története*, 96. o.

Július 23., hétfő – ISTVÁN SZOLGÁLATA

István nagyon tevékeny volt Isten ügyében, és bátran megvallotta hitét. „Előálltak azonban némelyek ahhoz a zsinagógához tartozók közül, mely a szabadosokénak, Cirénebeliekének, Alexandriabeliekének és a Ciliciából és Ázsiából valókénak nevezetett, kik Istvánnal vetekedtek. De nem állhattak ellene a bölcsességnek és a Léleknek, mely által szólt.” (Csel 6:9–10) Ezeknek a nagy rabbiknak a tanítványai bíztak abban, hogy nyilvános vitában teljes győzelmet arathatnak István felett, az ő vélt tudatlansága miatt. De nemcsak a Szentlélek erejével beszélt, hanem világossá vált az egész gyülekezet előtt, hogy ismerte a jövődöléseket és a törvény minden részét. Képes volt megvédelmezni a hirdett igazságot, és végül legyőzte ellenfeleit.

A papok és főemberek ádáz gyűlölettel teltek meg, amint tapasztalták annak a csodálatos erőnek a megnyilatkozását, amely István szolgálatát kísérte. Ahelyett, hogy meghajoltak volna a felsorakoztatott bizonyítékok súlya alatt, elhatározták, hogy elhallgattatják szavait azáltal, hogy megölik őt. – *A megváltás története*, 262. o.

A tanítványok száma Jeruzsálemben megsokszorozódott, és még a papok közül is sokan engedelmeskedtek a hitnek. István telve hittel és buzgalommal, csodákat és jeleket művelt a nép között. Az előjárók még inkább haragudtak, amikor látták, hogy még papok is hátat fordítanak az emberi rendelkezéseknek, az áldozati ceremóniáknak, és elfogadják Jézus áldozatát. István mennyei erőtől áthatva fedtte meg az előjárók, papok hitetlenségét, és Jézust magasztalta fel előttük. Bölcs, hatalmas beszédének nem állhattak ellen, és mivel látták, hogy így le nem győzhetik, felbéreltek hamis tanúkat, akik esküvel bizonyították: hallották, amikor Mózeset és Istent káromolta. Fellázították a népet, Istvánt elfogták, és hamis tanúkkal nyilvánosan is azzal vádolták meg, hogy a szenthely és a törvény ellen szól. Kijelentették, hogy hallották, amikor István mondta, hogy a názáreti Jézus lerontja azokat a törvényeket és szokásokat, amelyeket Mózes rendelt. – *Tapasztalatok és látomások*, 197. o.

Július 24., kedd – A SZANHEDRIN ELŐTT

Amint István bírái előtt állt, Isten dicsősége ragyogott arcáról: „És mindnyájan ránéztek, akik a tanácsban ültek, és látták, hogy arca olyan volt, mint egy angyal arca.” Mikor felszólították, hogy védekezzen az ellene felhozott vádak ellen, Mózesről fogva elbeszélte Izrael fiainak egész történetét. Az előjárók elé tárta saját népük történetét, hogy miképpen vezette őket Isten minden egyes korszakban, és hogyan foglaltatik benne Krisztus a próféták jóvendöléseiben. Hivatkozott a templom történetére is, és kijelentette, hogy Isten nem kézzel épített templomokban lakik. A zsidók igen nagy tiszteletben tartották a szenthelyet, és ha valaki a szent templom ellen szól, jobban haragud-

tak érte, mintha Istent káromolta volna. Amikor István Krisztusról megemlékezett, és a templomra utalt, látta, hogy elvetették tanítását, amiért bátran megdorgálta őket: „Ti kemény nyakúak és körülmé-
letlen szívűek, ti mindenkoron ellenálltatok a Szentléleknek!” A külső
ceremóniákra ugyan nagy gondot fordítottak, azonban szívük tele volt
romlottsággal és halálos gonosszággal. Eszükbe juttatta atyáik kegyet-
lenségét is, akik a régi prófétákat üldözték, és kijelentette, hogy ők még
ennél is nagyobb vétket követtek el, amikor Krisztust elvetették, és
keresztre feszítették. „A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok?
És megölték azokat, akik az Igaznak eljövetelét hajdan megjövendöl-
ték, akinek ti lettetek árulói és gyilkosai.” – *Tapasztalatok és látomá-
sok*, 198. o.

Izrael népének egyik leggyakoribb és legsúlyosabb vétké az volt,
hogy nem ismerte el az Isten által küldött prófétákat, és közönnyel vagy
durva elutasítással viszonyult az általuk közölt üzenetekhez. Ez volt
bukásuk oka. „Hanem ezekkel a szavakkal utasítottam őket, mond-
ván: Hallgassatok az én szómra, és én Istenetekké leszek, ti pedig az
én népemmé lesztek, és mind [csak] azon az úton járjatok, amelyre
utasítottalak titeket, hogy jól legyen dolgotok! De nem hallgattak, és
fülüket sem hajtották [felém,] hanem az ő gonosz szívük fásultságá-
ban a maguk tanácsa szerint jártak, és háttal valának [felém], és nem
arccal. Attól a naptól fogva, amelyen kijöttek a ti atyáitok Egyiptom
földéből e mai napig küldtem hozzátok minden én szolgámat, a pró-
fétákat napról-napra, szüntelen küldöttem; De nem hallgattak reám,
és fülüket sem hajtották [felém]; hanem megkeményítették nyakukat,
[és] gonoszabbul cselekedtek, mint az ő atyáik! Ha elmondod nekik
mind e szavakat, és nem hallgatnak reád, ha kiáltasz nekik, és nem
felelnek neked:” „Hallgassatok és figyelmezzetek; ne fuvalkodjatok fel,
mert az Úr szólott!” (Jer 7:23–27, 13:15)

Ma ugyanilyen veszélyek leselkednek ránk. A vég idején élő hívők
lelki betegségének a jellemzői a kétely és a hitetlenség. E betegségek
kórokozói terjengnek még az általunk belélegzett levegőben is. Könnyű,
viszont nagyon veszélyes romboló, kételkedő magatartást tanú-
sítani a Prófétság Lelkével szemben nyílt vagy burkolt közönnyel,
a századunkra jellemző racionalizmussal és modernizmussal keverve,

miközben az igaz hit és engedelmesség egyre inkább kiveszni látszik. – *A maradék egyház*, 75. o.

Ha Krisztus tanítványához méltóan munkába kívánsz menni, hogy neki lelkeket nyerd meg, csakhamar belátod, hogy az isteni dolgokban mélyebb tapasztalatokra és nagyobb ismeretre van szükséged, és éhezni, szomjúhozni fogod az igazságot. Imában Istennel fogsz küzdeni, és hited megerősödik; lelked felüdül a megváltás és üdvösség forrásánál. A megpróbáltatások és küzdelmek Isten ígéjéhez és az imához űznek. Krisztus kegyelmében és ismeretében fogsz növekedni, és gazdag tapasztalatokra teszel szert. – *Jézushoz vezető út*, 80. o.

A nagy rostálás máris megkezdődött és tovább folyik; akik nem hajlandók határozottan és következetesen az igazság mellé állni, és nem hajlandók Istenért, országának építéséért áldozatokat hozni, azok kirosztaltatnak. Az angyal így szólt: „Azt hiszed, hogy valakit is kényszerítenek arra, hogy áldozatot hozzon? Nem, nem; az áldozatnak önkéntesnek kell lennie.” – *Tapasztalatok és látomások*, 50. o.

Július 25., szerda – JÉZUS A MENNYEI TRÓNTEREMBEN

Amikor István ehhez a ponthoz ért, a nép felháborodott. Amint Krisztust a próféciákkal összefüggésbe hozta, és így szólt a templomról, a főpap megszagatta ruháját. István annak jelét látta ebben, hogy hangját csakhamar örökre elnémítják. Látta, hogy szavai milyen ellenállást váltottak ki, és tudta, hogy utolsó bizonyásgtételét mondta el. Noha prédikációjának csak a közepén tartott, mégis azonnal befejezte. [...]

A papok és főemberek ezekre a szavakra feldühödtek. Szinte önkívületi állapotban – inkább vadállathoz, mint emberi lényhez hasonlóan – fogcsikorgatva vetették magukat Istvánra. A körülötte tolongó kegyetlen arcokról a fogoly leolvasta sorsát, mindazáltal nem reszketett. A halálfélelem teljesen eltűnt lelkéből. A dühöngő papok és a lázongó csőcselék nem félemlítették meg. Az előtte zajgó jelenet eltűnt szemei elől. A mennyei kapuk tárultak fel előtte, a tekintete áthatolt rajtuk. Megpillantotta Isten dicsőséges trónját; látta Krisztust, mintha

éppen trónjáról állt volna fel, hogy segítségére jöjjön szolgájának. István ujjongva kiáltott fel: „Ímé, látom az egeket megnyílni, és az embernek Fiát az Isten jobbjára felől állani.” – *Az apostolok története*, 100–101. o.

Vajon az Úr elfelejti-e népét e nehéz órában? [...] Az ellenség börtönbe vetheti Isten gyermekeit, de a börtönfalak nem emelhetnek válaszfalat lelkük és Krisztus között. Minden hatalom felett az áll, aki látja gyengeségeiket, aki ismeri minden megpróbáltatásukat. Cellájuk magányában angyalok fogják felkeresni őket, a menny fényét és békéjét hozzák nekik. Palotává lesz a börtön, mert a hitben gazdagok laknak benne; a sötét falakat mennyei fény világítja meg, mint amikor Pál és Silás éjfélkor imádkozott, és dicsénekeket énekelt a filippi börtönben. – *A nagy küzdelem*, 626–627. o.

A próbák között gondolj arra, hogy minden megpróbáltatás a javadat szolgálja. Ha bajok vesznek körül, tudatosítsd a céljukat: a dicsőség Urától új erőt és mélyebb alázatosságot nyersz általuk, hogy megáldhasson, támogathasson és megtarthasson téged. Ragadd meg Isten ígéreteit hittel és azzal a reménységgel, „amely meg nem szégyenít”.

Mennyire jó az Úr mindenki iránt, és milyen bátran bízhatunk őbenne! Kicsiny gyermekeinek hív bennünket. Jöjjünk hozzá, mint szerető Atyánkhoz! Arra vágyik, hogy igazságának ragyogó sugarai visszatükröződjenek arcunkról, szavainkból és tetteinkből. Ha úgy fogjuk szeretni egymást, ahogyan Krisztus szeret minket, akkor leomlanak a falak, amelyek elválasztanak bennünket Istentől és egymástól. Eltűnik a sok akadály, amely meggátolja, hogy a Szentlélek egyik szívből a másikba áradjon. Bízz Istenben teljes szívvel, akkor Ő hordozza a terheidet! – *Az én életem ma*, 185. o.

Július 26., csütörtök – AZ EVANGÉLIUM TERJEDÉSE

A Fülöphöz küldött angyal maga is elvégezhetné volna a felvilágosítás munkáját a komornyiknál. Isten azonban nem így munkálkodik. Azt akarja, hogy emberek tevékenykedjenek embertársaikért. – *Az apostolok története*, 109. o.

„Ez a kincsünk pedig” – folytatta az apostol – „cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való” (2Kor 4:7). Isten hirdettethette volna igazságát büntelen angyalok által is! Azonban ez nem felelt meg tervének. Tökéletlen emberi lényeket választ eszközüül szándéka megvalósítására. A felmérhetetlen értékű kincset cserépedényekbe helyezi. Isten azt akarja, hogy áldásait emberek vigyék a világnak. Átalluk ragyogja át dicsősége a bűn sötéttségét. Szerető szívvel közeledjenek a bűnnel terhelt és nyomorgó emberhez, és így vezessék a kereszt lábához. Minden cselekedetükkel dicsőítsék, tiszteljék és dicsérik Öt, aki fölötte áll mindennek.

Krisztus lejött a földre, hogy szenvedjen és meghaljon, hogy a Krisztusba vetett hit által és az Ő érdemeire alapozva Isten munkatársai lehessünk. Üdvözítőnk célja az volt, hogy miután felmegy a mennybe, az ember Közbenjárója legyen, és követői továbbvigyék az általa elkezdett munkát. Vajon nem kellene különleges figyelmet fordítania az emberi eszköznek az evangélium világosságának eljuttatására azokhoz, akik a sötétségben vannak? Némelyek készek akár a föld végső határáig is elmenni, hogy elvigyék az igazságot az embereknek, de Isten az igazságot ismerő minden lélektől elvárja, hogy megkeressen és megnyerjen másokat az igazság szeretetére. Ha nem vagyunk hajlandók áldozatot hozni a veszendő lelkek megmentése érdekében, hogyan találtathatnánk méltónak arra, hogy belépünk Isten városába?

Az Úr az Ő bölcsességében elvezeti az igazságot kereső embert az igazságot ismerő embertársához. A mennyei terv az, hogy akik megkapták a világosságot, osszák meg a sötétségben élőkkel. A rátermettséget a bölcsesség Forrásától kapó ember eszközzé válik, mely által az evangélium átformáló hatást gyakorolhat az elmére és a szívre. – *Tanácsok a keresztényi életre*, 7–8. o.

5. tanulmány

Pál megtérése

Július 28., szombat délután

Pál élete tele volt különböző változatos munkával. Városról városra, területről területre utazva elbeszélte a kereszttörténetét; lelkeket térített az evangéliumhoz, és gyülekezeteket alapított. Ezekről állandóan gondot viselt, és számos levelet írt hozzájuk, amelyekben tanításokat közölt. Időközönként mesterségét folytatta, hogy megélhetését biztosítsa. De tevékeny élete közben sem tévesztette szem elől az egyetlen nagy célt: felülről való elhívása betöltését.

Pál életét mennyei légkör övezte, és aki érintkezésbe került vele, érezte Krisztussal való harmóniájának hatását. Az a tény, hogy saját életével példázta az általa hirdetett igazságokat, először meggyőző erőt kölcsönzött az igehirdetéseknek. Ebben rejlik az igazság hatalma. A megszentelt élet keresetlen, öntudatlan befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció a keresztyénség mellett. A bizonyítékok esetleg csak ellenszegülést váltanak ki, még ha nem is lehet megcáfolni őket, de az istenfélő élet példájában olyan erő rejlik, amelynek lehetetlen ellenállni. – *Az evangélium szolgálói*, 58–59. o.

Természetes, hogy szembekerülünk hitetlenséggel és ellenállással. Az igazságnak mindenkor küzdenie kellett ilyen elemekkel. De ha a legelkeseredettebb ellenszegüléssel állsz is szemben, sose vádold ellenfeleidet. Azt hihetik, mint Pál is, hogy Istennek tetsző dolgot cselekszenek. Velük szemben türelmet, szelídséget és hosszútűrést kell tanúsítanunk. – *Evangelizálás*, 305. o.

Pál ezt mondja: „Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem.”

(Csel 26:9) Ez a hit azonban nem változtatta igazsággá átkozódását. Amikor Pál elfogadta Jézus Krisztus evangéliumát, az új teremtéssé tette őt. Átalakult, és a szívébe ültetett igazság Krisztus olyan hittel és bátorsággal teljes követőjévé tette, hogy semmilyen ellenállás nem tudta megingatni, és semmilyen szenvedés sem tudta megfélemlíteni. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 33. o.

Habár kimagasló intellektuális képességekkel rendelkezett, Pál élete egy ennél is ritkább bölcsességről tett bizonyosságot. Tanításaiban és életével a legmélyebb jelentőségű elveket tárta fel, olyanokat, amelyekről korának lángelméi mit sem tudtak. A legnagyobb bölcsesség volt az övé, ami éleslátást és együtt érző szívet kölcsönöz befogadójának, ami összeköti az embert felebarátjával, és képessé teszi arra, hogy erősítse a másokban jobbik énjét, továbbá nemesebb életre ösztönözze. – *Előttd az élet*, 66. o.

Pál félelemmel és rettegéssel munkálkodott az üdvösségért. Nem kellene-e nekünk is éppen annyira félnünk attól, hogy elveszítjük az ígéretet, és méltatlannak bizonyulunk az örökéletre? Vigyázva kell imádkoznunk, és buzgón dolgoznunk azért, hogy beléphessünk a szoros kapun. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 49. o.

Július 29., vasárnap – AZ EGYHÁZ ÜLDÖZŐJE

A galileai tanítványok nap mint nap Jézussal jártak. Hitüket és tapasztalatukat az evangélium hirdetésének munkájában később kiegészítette egy jeruzsálemi rabbi tüzes lelkesedése és kiváló tudása. A társusi Saul római állampolgárként a pogány városban született; nem csak származásánál fogva volt zsidó, de élethosszig tartó tanulása, buzgó hazaszeretete és vallásos hite miatt is. Képzését Jeruzsálem legkiválóbb rabbi-jaitól kapta, atyái összes törvényét és hagyományát behatóan ismerte; tehát lelkét a legmesszebbmenőkig betöltötte a nemzeti büszkeség és a mások iránti előítélet. Még egészen fiatalon lett a zsidó főtanács, a Szanhedrin tagja. Úgy tekintettek rá, mint ígéretes vezetőre, az ősi hit buzgó védelmezőjére. [...]

A rabbik önmaguk felsőbbrendűségének tudatában tetszelegtek nem csak más nemzetek fiai, de saját népük előtt is. A római elnyomók iránti izzó haragjukban azt az elhatározást dédelgették magukban, hogy katonai erővel fogják helyreállítani nemzeti önállóságukat. Jézus követői – akiknek békés üzenete volt – annyira szemben álltak ebbéli törekvéseikkel, hogy gyűlöltek és halálra adták őket. Saul volt az egyik legelkeseredettebb és legkérlelhetlenebb üldözőjük. – *Előttem az élet*, 64–65. o.

Sokan állítják, hogy az ember mindent megtehet, amit megenged a lelkiismerete. Felmerül azonban egy kérdés: az ember lelkiismerete helyesen nevelt, jóra törekvő, vagy inkább a saját megromlott elképzelései vezérlik? A lelkiismeret nem veheti át az „így szól az Úr” helyét. Nem minden embert egyformán indít a lelkiismerete, és nincs minden lelkiismeret összhangban egymással. Léteznek halott, vörös vassal megjelölt lelkiismeretek. Az embereknek lehet gonosz vagy jó lelkiismeretük is. Pál nem hitt a názáreti Jézusban, ezért városról városra járva üldözte a keresztényeket, mert őszintén hitte, hogy Istennek tesz ezzel szolgálatot. – *Letter 4*, 1889.

A tanult Saulus hatalmas eszköz volt Sátán kezében, hogy keresztülvigye Isten Fia elleni lázadását. De Ő, aki Sátánnál hatalmasabb, kiválasztotta Saulust, hogy elfoglalja István vértanú helyét, munkálkodjon és szenvedjen az Ő nevéért. Saulust a zsidók nagyra értékelték bölcsesége és a hívők üldözésében tanúsított buzgalma miatt. István halála előtt nem volt tagja a Szanhedrinnek, de utána megválasztották a testület tagjának, azon esetkor vitt szerepének jutalmául. – *A megváltás története*, 266. o.

Július 30., hétfő – A DAMASZKUSZI ÚTON

Amint Saul Damaszkusz felé haladt felhatalmazó levelekkel, hogy a Jézust hirdető férfiakat és nőket elfogja, és megkötözve Jeruzsálembe vigye, rossz angyalok örömujjongva vették körül. Ámde hirtelen olyan

fény vetődött Saulra, amely elűzte a gonosz angyalokat, és őt magát a földre vetette. – *Tapasztalatok és látomások*, 200. o.

Megtérése előtt Pál ádáz ellensége és üldözője volt Jézus követőinek. Amikor azonban Damaszkusz kapujánál egy hang szólt hozzá, a menny fény sugarára behatolt a lelkébe. A kinyilatkoztatásban, amelyet a megfeszítetttről ott és akkor nyert, felismerte azt, aki elhívva volt egész életét megváltoztatni. Ettől a pillanattól kezdve a dicsőség Ura iránti szeretet képezte életének legnagyobb célját, akinek szentjeit oly irgalmatlanul üldözte. Őrá bízott „ama titok kijelentése, amely örök időktől kezdve el volt hallgatva” (Róm 16:25). „Ő nékem választott edényem – jelentette ki az angyal, amikor megjelent Ananiásnak –, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok és Izráel fiai előtt” (Csel 9:15).

Pál hűsége Megváltója iránt sohasem ingott meg szolgálata hosszú ideje alatt. „Atyámfiain, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna – írta a filippibelieknek –, de egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtem, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnan felülről való elhívása jutalmára.” (Fil 3:13–14) – *Az evangélium szolgálói*, 58. o.

Amikor Krisztus megjelent Pálnak, és meggyőződött arról, hogy a szentjei személyében magát Jézust üldözte, elfogadta a Jézusban való igazságot. Értelmén és jellemén átalakító erő hatott át, és új emberré lett Jézus Krisztusban. Olyan teljességgel fogadta el az igazságot, hogy sem föld, sem pokol nem ingathatta meg hitét. – *Szemelvények*, I. köt., 346. o.

A gyülekezetnek a mostani veszélyes napokban egész munkás-hadseregére van szüksége, akik Pálhoz hasonlóan kiképezték magukat használhatóságra; mélységes tapasztalattal bírnak az isteni dolgokban, és telve vannak megfontoltsággal és buzgósággal. Megszentelt, odaadó férfiakra van szükségünk, akik bátrak és igazak, akiknek lelkében Jézus rajzolódik ki, akikben „a dicsőségnek ama reménysége él” (Kol

1:27). Akiknek ajkai szent tűztől érintve „hirdetik az igét” (2Tim 4:17). Az ilyen munkások hiányában Isten ügye elerőtlenedik, és súlyos hibák – hasonlóan a halálos mérleghez – szennyeznek be az erkölcsi életet, és elhomályosítják az emberiség nagy részének reménységét.

Ki fogja a hűséges, munkában kimerült zászlóvivők helyét betölteni, akik életüket feláldozták Isten igazságaért? Hajlandók-e ifjaink elfogadni atyáik kezéből a szent reménységet? Készülnek-e a hűségesek elköltözése után a megüresedett állások betöltésére? Figyelembe veszik-e az apostol felhívását, meghallják-e a kötelességteljesítésre hívó szót az önzés és becsvágy kielégítését szolgáló késztetések közepette, amely ifjúságunkat el akarja csábítani? – *Az evangélium szolgálói*, 61. o.

Július 31., kedd – ANANIÁS LÁTOGATÁSA

Azok lesznek a tanítói, akiket eddig el akart pusztítani, és abban a vallásban, amelyet eddig megvetett és üldözött. Három napig volt étlen-szomjan, vakon, keresve az utat azokhoz, akiket vak elfogultságában ki akart irtani. Jézus ekkor megismerteti őt földi képviselőivel. Az Úr látomásban szólt Ananiásnak, hogy menjen el valahova Damaszkuszban, és kérdezősködjön a tárzusi Saul után, aki „íme, imádkozik”.

Miután az Úr utasította Pált, hogy menjen Damaszkuszba, kézen fogva vezették őt be a városba, akik azért kísérték el, hogy segítsenek neki megkötözve Jeruzsálemben vinni a tanítványokat, hogy ott majd törvényszék elé állítsák, és kivégezzék őket. Saul ekkor Júdásnál lakott Damaszkuszban, böjtnek és imának szentelve idejét. Az Úr így tette próbára hitét. Három napig fogalma sem volt, mit vár el tőle az Úr; azon felül vak is volt. Bizonytalanság közt hanykolódott, és őszinte szívből Istenhez kiáltott. Az Úr angyalt küldött Ananiáshoz, hogy menjen el a házba, ahol Pál éppen imádkozik, és mondja meg neki, mit kell tennie ezután. Pálnak ekkorra már elpárolgott a büszkesége. Nemrégén még önhittent azt képzelte, hogy jó ügyért harcol, amiért majd jutalmat kap. Mostanra azonban mindez megváltozott. A bűnbánat és szegény megtörte és porig alázta, ezért odaadón könyörög bűnbocsánatért. – *Bizonyágtételek*, III. köt., 430. o.

Saul híres tanító volt Izráelben, de amíg elvakult tévedés és előítélet alatt állt, Krisztus megjelenik neki, a gyülekezetéhez küldi őt, amely a világ világossága. Nekik kell oktatniuk e művelt, közismert szónokot a keresztény vallásra. Krisztus helyett Ananiás érinti meg a szemét, hogy visszanyerje látását; Krisztus helyett ő teszi rá a kezét; Krisztus nevében imádkozik, és Pál elnyeri a Szentlelket. Minden Krisztus nevében és tekintélyével történik. Krisztus a forrás. A gyülekezet a közvetítő eszköz. Az egyéni függetlenséggel hivalkodóknak úgy kell közelebbi kapcsolatra lépniük Krisztussal, hogy csatlakoznak földi gyülekezetéhez. – *Bizonyágtételek*, III. köt., 433. o.

A két apostol felavatásának körülményei az evangélium szolgálatára világosan bizonyítják, hogy az Úr a Szentlélek által különválasztott, elhívott eszközei által működik megszervezett gyülekezetében. Amikor az Üdvözítő néhány évvel előbb kinyilatkoztatta Pálnak, hogy mi a szándéka vele, azonnal összeköttetésbe került a Damaszkuszban újonnan alakult gyülekezet tagjaival. A damaszkuszi gyülekezet így a megtért farizeus személyes tapasztalatairól rögtön tudomást szerzett. Amikor pedig az egykor adott isteni megbízatást átfogóbban végrehajtották, a Szentlélek megbízta a gyülekezetet, hogy Pált és munkatársát felavassák, miáltal újabb bizonysgát adta, hogy Pál az Úr kiválasztott eszköze az evangélium terjesztésére a pogányok között. Miközben az antiókhiai gyülekezet vezetői „szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, mondta a Szentlélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam”.

Isten e földön egyházát tette a világosság közvetítőjévé, és általa akarja közölni szándékát, akaratát. Nem ad egyetlen szolgájának sem olyan tapasztalatot, amely független volna a gyülekezet tapasztalatától vagy éppen ellentétben állna azzal. Nem is közli a gyülekezetekre vonatkozó akaratát csak egy emberrel, miközben azt – Krisztus testét – sötétség borítja. Gondviselésében szolgálait szoros kapcsolatba hozza gyülekezetével azért, hogy kevésbé bízzanak önmagukban, de annál nagyobb bizalommal viseltessenek azok iránt, akiket munkája fejlesztésére használ fel. – *Az evangélium szolgálói*, 443. o.

Augusztus 1., szerda – PÁL SZOLGÁLATÁNAK KEZDETE

A damaszkuszi kapunál látomást kapott a megfeszítettről, és ez egész életét megváltoztatta. Az üldözöből tanítvány lett, a tanítóból tanuló. A vakságban töltött magányos napok ott Damaszkuszban éveknek tünnek élettapasztalatában. Az emlékezetében tárolt ószövetségi történetek alkották a tananyagot, és maga Krisztus tanította. Számára is a természet csendessége lett a megfelelő iskola. Az arábiai sivatagba távozott, hogy az írásokat tanulmányozza, és Istentől tanuljon. Kitörölte lelkéből az életét addig irányító előítéleteket, hagyományokat, és egyedül az igazság forrásából merítette a továbblépéséhez szükséges utasításokat.

Életének további részét az önfeláldozás és a szeretet szolgálata jellemezte. „Görögöknek és barbároknak, bölcseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok” – vallotta. „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket.” (Róm 1:14; 2Kor 5:14 – új prot. ford.) – *Előtted az élet*, 65. o.

Amikor Pál Damaszkuszban prédikált, mindazok, akik hallották, megrémülve így szóltak: „Nem ez-é az, aki pusztította Jeruzsálemben azokat, akik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket fogva vigye a főpapokhoz?” (Csel 9:21) Pál kijelentette, hogy hitét nem pillanatnyi ötlet vagy rajongás alapján változtatta meg, hanem ellenállhatatlan bizonyítékok készítették rá. Ha az evangéliumot magyarázta, igyekezett a Krisztus első eljövetelére utaló próféciákat világosan kifejteni, és következetesen bebizonyította, hogy ezek a jövendölések szó szerint teljesedtek be a názáreti Jézus életében. Hitének alapja tehát biztos prófétai beszéd volt.

Mialatt Pál állandóan felszólította csodálkozó hallgatóit, hogy „bánják meg bűneiket és térjenek meg Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cselekedvén” (Csel 26:20), „annál inkább erőt vőn és zavarba hozta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus”. Sokan azonban szívüket elzárták, nem akarták üzenetét meghallgatni, és megtérése fölötti csodálkozásuk csakhamar izzó gyűlöletté változott, mely semmivel sem maradt mögötte a Jézus iránt táplált gyűlöletüknek.

Az ellenállás annyira fellángolt, hogy nem látszott tanácsosnak Pál munkájának folytatása Damaszkuszban. Mennyei hírnök szólította fel, hogy egyelőre hagyja el ezt a helyet, és így „elment Arábiába” (Gal 1:17), ahol biztos menedéket talált. – *Az apostolok története*, 124–125. o.

Ezeket a dolgokat nem csupán azért íratta le számunkra Isten, hogy elolvassuk és csodálkozzunk rajta, hanem azért, mert azt szeretné, hogy az a hit, ami Isten ősi szolgálójának erőt adott, bennünk is megvalósulna. Mindez ma sem működne kisebb erővel, mint egykor, ha hittel telne meg a szívünk, és hatalmának csatornájává válnánk.

Mindazok, akik önbizalomhiánnyal küszködnek, és emiatt irtóznak a feladatoktól és kötelességektől, tanuljanak meg Istenre hagyatkozni! Így sokan közülük, akik egyébként haszontalanul élnének a világban, talán mások terhére is, Pál apostollal együtt majd elmondhatják: „Mindenne van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4:13) – *Előtted az élet*, 256. o.

Augusztus 2., csütörtök – VISSZATÉRÉS JERUZSÁLEMBE

Barnabás bőkezűen szétosztotta pénzét, hogy támogassa Krisztus ügyét, és enyhítse a szegények szükségét. Ismerte Pált, amikor még szembe szállt a hívőkkel. Most eljött, és felújította ismeretségüket. Hallotta csodálatos megtérésének bizonyágtételét és azon időből való tapasztalát. Teljesen elhitte élményét, és elfogadta Pált, kézen fogva vezette az apostolokhoz őt. Elmondta nekik azt, amit Pál átélt, amit hallott, hogy Jézus személyesen megjelent neki damaszkuszi útján, és beszélt vele. Elmondta, hogy Ananiás imájára visszanyerte látását, és a város zsinagógájában hirdette: Jézus Krisztus az Isten Fia.

Az apostolok nem vonakodtak tovább. Nem állhattak ellene Istennek. Péter és Jakab abban az időben az egyedüli apostol volt Jeruzsálemben. Baráti jobbukat nyújtották a hitük egykori ellenségének, elkeseredett üldözőjének, és most éppen oly nagyon szerették és becsülték, mint amennyire azelőtt félték tőle és kerülték. Itt találkozott az új hit két nagy alakja: Péter, Krisztus földi szolgálata alatt kiválasztott társainak egyike és Pál, a farizeus, aki Jézus mennybemene-

tele után találkozott vele szemtől szembe, beszélt vele, látomásban is látta Őt és mennyei munkájának természetét. – *A megváltás története*, 277–278. o.

Ma is megkapható az a kegyelem – amelyben Pál és Apollós is részesült Krisztustól –, amelynek nyomán különleges lelki képességeket nyertek, és nagyon sok odaszentelt életű misszionáriust fog munkába hívni.

Csak ne legyenek sokan, akik ölbe tett kézzel mondják: „Ó, igen, menjen X vagy Y a járatlan területekre”, miközben ők nem mutatnak érdeklődést, nem dolgoznak önmegtagadással és odaszentelődéssel, hanem elvárják, hogy mások vállalják fel azt a munkát, amit az Úr rájuk bízott. Önmagukat megtagadva vegyék fel a keresztet, és tapasztalják meg, hogy Isten éppen olyan valóságos módon beszél hozzájuk, mint tette Pállal és Barnabással. Ők a képviselői mindazoknak, akikről elmondható a következő: „Mert azt mondja az írás: Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül. Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Úr mindenknek, aki kegyelemben gazdag mindenkhez, akik őt segítségül hívják.” (Róm 10:11–12) – *Orvosi misziómunka*, 251. o.

6. tanulmány

Péter szolgálata

Augusztus 4., szombat délután

A munkának azonban nem volt szabad itt [Jeruzsálemben] megállni. Isten művét ki kellett terjeszteni a föld legtávolabbi határáig. Krisztus azt mondta tanítványainak: „Tanúi voltatok életemnek, a világért hozott önfeláldozásomnak. Láttátok Izraelért végzett fáradozásaimat. Nem jöttek hozzám, hogy életük lehessen; jóllehet a papok és főemberek a felsoroltakat mind megcselekedték velem; elvetettek engem, amint a szent írások előre megmondták, mégis kapnak egy másik alkalmat Isten Fia elfogadására. Láttátok, hogy mindazokat, akik hozzám jönnek, és megvallják bűneiket, kész vagyok elfogadni. »Azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.« (Jn 6:37) Mindazok, akik csak akarják, megbékülhetnek Istennel, és megkaphatják az örökkévaló életet. Rátok, tanítványaimra bízom most az irgalmasságnak ezt az üzenetét. Először Izraelnek kell ezt átadnotok, és azután minden nemzetnek, nyelvnek és népnek. Mindazokat, akik hisznek Jézus Krisztusban, egy egyházba kell összegyűjtenetek.” – *Jézus élete*, 821. o.

Népünk azt vallja, hogy mindenki másnál jobban ismeri az igazságot. Ezért életüknek és jellemüknek összhangban kellene állnia hitükkel. Közel a nap, amikor az igazakat, mint értékes gabonát kérévkbe kötik a menny tárházai számára, míg a gonoszokat konkolyként gyűjtik össze az utolsó nagy nap tüzére szánva. De a gabona és a konkoly „együtt növekednek az aratásig” (Mt 13:30). Mindennapi kötelességeik végzése közben az igazak mindvégig érintkezni fognak az istentelekkel. A világosság gyermekei szétszórtan élnek a sötétség alattvalói között, hogy az ellentétet mindenki láthassa. Így kell az Isten gyermekeinek „annak dicsóságét hirdetni, aki a sötétségből az Ő csodálatos

világosságára hívott ki titeket” (1Pt 2:9). A szívükben izzó mennyei szeretet, a krisztusi béke és szeretet megnyilvánulása az életükben bepillantást enged a mennybe, hogy az emberek lássák és értékeljék annak tökéletességét. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 100. o.

Augusztus 5., vasárnap – LIDDÁBAN ÉS JOPPÉBAN

Sokan voltak azután olyanok is Jeruzsálemben, akik titokban hittek Jézusban, és olyanok is sokan, akiket a papok és a főemberek félrevezettek. A tanítványoknak őket is meg kellett ajándékozniuk az evangéliummal, és megtérésre hívni őket. A tanítványoknak mindenki előtt világossá kellett tenni azt a csodálatos igazságot is, hogy egyedül Krisztus útján lehet elnyerni a bűnök bocsánatát. Miközben egész Jeruzsálemet felkavarták az elmúlt néhány hét izgalmas eseményei, az evangélium prédikálása tette a legmélyebb hatást az emberekre. [...]

A Szentlélek ajándékával a tanítványok csodálatos hatalmat kaptak. Bizonyságtételüket jelek és csodák erősítették meg. Nemcsak a tanítványok tettek csodákat, hanem azok is, akik elfogadták üzenetüket. Jézus ezt mondta: „Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik; betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.” (Mk 16:17–18) – *Jézus élete*, 820–821. o.

Tanítói működése közben Péter apostol meglátogatta a Liddában lakó hívőket is. Meggyógyította Éneást, akit a köszvény nyolc év óta ágyhoz kötött. „Jézus Krisztus meggyógyít téged” – mondta neki az apostol. „Kelj föl, vesd meg magad az ágyadat”. „És azonnal felkele és láták őt mindnyájan, kik laknak vala Liddában és Sáronban, kik megtérének az Úrhoz.” – *Az apostolok története*, 131. o.

Dorkás Joppében élt, akinek ügyes ujjai gyorsabban dolgoztak, mint a nyelve. Tudta, kinek nincs megfelelő ruhája, ki szorul szerető gondoskodásra, és ingyen segített a szűkölködőkön. Amikor Dorkás meghalt, a joppébeli gyülekezet jól tudta, kit veszített el. Nem csoda hát, hogy gyászolták és siratták. Olyan értékes asszony volt, akit Isten hatalmával

visszahoztak a halálból, hogy szeretete, hozzáértése és ereje továbbra is a többiek áldására lehessen. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 304. o.

A halott feltámasztásának ez a nagy műve eszközül szolgált arra, hogy sokan megtérjenek Joppében Jézus hitére. – *A megváltás története*, 281. o.

Augusztus 6., hétfő – KORNÉLIUS OTTHONÁBAN

Habár Kornélius római volt, megismerte az igaz Istent, és elhagyta a bálványimádást. Engedelmeskedett Isten akaratának, és igaz szívvel imádta Őt. Nem csatlakozott ugyan a zsidókhoz, de ismerte őket, és alávetette magát az erkölcsi törvénynek. Nem metélkedett körül, nem vett részt a ceremóniális szertartásokban, azért a zsidók tisztátalannak tekintették. Mégis bőkezűen támogatta a zsidó ügyet gazdag adományaival. Közelen és távolban ismerték jótékonykodásairól és jó akaratú segítőkészségéről. Igazságos élete jó hírnevet biztosított számára a zsidók és pogányok között egyaránt.

Augusztus 7., kedd – A SZENTLÉLEK AJÁNDÉKA

A Szentlélek kiáradása a pogányokra nem volt egyenlő a keresetséggel. A megtéréshez minden esetben megkívánt lépések: a hit, a bűnbánat és a keresetség. Így az igazi keresztények egyesülnek az egy Űrban, egy hitben és egy keresetségben. A különféle vérmérsékletek a megszentelő kegyelem által megváltoznak, és ugyanazon kiváló alapelvek kormányozzák mindnyájuk életét. Péter engedett a hívó pogányok könyörgésének, és velük maradt egy ideig, hirdette Jézust a környéken levő összes pogánynak. – *A megváltás története*, 289. o.

A Szentlélek ígérete nem korlátozódik sem korra, sem fajra. Krisztus kijelentette, hogy Lelkének szent befolyásában követői a világ végezetéig részesülnek. Pünkösöd napjától kezdve mind a mai napig el is küldte a Vigasztalót mindazoknak, akik Krisztust elfogadták Űdvözítőknek; a Szentlélek eljött, mint tanácsadó, megszentelő, vezető és tanú. Minél

szorosabb összeköttetésben éltek a hívők Istennel, annál világosabban és erőteljesebben tettek bizonyoságot Megváltójuk szeretetéről és megmentő kegyelméről. Férfiak és nők jelként és csodaként álltak a világ előtt, akik az üldöztetés és próbatétel hosszú évszázadai alatt a Lélek segítségét nagymértékben élvezték. Az angyalok és emberek előtt bizonyították be a megváltó szeretet átformáló hatalmát. – *Az apostolok története*, 49. o.

Mindazáltal azok sem mentesültek a további támadásoktól és kísérésektől, akik pünkösdkor erőt nyertek a magasságból. Ha bizonyoságot tettek az igazságról és jogosságról, az igazság ellensége több ízben támadt ellenük, hogy megfossa őket keresztény tapasztalataiktól. Istentől nyert erejükkel felvértezve még fokozottabb küzdelmet vívtak, hogy Jézus Krisztusban elérjék az érett férfiúságot. Naponta könyörögtek újabb kegyelemért, hogy mind közelebb és közelebb jussanak a tökéletességhez. A Szentlélek befolyása alatt még a leggyengébbek is megtanulták hitük gyakorlása közben, hogy a rájuk bízott képességeket növeljék. Így egyszersmind megszentelődtek, megtisztultak és nemesedtek. Miután alázatosan engedelmeskedtek a Szentlélek befolyásának, részt nyertek az istenség teljességéből, és átformálódtak Isten képmására. Az idők folyamán Krisztus nem változtatott búcsúzásakor tett ígéletén, hogy követőinek elküldi a Szentlelket. Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiáradását a földön, hogy gyermekeire szálljon. Azonban ígéletének beteljesedése nem észlelhető olyan mértékben, ahogy lehetne, az abban keresendő, hogy az ígéletet nem értékelik annyira, ahogy kellene. Ha minden keresztény készséges volna elfogadni, akkor elnyerhetné a Szentlelket. Ahol a Szentlélek szükségességét alig veszik figyelembe, ott lelki sivárságot, sötétséget, süllyedést és halált láthatunk. Ahol értéktelen dolgok kötik le a figyelmet, ott az isteni erő hiányzik, az az erő, amely szükséges a gyülekezet növekedéséhez és fejlődéséhez; ez az erő hozza a többi áldást is, és Isten felmérhetetlen bőségben kínálja ezt fel mindnyájunknak.

Ha tehát a Szentlélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezünk és szomjúhozunk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről, és miért nem tesszük imáink és prédikációink tárgyává? Az Úr készségesebben

adja Szentlelkét azoknak, akik neki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat. Krisztus minden munkása naponta könyörögjön Istenhez a Lélek keresztségéért. A keresztény munkások gyűljenek össze csoportokba; kérjenek segítséget és mennyei bölcsességet a helyes tervezésre és kivitelezésre egyaránt. Különösen azt kérik Istentől, hogy kiválasztott követeit részesítse a lelki munka mezején a Lélek csodálatos keresztségében. A Lélek megnyilvánuló ereje Isten munkásai életében oly hatalmasan támogatná az igazság hirdetését, ahogy azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg. – *Az apostolok története*, 49–50. o.

Krisztus megígérte egyházának a Szentlélek ajándékát, és ez az ígéret ránk is éppen úgy vonatkozik, mint az első tanítványokra. Minden más ígérethez hasonlóan, Krisztus ezt az ígéretet is feltételekhez kötötte. Sokan vannak, akik hisznek az Úr ígéreteiben, és vallást tesznek arról, hogy igénylik azokat. Sokat beszélnek Jézus Krisztusról és a Szentlélekről, mégsem nyernek semmi áldást. Nem szánják magukat a Szentlélek vezetése és az isteni erők ellenőrzése, uralma alá. Mi nem tudjuk használni a Szentlelket. A Szentlélek kell, hogy használjon bennünket. Isten a Lélek útján munkálkodik népében: „munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből” (Fil 2:13). Sokan azonban nem akarják magukat ennek alávetni. Életük ügyeit maguk intézik. Ezért nem is akarják elfogadni és nem is kapják meg a mennyei ajándékot. Isten csak azoknak adja Szentlelkét, akik alázatosan várakoznak őrá, akik éberen figyelnek vezetésére és kegyelmi ajándékaira. Ez a hit által igényelt, megígért áldás maga után von minden más áldást is. Krisztus az áldást kegyelmének gazdagsága szerint adja nekünk. Kész arra, hogy minden lelket megáldjon szüksége és befogadóképessége szerint. – *Jézus élete*, 672. o.

Ha hiányérzet van a lelkünkben, ha szentségre éhezünk, ha szentségre szomjazunk, ez annak a bizonyítéka, hogy Jézus Krisztus munkálkodik a szívünkben azzal a céllal, hogy Őt keressük, és a Szentlélek adományozása által elvégezze értünk, amit lehetetlen megtennünk magunkért. Nem kell sekélyes vizeknél kielégítenünk a szomjúságun-

kat, hiszen közvetlenül fölöttünk áll a csodálatos forrás, amelynek bőséges vizét ingyen ihatjuk, ha a hit ösvényén kissé magasabbra emelkedünk.

Isten igéje az élet forrása. Amikor ezek után az élő, éltető források után kutatasz, a Szentlelken keresztül Krisztussal lépsz közösségre. Jól ismert igazságok újabb szemszögből tárulnak eléd; a szentírási szövegek fényvillanásokként új jelentőséget nyernek előtted; felismered más igazságok viszonyát a megváltás munkájához, és tudni fogod, hogy Krisztus vezet, és az isteni tanító áll melletted. – *Gondolatok a Hegybeszédről*, 19–20. o.

Dicséretre méltó, hogy milyen megbízhatón munkálkodsz! A kiadóban többen jól tennék, ha követnék példádát a hűségben, szorgalomban és alaposágban. De hiányoznak belőled Isten Lelkének kegyességei. Bár értelmes lennél, mégis visszaélsz a képességeiddel. Jézus eléd tárja, neked ajándékozta kegyelmét, türelmét és szeretetét. Elfogadod-e az ajándékot? Vigyázva őrködj szavaid és tetteid fölött! Hiszen mindennapi életeddel magvetést végzel. Minden gondolat, kiejtett szó, véghezvitt cselekedet földbe hintett mag, amely kikel, és gyümölcsöt terem vagy az örök életre vagy a nyomorúságra és romlásra. Gondold meg, testvérem, Isten angyalai hogyan tekintik szomorú állapotodat, amikor eltűröd, hogy a dührohamaid uralkodjanak rajtad! Majd bejegyzik a történeteket a mennyei könyvekbe. Amilyen magot vetünk, olyan lesz az aratás is. Semmi kétség: le kell majd aratnod, amit elvetsz. – *Bizonyígtételek*, IV. köt., 366. o.

Uralkodj étvagyadon, Jézus nevében légy győztes e ponton! Helyes szokások mellett megjavulhat az egészséged. Igen szétzilált az idegrendszered, de a Mindenható orvos meg tudja gyógyítani testedet is, nemcsak a lelkedet. Tedd az Ő erejét támaszoddá, kegyelmét erősségedd, akkor testi, erkölcsi, lelki erőid jelentősen javulni fognak! Többet kell leküzdened, mint némelyeknek, ezért nehéz tusa vár rád, de Jézus megbecsüli komoly igyekezetedet; tudja, milyen erőfeszítést követel, hogy énedet Isten Lelkének uralma alatt tartsd. Bízzad magad Jézus kezére! Legyen a magad művelése a kötelességed, hogy áldás lehess gyermekeid

és ismerőseid javára. A menny örömmel tekint minden győzelemre, amelyet az önuralom terén kivívsz. Ha megszabadulsz a haragtól, a féktelen kítőrésektől, ha Jézusra tekintesz, aki hitünk szerzője és bevégzője – az Ő érdemei révén keresztény jellemet tudnál kialakítani. – *Bizony-ságtételek*, IV. köt., 366. o.

Augusztus 8., szerda – AZ ANTIÓKHIAI GYÜLEKEZET

Miután az üldözés következtében a tanítványok elmenekültek Jeruzsálemből, az evangélium nagyon gyorsan terjedt a Palesztina határain túl fekvő vidékeken. Sok kis hívő csoport alakult a fontos központokban. A tanítványok közül egyesek „eljutának Fóniciáig, Ciprusig és Antiókhiaig, prédikálván az igét” (Csel 11:19). Rendszerint csak a héberekkel és görög zsidókkal foglalkoztak, akik akkor a világ majdnem minden városában éltek.

Szíria akkori fővárosa, Antiókhia is azon városok közé tartozott, amelyek – az írás szerint – szívesen fogadták az evangéliumot. Kiterjedt kereskedelme folytán a sűrűn lakott központot igen sok, különböző nemzetiségű ember kereste fel. Ezen kívül Antiókhiait egészséges fekvése, gyönyörű vidéke, gazdagsága, műveltsége és előkelő életmódja miatt is igen szerették a gondtalan kényelmet és szórakozást keresők. Az apostoli korszakban Antiókhia a tobzódás és bűn városa volt. – *Az apostolok története*, 155. o.

Antiókhiaiban nevezték a tanítványokat először keresztényeknek. Ezt a nevet azért adták nekik, mert Krisztus volt prédikációjuk, tanításuk és beszélgetésük fő tárgya. Állandóan elsorolták azokat az eseményeket, amikor mint tanítványai személyes jelenlétének áldásait élvezhették. Fáradhatatlanul időztek tanításainál, a betegek csodálatos gyógyításánál, hogyan űzte ki az ördögöket, és támasztotta fel a halottakat. Remegő ajakkal és könnyező szemekkel beszéltek a Gecsemáné kertben átélt haláltusájáról, elárultatásáról, kihallgatásáról, kivégzéséről, türelméről és alázatosságáról, amellyel eltúrte a gyalázatot és gyötrelmet, amivel ellenségei illették, és isteni részvétét, amellyel imádkozott üldözőiért. Feltámadása, mennybemenetele és mennyei szolgálata,

mint közbenjáró az elbukott emberiségért, kedvenc beszéd tárgyuk volt. A pogányok méltán nevezhették őket keresztényeknek (Christianus: Krisztus követői), mivel Krisztust prédikálták, és Istenhez is általa küldték fel imáikat. – *A megváltás története*, 302. o.

Tiszta hitvallás, őszinte, szent életmód teszi az embert kereszténnyé. Ám amióta Sátán a mennyben vereséget szenvedett, a csalás és durvaság útját járja, sajnos vannak keresztények, akik eltanulják módszereit és eljárását. Noha állítják, hogy Isten ügyét szolgálják, mégis a maguk hasznára kiforgatják embertársaikat jogaikból. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 280. o.

Láttam, hogy sokaknak meg kell tanulni, mit jelent kereszténynek lenni, hogy ez nemcsak név, hanem Krisztus gondolatainak birtoklása, és az Isten akaratának való teljes engedelmesség. Különösen a fiatalokra vár nagy munka, akik sosem láttak nélkülözést és nehézségeket; akik makacsok, és akaratukat azt nem szánják Isten dicsőségére. Addig haladnak előre, amíg akaratukat keresztelik, és akkor elveszítik az önuralmukat. Nem Isten akarata lebeg szemük előtt. Nem igyekeznek megtanulni, hogyan lehetnek leginkább Isten dicsőségére, hogyan segíthetnék elő ügyét, vagy lehetnének mások javára. Hanem miként szolgálhatnák önmagukat. Az ilyen vallás semmit nem ér. Ezeket az embereket amikor megméri, könnyűnek találják őket. – *Bizonyságtételek*, I. köt., 152. o.

Alig akad, aki igazán érti, mit jelent a keresztény szó: olyannak lenni, mint Krisztus. Jót tenni, mindennemű önzést lerázni, és az életünket azzal változtatni sajátossá, hogy önzetlenül végezzük a jótetteket. Üdvözítőnk embereket hoz a gyülekezetbe, hogy önzetlenül gondoskodjunk róluk, neveljük őket a menny számára, és így legyünk munkatársai. A gyülekezet mégis sokszor elutasítja, és az ördög karjaiba űzi őket. Az egyik tag így szól: nem kötelességem – majd semmitmondó kifogást tesz hozzá. A másik is így szól: nekem sem kötelességem – és végül senki sem vállalja. Magára hagyják szegényt, hogy gondozatlanul vesszen el. Holott minden keresztény kötelessége kivenni

részét ebből az önmegtagadó, önfeláldozó szolgálatból. – *Bizonyságtételek*, II. köt., 331. o.

Válaszd inkább a nyomort, a szégyent, a barátok elhidegülését vagy bármilyen szenvedést, mintsem hogy bűnnel szennyezd be a lelkedet! Inkább a halál, mint a becstelenség és Isten törvényének megszegése! Ez legyen a jelszavunk. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 147. o.

Szeretni Istent és szeretni az embereket is – ez a keresztyén ember kötelessége. A szeretet törvénye áll szívének tábláin, Krisztus Lelke él benne, a jelleme pedig jótettekben nyilvánul meg. Jézus szegény lett, hogy szegénysége által gazdagok lehessünk. Az a kérdés, milyen áldozatra vagyunk hajlandóak az Ő kedvéért? Tisztelettel őrizzük-e szívünkben az iránta való szeretetet? Szeretjük-e felebarátunkat, amint Ő szeretett minket? Ha ez a szeretet él bennünk az emberek iránt, az arra késztet, hogy alaposan megfontoljuk: vajon a szavaink, tetteink kísértést jelentenek-e azok számára, akiknek kevés az erkölcsi ereje? Akkor majd nem ítéljük meg a gyengéket és szenvedőket, mint a farizeusok, hanem törekszünk eltávolítani minden botránykövet testvéreink ösvényéről, nehogy letérítsük őket a helyes útról. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 359. o.

Válságba kerül minden intézményünk, titkos munka folyik majd ellenük mind a hívők, mind a hitetlenek soraiból kiindulva. Nem szabad elárulni a bizalmat, a szent megbízatást, hogy hasznot húzzunk belőle, vagy a magunk dicsőségét szolgáljuk. Szüntelenül féltő gondoskodással kell őrködnünk a lelki életünk felett, nehogy rossz példát mutassunk a világnak. Szóljatok és cselekedjetekek így: „Keresztyén vagyok. Nem viselkedhetem a világ elvárásai szerint. Mindenekelőtt kell Istent szeretnem, felebarátaimat pedig úgy, mint magamat. Nem köthetek olyan egyezséget, nem nézhetem el az olyan megállapodást, amely akár a legkevésbé is fenyegeti hasznavehetőségemet, gyengítené befolyásomat vagy lerombolná az Isten eszközeibe vetett bizalmat...”. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 479. o.

Bárcsak adna az Úr igaz belátást, hogy megérthetnénk, mit jelent kereszténynek lenni, olyanná lenni, mint Krisztus volt! Jézus nem a maga kedvtelésére élt. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 214. o.

Augusztus 9., csütörtök – HERÓDES ÜLDÖZÉSE

Heródes saját bevallása szerint úgy tért át a zsidó hitre, és láthatólag nagyon buzgó volt a törvény ceremóniáinak megőrzésében. Júdea kormányzása a kezében volt, alárendelve Claudius római császárnak, és ezen kívül a galileai negyedes fejedelemséget is ellátta. Heródes abban a reményben törekedett a zsidók kegyére, hogy így megtartja hivatalát és kitüntetését, azért igyekezett teljesíteni a zsidók kívánságát Krisztus egyházának üldözése által. Munkáját azzal kezdte meg, hogy elkobozta a hívők házait és javait, majd bebörtönözte a vezetőket. Elfogatta Jakabot, és tömlöcbe vetette, majd elküldött egy hóhért, hogy karddal ölje meg, amiképpen az előtte uralkodó Heródes is lefejeztette Keresztelő Jánost. Ekkor vakmerőbb lett, mivel látta, hogy a zsidóknak tetszenek cselekedetei, azért bebörtönöztette Pétert. Ezeket a kegyetlenségeket a húsvét szent ünnepe előtt cselekedte.

Az emberek helyeselték Heródes tettét, hogy megölette Jakabot, habár némelyek kifogásolták zárt körben való végrehajtását. Azt állították, hogy Jakab nyilvános kivégzése jobban megfélemlítette volna a hívőket és a velük rokonszenvezőket. Heródes ezért fogságban tartotta Pétert, hogy kedvezzen a zsidóknak a kivégzés nyilvános látványosságával. – *A megváltás története*, 292. o.

Végre kitűzték Péter kivégzésének napját, de a hívők imái még mindig felszálltak a mennybe, és mialatt minden törekvésüket és rokonszenvüket buzgó imában fejezték ki, Isten angyalai őrizték a bebörtönözött apostolt. Az ember végső válságos helyzete alkalom Isten számára. Pétert két katona közé helyezték, és két láncsal megbilincseltek. Mind egyik láncot odaerősítették az örök csuklójához, így a tudtuk nélkül meg sem mozdulhatott. A börtön ajtóit alaposan megerősítették, és erős őrséget állítottak eléjük. Az emberi eszközökkel való kimentés vagy menekülés esélye teljesen kizárt volt.

Az apostolt azonban nem félemlítette meg ez a helyzet. Krisztus megtagadása után, amikor a Megváltó visszahelyezte tiszttségébe, rettenthetetlen bátorsággal szállt szembe a veszéllyel. Nemes bátorságot tanúsított a keresztre feszített, feltámadott és mennybe ment Megváltó hirdetésében. Azt hitte, hogy most jött el az ideje, hogy feladja életét Krisztusért. – *A megváltás története*, 293. o.

Végül megállapították Péter kivégzésének napját, de a hívők imái még mindig ostromolták az eget. Mialatt teljes szívvel-lélekkel kértek segítséget buzgóságos könyörgésben, Isten angyalai őrizték a fogoly apostolt. – *Az apostolok története*, 145. o.

Heródes tudta, hogy egyáltalán nem szolgált rá dicsőítésükre és hódolatukra, de mégsem dorgálta meg a nép bálványimádását, hanem elfogadta, mintha az megillette volna őt. Arcát eltöltötte a kielégült büszkeség pírija, amint hallotta feltörő kiáltásukat: „Isten szava ez és nem emberé” (Csel 12:22). Ugyanazok a szavak, amelyek most egy gonosz bűnöst dicsőítettek, néhány évvel ezelőtt őrjöngő kiáltásban kitörve követelték: „El Jézussal! Feszítsd meg őt! Feszítsd meg őt!” Heródes nagy élvezettel fogadta hízelgésüket, hódolatukat, és szíve örömmujjongással telt meg. De hirtelen gyors és rettenetes változás ment végbe rajta. Arca elsápadt, mint a halotté, és halálküzdelem torzította el. Nagy izzadságcseppek jelentek meg a bőrén. Egy pillanatig a fájdalomtól és rettegéstől földbe gyökerezve állt, majd sápadt, szederjes arcával a félelemtől megdermedt barátai felé fordulva így szólt hozzájuk: „Azt, akit ti istenként felmagasztaltatok, lesújtotta a halál!” – *A megváltás története*, 298. o.

Péter kiszabadítására a mennyből leszálló angyal Heródesen is elvégezte a harag és az ítélet munkáját. Az angyal meglegyintette Pétert, hogy álmából felébredje; de egészen más ütést mért az istentelen királyra. Megalázta büszkeségét, és végrehajtotta a Mindenható büntetését. Isten megtorló ítélete következtében Heródes testi és lelki gyötrelmek között halt meg. – *Az apostolok története*, 152. o.

Az Úr Jézus Krisztus kegyelmének és szeretetének, valamint a földön élő gyülekezetével való gyöngéd kapcsolatának meg kell mutatkoznia művének növekedése és a világszéles evangelizáció által! Az igazság és szentség mennyei alapelveinek egyre szembetűnőbbben kell meglát-szódnia Krisztus követőinek életében! Nagyobb önzetlenségnek és szerénységnek kell megmutatkoznia az üzleti ügyekben, mint ahogyan az a pünkösdi napi Szentlélek kitöltés óta a történelem során érvényre jutott! Az önző, világi vállalkozások sikerének a legkisebb benyomást sem szabad tennie azokra az emberekre, akik várják, munkálják és imában kérik az Úr és Megváltó Jézus Krisztus eljövetelét a menny felhőiben, hatalommal és dicsőséggel! – *Szemelvények*, I. köt., 113. o.

7. tanulmány

Pál első misszióútja

Augusztus 11., szombat délután

A Ciprusból és Cirénéből való néhány tanítvány nyilvánosan prédikált Antiókhában, és „hirdették az Úr Jézus evangéliumát”. „Az Úrnak keze vala velük” – és komoly fáradozásuk jó gyümölcsöt eredményezett: „Nagy sokaság tére meg az Úrhoz, hívővé lévén”. – *Az apostolok története*, 156. o.

Itt, a népes Antiókhában Pál kitűnő munkaterületet talált. Tanultsága, bölcsessége és nagy buzgalma hatalmas befolyást gyakorolt e kultúrhely lakóira és látogatóira; valóban olyan segítségnek bizonyult, mint amelyre Barnabásnak szüksége volt. A két tanítvány egy teljes esztendeig munkálkodott együtt egyetértésben, hűségesen az Úr szolgálatában. Sok személy ismerte meg általuk a názáreti Jézust, a világ Megváltóját.

Először Antiókhában nevezték a tanítványokat keresztényeknek (krisztusiaknak). Azért kapták ezt a nevet, mert Krisztus volt prédikációik, tanításuk és beszélgetésük középpontja és lényege. Mindig és újból elismételték azokat az eseményeket, amelyek földi tanítói működése alatt történtek, amikor a tanítványok még az Úr személyes jelenlétének örülhettek. Sohasem unták meg, hogy tanairól és csodatevő gyógyításairól beszéljenek. [...]

Isten adta nekik a keresztény nevet. Királyi név! Ő megadja mindazoknak, akik Jézussal egyesülnek. – *Az apostolok története*, 156–157. o.

Az antiókhiai hívők felismerték, hogy Isten végzi bennük „mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből” (Fil 2:13). Miután olyan nép között éltek, amely vajmi keveset törődött az örökkévaló dolgok-

kal, igyekeztek az őszinték figyelmét felhívni, és határozott bizonyágot tenni róla, akit szerettek és szolgáltak. Alázatosak voltak szolgálataukban, mert megtanultak bízni a Szentlélek erejében, amely hatásossá teszi az élet Igéit. Így naponta bizonyágot tettek Krisztusba vetett hitükről az élet legkülönbözőbb megnyilvánulásai között.

Jézus antiókhiai követőinek példaadása szolgáljon bátorításul valamennyi hívőnek ma is a világ nagyvárosaiban. Isten rendelte úgy, hogy a kiválasztott, megszentelt és tehetséges munkások menjenek el a fontos, népes városokba, hogy ott nyilvános munkát végezzenek; ugyancsak az is a menny szándéka, hogy a gyülekezeti tagok, akik ezekben a városokban laknak, az Atyától nyert adományaikat szintén használják fel a lelkek megnyerésére. Gazdag áldások várnak rájuk, ha feltétlenül engedelmeskednek a felhívásnak. Mialatt azon fáradoznak, hogy lelkeket nyerjenek meg Krisztusnak, tapasztalni fogják, hogy sokan, akiket másként nem lehetett volna megközelíteni, nem zárkóznak el ügyes, személyes fáradozásaik elől.

Isten országának ügye itt a földön most is a bibliai igazságok élő képviselőit igényli. Egyedül nem bírják a felszentelt prédikátorok elvégezni a feladatukat: a nagyvárosok tömegeinek figyelmeztetését. A Mindenható nemcsak a hitet hirdetőket hívja el, hanem az orvosokat, a betegápolókat, a könyvevangélistákat, a bibliamunkásokat és a megszentelt életű gyülekezeti tagokat is. Mindenkit elhív, aki ismeri Isten Igéjét és kegyelmének hatalmát, hogy figyelmüket a még sötétségben élő városok lelki ínségére irányítsa. Az idő rohan, és még sok a tennivaló. Minden erőt be kell vonni a munkába, hogy a jelenleg kínálkozó alkalmak bölcsen kihasználhatók legyenek. – *Az apostolok története*, 158. o.

Augusztus 12., vasárnap – SALAMIS ÉS PÁFUS

A két apostol felavatásának körülményei az evangélium szolgálatára világosan bizonyítják, hogy az Úr a Szentlélek által különválasztott, elhívott eszközei által működik megszervezett gyülekezetében. Amikor az Üdvözítő néhány évvel előbb kinyilatkoztatta Pálnak, hogy mi a szándéka vele, ő azonnal összeköttetésbe került a Damaszkuszban újonnan alakult gyülekezet tagjaival. Így a damaszkuszi közösség rög-

tön tudomást szerzett a megtért farizeus személyes tapasztalatairól. Amikor pedig átfogóbban végrehajtották az egykor adott isteni megbízást, a Szentlélek megbízta a gyülekezetet, hogy Pált és munkatársát felavassák, miáltal újabb bizonyosságát adta, hogy Pál az Úr kiválasztott eszköze az evangélium terjesztésére a pogányok között. Miközben az antiókhiai gyülekezet vezetői „szolgáltak az Úrnak, és böjtöltek, mondta a Szentlélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam”. – *Az evangélium szolgálói*, 443. o.

Pál és Barnabás mint Krisztus szolgálói dolgoztak, de előzőleg egyiküket sem szentelték fel az evangélium szolgálatára ima és kézrátétel által. Most a gyülekezet nemcsak az igazság tanítására, hanem a keresztség végrehajtására és a gyülekezetek szervezésére is felhatalmazta őket, miután teljes egyházi tekintéllyel ruházta fel őket. Ez fontos korszak volt az egyház számára. Habár a pogányok és zsidók közötti válaszfal Krisztus halála által leomlott, és beiktatta a pogányokat az evangélium teljes kiváltságaiba, de sok zsidó szemérről még nem hullt le a fátyol, úgyhogy nem tudták világosan felismerni annak célját, amit Isten Fia eltörölt (vagyis a ceremonális áldozatokat). A munkát most nagy hévvel kellett elvégezni a pogányok között, ami az egyház megerősödését eredményezte a lelkek nagy beavatása által.

Az apostolok különleges feladata volt, hogy eltávolítsák a gyanút, az előítéletet és a féltékenységet. Az lett volna a zsidóktól való elzárkózásuknak természetes következménye, hogy eretnekséggel vádolják őket, és így az evangélium szolgálóinak hitelességét sok hívő zsidó kétségbe vonja. Isten előre látta ezeket a nehézségeket, amelyekkel szolgálói találkozni fognak, azért bölcs előrelátásában felruházta őket kétségbevonhatatlan tekintéllyel az általa alapított egyház részéről, hogy munkájuk minden kétség felett álljon. – *A megváltás története*, 303–304. o.

Mielőtt tehát ezt a két apostolt a pogánymisszióra kiküldték, ünneplésesen Istennek szentelték őket böjttel, imával és kézrátétellel. Ezzel egyszersmind felhatalmazta őket a gyülekezet, hogy az igazságot hirdessék, hogy kereszteljének és gyülekezeteket alapítsanak, és ezzel korlátlan egyházi teljhatalmat élvezhettek. – *Az evangélium szolgálói*, 441. o.

Miután Pált és Barnabást az antiókhiai hittestvérek felavatták, „ki-bocsáttattak a Szentlélektől, lemenének Szeleukiába; és onnét elevezének Ciprusba”. Az apostolok ezzel megkezdték első misszióútjukat.

Ciprus is azon helyek közé tartozott, ahová a hívők menekültek az István halála után Jeruzsálemben bekövetkezett üldözés elől. Innen jött néhány férfi Antiókhiaiba, és ott „szólának a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust” (Csel 11:20). Barnabás „ciprusi” lévén (Csel 4:36), János Márk nevű rokonának kíséretében Pállal együtt meglátogatta ezt a szigetet.

Márk anyja keresztény hitre tért. Jeruzsálemi háza azóta is menedéket nyújtott a tanítványok számára. Tudták, hogy ott mindig kedvesen fogadják őket, és nyugodtan meg is pihenhetnek. Az apostolok egyik ilyen látogatása alkalmával ajánlkozott fel Márk, hogy elkíséri misszióútjukra Pált és Barnabást. Isten kegyelmi munkája megérintette a szívét, és feltámadt benne a vágy, hogy életét teljesen az evangélium szolgálatának szentelje. – *Az apostolok története*, 166–167. o.

Augusztus 13., hétfő – PISIDIAI ANTIÓKHIA: 1. RÉSZ

Noha Pál és Barnabás a pisidiai Antiókhiaiban a pogányokhoz fordultak, azonban szüntelenül fáradoztak a zsidókért is, ahol csak alkalmuk kínálkozott, vagy ahol befogadták őket.

Később Pál és munkatársai Thesszalonikában, Korinthusban, Efézusban és más fontos városokban prédikálták az evangéliumot, úgy zsidónak, mint pogánynak egyaránt. Isten országa építése terén a fő hangsúlyt azonban attól kezdve a pogány országokra és azokra a népekre helyezték, amik keveset vagy semmit sem tudtak még az igaz Istenről és szent Fiáról.

Pálnak és munkatársainak részvét támadt a szívében azok iránt, kik „Krisztus nélkül valók voltak, Izrael társaságától idegenek és az ígért szövetségeitől távolvalók”. Tehát „reménységük nem vala”, és „Isten nélkül valók voltak e világon”. Az apostoloknak a pogányok között végzett fáradhatatlan munkálkodása következtében megtanulták „a vendégek és idegenek”, akik „egykor távol voltak”, hogy „közelvalókká lettek a Krisztus vére által”, és az Ő engesztelő áldozatában való hit által „polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek” (Eféz 2:12–13, 19).

Pál hitben ment előre, és azon fáradozott, hogy azok között építse fel Isten országát, akiket Izrael tanítói elhanyagoltak. Jézus Krisztust magasztalta, mint „a királyok Királyát és az urak Urát” (1Tim 6:15), és a hívőket intette, hogy „meggyökerezvén és továbbépülvén őbenne” megerősödjenek a hitben (Kol 2:7). – *Az apostolok története*, 174–175. o.

Pál nem habozott, hogy leplezetlenül kimondja az igazságot: a zsidó vezetők elvetették az Üdvözítőt. Majd így folytatta: „És bár semmi halálra való okot nem találtak, kérték Pilátustól, hogy öletessék meg. És mikor mindazokat elvégezték, amik őfelőle megírtak, a fáról levéve sírba helyezteték. De az Isten feltámasztó Őt halottaiból; és Ő megjelent több napon át azoknak, kik együtt jöttek fel ővele Galileából Jeruzsálembe, kik néki bizonyosságai a nép előtt.” [...]

Miután Pál világosan beszélt a Messiásra vonatkozó próféciaik beteljesedéséről, megtérést és bűneik bocsánatát prédikálta Jézusnak, a Messiásnak érdemeiért: „Azért legyen néktek tudotokra, atyámfiai, férfiak, hogy ez által hirdettetik néktek a bűnöknek bocsánata; és mindenkiből, amikből a Mózes törvénye által meg nem igazíthatatok.” – *Az apostolok története*, 171–172. o.

Reményünket egyedül Krisztusba kell helyeznünk, mert Ő a helyettesünk és kezesünk. Mi áthágtuk Isten törvényét, és a törvény cselekedeteiből egy test sem igazulhat meg. A legnagyobb erőfeszítések is értéktelenek, melyeket az ember saját erejéből véghezvisz, hogy teljesítse az általa áthágotott szent és igaz törvény kívánalmait; de a Jézusba vetett hit által magának igényelheti Isten Fiának igazságát, s az teljesen elég. Krisztus – amikor emberi természete volt – teljesítette a törvény követelményeit. Viselte a bűnösért a törvény átkát, engesztelést végzett érte, hogy „ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. Az őszinte hit magának igényli a Fiú igazságát, és a bűnös győzni fog Krisztusban, mert az isteni természet részesévé válik. Így működik együtt a mennyei az emberivel.

A lehetetlent kísérli meg, aki saját cselekedeteivel akarja betartani a törvényt, és így kíván a mennybe jutni. Az ember nem kaphat üdvösséget engedelmisség nélkül, de cselekedetei nem önmagától származ-

nak: Krisztusnak kell benne munkálnia az akarást és a véghezvitelt az Ő kedve szerint. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 93–94. o.

Augusztus 14., kedd – PISIDIAI ANTIÓKHIA: 2. RÉSZ

El kell mennünk, hogy hirdessük Isten jóságát, és bemutassuk az emberek előtt az Ő valódi jellemét. Vissza kell tükröznünk az Ő tulajdonságait. Megtettük-e ezt a múltban? Bemutattuk már Urunk jellemét elveink és példánk által? Vajon nem csatlakoztunk-e a lelkek ellenségének munkájához, és nem mutattuk-e be helytelenül mennyei Atyánk jellemét? Vajon nem ítéltük meg hittestvéreinket, kritizálva szavaikat és tetteiket? Ha igen, akkor nem uralkodik Isten szeretete a szívünkben. Hozzunk határozott döntést, hogy változtatunk ezen! – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 61. o.

A bűnbánat együtt jár a hittel, és erről a Biblia az üdvösség feltételeként beszél. Pál bűnbánatot hirdetett. Így szólt: „Semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként, bizonyosságot tévén mind zsidóknak, mind görögöknek az Istenhez való megtérés és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől.” (Csel 20:20–21) Bűnbánat nélkül nincs megváltás. Egyetlen bűnbánatot mellőző bűnös sem hihet szívből a szentségben való növekedésben. Pál úgy beszél a bűnbánatról, mint Isten szerint való szomorúságról a bűn felett, ami „megbánhatatlan megtérést szerz” (2Kor 7:10). Ebben a bűnbánatban semmi érdem szerint való nincs, de felkészíti a szívet Krisztus, az egyedüli Megváltó elfogadására, aki az elveszett bűnös egyedüli reménysége.

Amint a bűnös a törvénybe tekint, felismeri bűneit, és lelkiismerete is megszólal. Elítélt állapotban van, és egyedül a Kálvária keresztyénél talál vigaszt és reményt. Miközben szaván fogja Istent, és megragadja az ígéreteket, nyugalom és béke járja át a szívét. Így kiált fel: „Uram, megígérted, hogy mindenkit megváltasz, aki Fiad nevében jön hozzád. Én elveszett, tehetetlen és csüggedt vagyok. Uram, ments meg, különben elvesztem!” Hite megragadja Krisztust, és ekként megigazul Isten előtt. [...]

Jézus kegyelme nélkül a bűnös helyzete reménytelen. Semmit nem lehet tenni érte, az isteni kegyelem azonban természetfeletti erővel ruházza fel, ami munkálkodik eszén, szívéen és jellemén. A Krisztus kegyelmében való részesedés által ismeri fel az ember a bűn gyűlöletes természetét, és így űzi ki azt lelke templomából. Kegyelem által kerülünk közösségbe Krisztussal, hogy társuljunk hozzá a megváltás munkájában. A hit az a feltétel, amit az Úr megfelelőnek látott arra, hogy megbocsásson a bűnösnek. Ez nem azért van, mert valami olyan erény van benne, mely által az üdvösség kiérdemelhető, hanem mert megragadhatja az Üdvözítő érdemeit, a bűnös orvosságát. A bűnös törvényszegése és tökéletlensége helyébe a hit Krisztus tökéletes engedelmeségét állítja. Amikor a bűnös személyes Megváltójaként hisz a Fiúban, akkor Isten – biztos ígéreteihez híven – megbocsátja bűnét, és ingyen megigazítja őt. A bűnbánó bűnös felismeri, hogy megigazulását Jézus mint az ő helyettese és keze tette lehetővé, aki meghalt érte, aki az ő engesztelő áldozata és igazsága. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, I. köt., 365–366. o.

A hívő embereknek Krisztus a biztos alap. Erre az élő kőre egyaránt építhetnek zsidók és pogányok. Elég nagy mindenki számára, és elég erős, hogy az egész világ súlyát és terhét viselje. Ezt a tényt Pál maga is világosan felismerte. Mielőtt tanítói működését befejezte, a pogányok közül megtért hívők egyik csoportjához fordult, akik szilárdan kitartottak az evangéliumi igazság iránti szeretetükben. Így írt nekik: „Ti, kik fölépíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus.” (Eféz 2:19–20) Mialatt az evangélium üzenete Pizídiában terjedt, az antiókhiai hitetlen zsidók, előítéletüktől elvakultan, fellázították „az istenfélő és tisztesség-beli asszonyokat és a városnak eleit, és üldözést támasztának Pál és Barnabás ellen, és kiűzték őket határukból” (Csel 13:50).

Ez a bánásmód sem tántorította el az apostolokat; mert emlékeztek Mesterük szavaira: „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek énérettem. Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a menynekben; mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak.”

(Mt 5:11–12)Az evangélium szépen haladt előre; az apostoloknak volt okuk rá, hogy bizakodók legyenek. A pisidiaiak között Antiókiában folytatott munkájuk is gazdagon gyümölcsözött. Az ott maradt hívők is, noha időnként egyedül folytatták a munkát, „beteltek örömmel és Szentlélekkel”. – *Az apostolok története*, 175–176. o.

Augusztus 15., szerda – IKÓNÍUM

Pál és Barnabás a pisidiai Antiókiából Ikóniumba mentek, és ott, ugyanúgy, mint Antiókiában, saját népük zsinagógájában kezdték el munkájukat. Jó eredményük volt, „ugyanannyira, hogy mind zsidóknak, mind görögöknek nagy sokasága lőn hívővé”. Azonban Ikóniumban, valamint más helységeken is, ahol munkálkodtak, „akik a zsidók közül nem hívének, felindíták és megharagíták a pogányoknak lelkét az atyafiak ellen”.

Az apostolok azonban nem engedték magukat misszióútjuktól eltéríteni, mivel sokan fogadták el Krisztus evangéliumát. Minden irigység, ellenállás és előítélet ellenére folytatták működésüket, „bátran prédikálván az Űrban, ki bizonyoságot tesz vala az Ő kegyelmének beszéde mellett, és adja vala, hogy jelek és csodák történjenek az ő kezük által” (Csel 14:3). Az isteni jóakarát megnyilatkozása mély benyomást keltett mindazokban, akik nem zárkóztak el jobb meggyőződésük és lelkiismeretük elől. Így növekedett a megtértek száma.

Amilyen mértékben nőtt az apostolok által hirdetetű üzenet népszerűsége, annál inkább irigykedtek és gyűlölködtek a hitetlen zsidók. Elhatározták, hogy azonnal véget vetnek Pál és Barnabás működésének. Hamis és túlzott jelentésekkel akarták megfélemlíteni a felsőbb hatóságokat, hogy az egész várost a lázadás veszélye fenyegeti. Azt híresztelték, hogy nagy tömeg csatlakozott az apostolokhoz. Űgy állították be működésüket, mint akik titkos és veszedelmes dologra készülnek.

E vádak alapján a hatóság néhányszor beidézte az apostolokat: védekezésük azonban olyan világos, értelmes volt, és tanaikat olyan nyugodtan és érthetően magyarázták el, hogy nagy rokonszenvet keltettek. Annak ellenére, hogy a hamis vádak következtében, amelyeket az apostolokról terjesztettek, a hatóságok előítélettel álltak hozzájuk, még

sem merték elítélni őket. Belátták, hogy Pál és Barnabás tanításának az a célja, hogy az embereket erkölcsös és törvénytisztelő polgárokká tegye. Az erkölcsiség és a rend csak javulhat a városban, ha az apostolok nézeteit elfogadják. [...]

Ez a fordulat felbőszítette a zsidó vezetőket. Elhatározták, hogy céljukat erőszakos eszközökkel is elérik. Sikerült nekik a tudatlan és lármás csőcselék legaljasabb szenvedélyeit felkelteni, zendülést előidézni; ezt pedig úgy állították be, hogy az apostolok tanításának az eredménye. Remélték, hogy hamis vádjukkal megnyerik a hatóság segítségét szándékuk keresztülviteléhez. Eltökélték, hogy nem adnak alkalmat az apostoloknak a védekezésre, hanem felhasználják a tömeget, hogy Pált és Barnabást megkövezzék, és így véget vessenek a működésüknek.

Barátaik – nem a hívők közül valók – figyelmeztették az apostolokat a zsidók rosszindulatú szándékára, és rábeszéltek őket, hogy ne tegyék ki magukat céltalanul a csőcselék dühének, hanem meneküljenek, és mentsek az életüket. Így tehát Pál és Barnabás titokban elhagyták Ikóniumot, és a hívőkre bízta a mű ideiglenes vezetését. De nem távoztak el végleg. Szándékukban állt visszatérni, mihelyt az izgalom elül, hogy aztán befejezzék elindított munkájukat.

Isten igaz követőinek minden korszakban és minden országban elkeseredett ellenállást kellett elszenvedniük azok részéről, akik szándékosan vetették el a mennyei világosságot. Az evangélium ellenségei látszólag gyakran diadalt arattak, amikor alakoskodásuk és hazugságuk következtében ajtók zárultak be, amelyeken át Isten követői bejuthattak volna. Azonban ezek az ajtók nem maradhattak örökre zárva. Amikor az Úr szolgálói nemsokára visszatértek, hogy munkájukat ismét felvegyék, hatalmasan közbenjárt értük, és képesítette őket, hogy emléket állítsanak neve dicsőítésére. – *Az apostolok története*, 177–179. o.

Augusztus 16., csütörtök – LISZTRA ÉS DERBÉ

Miután az apostolokat kiűzték Ikóniumból, a lükaóniai Lisztrába és Derbébe mentek. Főként pogányok laktak ezekben a városokban. Legtöbbjük babonás ember, akik közül azonban néhányan hajlandók voltak meghallgatni és elfogadni az evangéliumot. Az apostolok tehát elha-

tározták, hogy itt és a környéken munkálkodnak majd, mert remélték, hogy megszabadulhatnak a zsidó előítélettől és az üldözéstől.

Lisztrában nem volt zsinagóga, noha lakott néhány zsidó is a városban. Lisztra sok lakója a Jupiternek szentelt templomban imádkozott. Amikor Pál és Barnabás a városba érkeztek, maguk köré gyűjtötték a lakosságot, hogy az evangélium világos igazságait fejtegetsék előttük. Sokan megkísérelték, hogy ezeket a tanokat a Jupiter imáadásánál gyakorolt babonás szertartásokkal összekössék.

Az apostolok azon fáradoztak, hogy e bálványimádókkal megismertessék Istent, a Teremtőt és a Fiút, mint az emberiség Üdvözítőjét. Figyelmüket először az Úr csodálatos műveire irányították: a napra, a holdra, a csillagokra. Arra a csodálatos rendre és szabályszerűsége, amellyel az évszakok váltakoznak. A hatalmas, hóval borított hegyekre és a magas fákra; a természet egyéb csodáira, mivel olyan bölcsességről tanúskodnak, amely felülmúlja az ember fogalomvilágát. Ez az utalás a Mindenható műveire a pogányokat a felé igyekezett terelni, hogy gondolkozzanak el a világegyetem hatalmas Uralkodója felett. [...]

„A sokaság pedig, mikor látta, amit Pál cselekedett, felkiálta likóniai nyelven mondván: Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban.” (Csel 14:11) Ez az állításuk egyik hagyományukból eredt, amely szerint az istenek időnként meglátogatják a földet. Barnabást az istenek atyjának: Jupiternek nevezték el tiszteletreméltó külsejéért, méltóságteljes magatartásáért, szelídségéért és jóságáért, amely vonásaiból sugárzott. Pált Merkúriusznak tartották, „minthogy ő volt a szóvivő”; buzgó volt és élénk, ékes szavakkal intette, figyelmeztette őket. [...]

Pál éles és átható hangon, amivel túlharsogta a nép kiáltozásait, igyekezett a figyelmet felhívni magukra, és mikor a zajongás hirtelen elhallgatott, így szólt: „Férfiak, miért művelitek ezeket? Mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk, és azt az örvendetes üzenetet hirdetjük nektek, hogy e hiábavalóktól az élő Istenhez térjete, ki teremtette a földet, a tengert és minden azokban valókat. Ki az elmúlt időkben hagyta a pogányokat mind a maguk útján haladni, jóllehet nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül, mert jótévőnk volt, adván mennyből esőket és termő időket nekünk, és betöltvén ededdel és örömmel a mi szívünket.”

Tekintet nélkül az apostolok határozott kijelentésére, hogy ők nem mennyei lények, és Pál igyekezete ellenére – amellyel a nép gondolatait az igaz Istenre óhajtotta irányítani, mint egyedüli lényre, akit megillet a dicsőítés –, majdnem lehetetlen volt e pogányokat szándékuktól eltéríteni, hogy áldozatot mutassanak be nekik. A lakosság komolyan hitte, hogy ezek az emberek tényleg istenek, és lelkesedésük annyira felfokozódott, hogy nem akarták tévedésüket belátni. A jelentés szerint a sokaságot „nagy nehezen lecsendesíték”. [...]

Pál és Barnabás lisztrai tevékenysége hirtelen megakadt bizonyos „antiókhiai és ikóniumi zsidók” gonoszkodása következtében. Ők tudomást szereztek az apostoloknak a lükaóniaiak között elért eredményeiről, emiatt elhatározták, hogy utánuk mennek, és küldözik őket onnan is. Lisztrába érve csakhamar sikerült nekik a népet is ugyanolyan gyűlöletre ingerelni, mint amilyen őket fűtötte. Rágalmakat hintettek róluk szerteszét, és cselekedeteiket félremagyarázták; így elhitették azokkal, akik előbb Pált és Barnabást még mennyei lényeknek tartották, hogy a valóságban rosszabbak a gyilkosoknál, és halált érdemelnek. [...]

Az evangélium ellenségeinek csakhamar alkalmuk nyílt gyilkos szándékuk megvalósítására. Miután a lisztraiak engedtek a gonosz befolyásnak, sátáni düh öntötte el őket. Megragadták Pált, és irgalmatlanul megkövezték. Az apostol azt hitte, hogy elérkezett az élete vége. [...]

Milyen nagy volt azonban a csodálkozásuk, amikor az apostol jajgatásuk közben egyszerre csak felemelte a fejét, és Istent dicsőítve felállt! Az Úr szolgájának ezt a váratlan talpra állását az isteni hatalom újabb csodájának tekintették. A menny pecsétjének, amellyel új hitükben erősítette meg őket. Kimondhatatlan öröm töltötte el őket, és a hit újabb erejével már Istent dicsőítették.

Az apostol szenvedéseinek szemtanúi között, a Lisztrában megtért csoportban volt egy fiatalember, aki később Krisztus kiváló munkása lett, és megosztotta az apostol úttörő munkájának fáradalmait és örömeit a nehéz misszióterületeken. Ez a fiatalember Timótheus volt. – *Az apostolok története*, 179–183. o.

8. tanulmány

A jeruzsálemi zsinat

Augusztus 18., szombat délután

Az antiókhiai közösség képviselői Jeruzsálemben találkoztak a különböző gyülekezetekből jött testvérekkel, akik általános tanácskozásra gyűltek itt össze, és közölték velük a pogányok közötti szolgálatuk eredményét. Azután részletesen felvázolták azt a zűrzavart, ami akkor keletkezett, hogy néhány Antiókhiaiba került megtért farizeus fennen hangoztatta: ha a megtért pogányok üdvözülni akarnak, körül kell metélkedniük és meg kell tartaniuk a mózesi törvényeket is.

A tanács ezt a kérdést minden oldalról élénken megvilágította. A körümetélkedés kérdésével szoros kapcsolatban még egyéb fontos felvetéseket is gondosan kellett mérlegelni. [...]

A sok különböző pont, amelyeket a fő kérdés lényegében magában foglalt, úgy látszott, hogy teljesen áthidalhatatlan nehézséget okoz a tanácskozó gyülekezet részére. Azonban a Szentlélek ezt a kérdést, amelynek elintézésétől a keresztény gyülekezet lelki jóléte, sőt, egész fennállása függött, a valóságban már el is döntötte. [...]

Az ügyet intéző tanácstestület apostolokból és tanítókból állt. Továbbá részt vettek azon a zsidó és pogány gyülekezetek alapításában kitűnt hívők és a különböző területek képviselői is. Így jelen voltak a jeruzsálemi vének és az antiókhiai küldöttek, végül a legbefolyásosabb gyülekezetek képviselői. A gyűlés az Istentől megvilágosított határozat alapján és az Úr akarata szerint alapított gyülekezethez méltóan járt el. Tanácskozásuk eredményeként mindnyájan belátták, hogy a Mindenható maga döntötte el ezt a kérdést, amikor a pogányokra is kiárasztotta a Szentlelket, így világossá vált előttük, hogy nekik is kötelességük a Lélek vezetését követni. – *Az apostolok története*, 191–192, 196. o.

A tanács nem vallotta magát csalhatatlannak nyilatkozataiban, azért az Isten akaratából megalapított egyház megvilágosított ítéletének utasításai és méltósága szerint járt el. [...]

Nem hívták meg a keresztények egész közösségét a tanács ülésére, hogy szavazzanak a kérdésben. Az apostolok és vének, a befolyásos és jó ítélőképességű férfiak megszerkesztették és kiadták a határozatot, amelyet azután általánosságban elfogadott a keresztény gyülekezet. E döntést nem mindenki helyezte ugyan, mert voltak hamis atyafiak, akik saját felelősségükre egy másik munkába kezdtek. Átadták magukat a hibakeresésnek és a zúgolódásnak, és új terveket javasoltak. Igyekeztek meggátolni azoknak a tapasztalt férfiaknak a munkáját, akiket Isten avatott fel, hogy Krisztus tanítását hirdessék. Így az egyháznak kezdetől fogva akadályokkal kellett találkoznia, és az idők végéig számíthat erre. – *A megváltás története*, 308. o.

Augusztus 19., vasárnap – A VITATOTT KÉRDÉS

Azonkívül a pogányok, de különösen a görögök mértéktelen és kicsapongó életet éltek, és így az a veszély is fenyegetett, hogy egyesek, akiknek megtérése nem volt őszinte, hitvallomást tehetnek anélkül, hogy szokásaikat elhagyták volna. A zsidó keresztények azonban nem tudták eltűnni azt az erkölcstelenséget, ami a pogányoknál nem is számított bűnnek, és így nagyon helyénvalónak tartották, hogy a körülmetélkedést és a ceremóniák betartását a pogány megtérők őszintesége és jámborsága próbaköveként kötelességükké tegyék. Így vélték megakadályozni, hogy olyanok is csatlakozzanak a gyülekezethez, akik őszinte megtérés nélkül veszik fel a hitet, később pedig erkölcstelenségükkel és kicsapongó életmódjukkal szégyent hozzanak Krisztus ügyére. [...]

Ez alkalommal – úgy látszik – Jakab ismertette a gyűlés által elfogadott határozatot. Ítélete úgy hangzott, hogy sem a ceremóniális törvényt általánosságban, sem pedig a körülmetélkedést a pogányokra rákényszeríteni nem szabad, sőt, még ajánlani sem. Jakab igyekezett megértetni a testvérekkel, hogy a pogányokkal szemben különösen óvatosaknak kell lenniük, mert életükben, Istenhez való megtérésük által, amúgy is nagy változás áll be. Semmiféle zavaró vagy vitás kér-

déssel – különösen, ha azok csak másodrendűek – ne nyugtalanítsák őket, nehogy elkedvetlenedjenek Krisztus követésében.

Azonban a megtért pogányok kerüljenek minden olyan szokást vagy szertartást, amely a kereszténységgel össze nem egyeztethető. Ezért az apostolok és a vének megegyeztek abban, hogy levélben oktatják a pogányokat, hogy tartózkodjanak a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a vízbe fült állatok élvezetétől és a paráznaságtól. Ehelyett azonban figyelmeztetni kell őket, hogy tartsák be a törvényt, és éljenek szent életet. Az apostolok még biztosították őket, hogy azok a férfiak, akik a körülmetélkedés kötelező voltát hirdették, nem kaptak erre tőlük felhatalmazást. – *Az apostolok története*, 192, 195. o.

Augusztus 20., hétfő – KÖRÜLMETÉLKEDÉS

Pál óvatosságból ajánlotta Timótheusnak a körülmetélkedést. Nem mintha Isten kívánna, hanem hogy elhárítsák az utolsó akadályt is, ami a zsidókat visszatarthatná attól, hogy Timótheus prédikatori tisztességét elismerjék. Az apostolt sokoldalú tevékenysége arra kényszerítene, hogy városról városra és különböző országokba utazzon, és így sokszor a zsinagógákban és egyéb gyülekezési helyeken prédikálta Krisztust. Ha azután kiderülne, hogy egyik munkatársa körülmetéletlen, munkáját nagyon akadályozhatná a zsidók előítélete és vakbuzgósága. Az apostol mindenütt határozott ellenállást vagy heves üldözést várhatott. Ő azonban mind zsidó testvéreit, mind a pogányokat az evangélium ismeretére akarta eljuttatni, és így igyekezett, amennyiben hitével összeegyeztethette, hogy az ellenállás minden ürügyét eloszlassa. Noha iparkodott a zsidós előítéletnek élett venni, mégis hitte és tanította, hogy mit sem jelent a körülmetélkedés, ellenben Krisztus evangéliuma: minden. – *Az apostolok története*, 204. o.

Az izraeliták Kánaánban a Jordán közelében ütötték fel először sátraikat. Itt Józsué „[...] körülmetélte Izrael fiait. [...] És Gilgálban táborozának Izrael fiai, és megkészíték a páskhát.” (Józs 5:3, 10) A kádesi lázadás óta a körülmetélés szertartásának felfüggesztése állandó bizonyossága volt Izraelnek, hogy az Istennel való szövetségüket – amelynek ez elren-

delt jegye volt – ők megtörték. Az egyiptomi szabadulásuk emlékének, a páska szüneteltetése azt bizonyította, hogy a szolgaság földjére való visszatérési vágyuk nem tetszett az Úrnak. De most vége szakadt az elvettetés éveinek. Isten újra népévé fogadta Izraelt, és a szövetség jegyét visszaállították: mindenkit körülmetéltek, aki a pusztában született. – *Pátriárkák és próféták*, 485. o.

Ha az ember megtartotta volna Isten törvényét, amint azt Ádámnak megadta bukása után, és ahogy Noé megtartotta a bárkában, és megtartotta Ábrahám is, akkor nem lett volna szükség a körülmetélés rendeletére. Ha pedig Ábrahám utódai tartották volna magukat a szövetséghez, amelynek jele vagy záloga volt a körülmetélés, akkor sohasem sülyedtek volna bálványimadásba, és nem engedte volna meg Isten, hogy lemenjenek Egyiptomba, és nem lett volna rá szükség, hogy az Úr a Sínai-hegyről jelentse ki törvényét, és kőtáblára vesse. Nem lett volna szükség arra sem, hogy törvényét a Mózesnek adott végzése és rendeletek által védje meg. – *A megváltás története*, 148. o.

Augusztus 21., kedd – A VITA

„Mikor nagy vetekedés támadt, felkelvén Péter, monda nékik: Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten régebbi idő óta kiválasztott engem miközülünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangélium beszédét, és higgyenek.” Azután kifejtette, hogy a Szentlélek a szóban forgó kérdést már eleve elintézte, mikor a körülmetéletlen pogányokra ugyanúgy, mint a zsidókra, egyenlő erővel áradt ki. Ismét elbeszélte látomását, amikor Isten kendőt bocsátott le előtte, tele mindenféle négy lábú állattal, és megparancsolta neki, hogy ölje és egye meg azokat. Mikor pedig arra hivatkozott, hogy soha közönségeset vagy tisztátalant nem evett, Ő így válaszolt: „Amiket az Isten megtisztított, te ne mondd tisztátalanknak.” (Csel 10:15) Péter e szavak világos magyarázatát megismételte, hiszen közvetlenül látomása után kapta a felszólítást, hogy menjen el a századoshoz, és oktassa Krisztus hitére. Ez az üzenet bizonyította, hogy az Úr nem személyválogató, hanem mindenkit elfogad, aki Őt féli és elismeri. Ezután Péter elbeszélte, hogy

mennyire csodálkozott, amikor a Kornélius házában összegyűlteknél hirdette az igazság Igéit, szemtanújaként annak, hogyan hatotta át a Szentlélek az egész hallgatóságot, úgy a pogányokat, mint a zsidókat. Az a fény és az a dicsőség ragyogott a körülmetéletlen pogányok arcáról is, amely a körülmetélt zsidók arcán fénylett. Ez Isten intelme volt Péter számára, hogy senkit se tekintsen értékesebbnek a másiknál, mert Krisztus vére mindenkit megtisztíthat minden tisztátalanságtól.

Péter már egyszer fejtegette a testvéreknek Kornélius és barátai megtérését és a velük való közösségét. Mikor elbeszélte, hogyan áradt ki a Szentlélek a pogányokra is, kijelentette: „Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nekik, mint nekünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent eltilthattam volna?” (Csel 11:17) Most hasonló buzgalommal és nyomatékkal jegyezte meg: „A szíveket ismerő Isten bizonyosságot tett mellettük, mert adta nekik a Szentlelket, miként nekünk is; és semmi különbséget sem tett miköztünk és azok között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét. Most azért mit kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhatunk?” (Csel 15:8–10) Ez az iga nem a Tízparancsolat törvénye volt, mint azt egyesek állítják, akik a törvény kötelező voltát tagadják. Péter itt kizárólag a ceremóniális törvényre hivatkozott, amely Krisztus halála által megszűnt és hatályát veszítette.

Péter felszólalása olyan helyzetet teremtett a tanácsban, hogy most már türelemmel hallgatták meg Pált és Barnabást, akik azután elbeszéltek a pogányok között végzett munkájuk közben szerzett tapasztalataikat. „Elhallgatott ezért az egész sokaság; és hallgatják vala Barnabást és Pált, amint elbeszélék, mennyi jelet és csodát tett Isten őáltaluk a pogányok között.” (Csel 15:12) – *Az apostolok története*, 192–194. o.

Jakab szintén nagyon határozottan tanúskodott arról, hogy Isten a pogányokat is ugyanazon előnyökben szándékozik részesíteni, mint amilyenekben a zsidók részesültek.

A Szentlélek jónak látta, hogy ne terheljék a pogányokat a ceremóniális törvényekkel, és az apostolok véleménye e tekintetben megegyezett Isten Lelkével. Ezen a tanácskozáson Jakab elnökölt és az ő vég-

leges határozata ez volt: „Az okáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg az Istenhez.” (Csel 15:19) A tanácskozások ezzel befejeződtek. – *Az apostolok története*, 194. o.

Augusztus 22., szerda – AZ APOSTOLI RENDELET

Jeruzsálem volt a zsidók fővárosa. Megtalálható volt ott a legszigorúbb elkülönülés, vakbuzgóság és képmutatás. A zsidó keresztények ott éltek a templom közelében, és gondolatban sokat foglalkoztak a zsidóknak, mint népnek juttatott rendkívüli kiváltságokkal. Amikor látták, hogy a keresztény gyülekezet nem tartja be a ceremóniákat, és ráeszméltek, hogy a zsidó szertartásoknak tulajdonított szentséget az új hit fényében hamar szem elől tévesztik, sokan nehezteltek Pálra, mint e változás előidézőjére. Sőt, voltak a tanítványok között egyesek, akik nem akarták elfogadni szó nélkül a tanács határozatát. Egyesek a ceremóniális törvényekért buzgólkodtak, és elítélték Pált, mivel úgy vélték, hogy a zsidó törvények betartásának követelményei felől felületesen gondolkozik.

A megtért pogányok között az egyetemes gyűlésnek ez a széles látókörű és nagy horderejű határozata feltétlen bizalmat keltett, és Isten művének javát szolgálta. Az antiókhiai gyülekezet örömmel látta körében Júdást és Silást, e két hírnököt, akik az apostolokkal együtt érkeztek vissza Jeruzsálemből. Ezek az istenfélő férfiak, „maguk is próféták lévén, sok beszéddel inték az atyafiakat, és megerősíték [őket]”. Egy ideig Antiókhiaiban is maradtak. „Pál és Barnabás is Antiókhiaiban időzének, tanítva és prédikálva másokkal is az Úrnak Igéjét.” (Csel 15:35) – *Az apostolok története*, 197. o.

Sem a hagyományok, sem az emberek által felállított alapelvek nem léphetnek a kinyilatkoztatott igazságok helyébe. Egyesek előítélete vagy önkényeskedése, bármilyen magas állást töltsenek is be a gyülekezeten belül: ne álljon útjában a közösség haladásának.

Pál minden képességét az Úr szolgálatára szentelt oda. Közvetlenül a mennyből kapta az evangélium igazságait, és prédikátori tisztségé-

nek végéig élénk összeköttetése volt a mennyel. Isten tanította őt, hogy a pogány keresztényekre ne rakjanak fölösleges terheket. Amikor tehát az antiókhiai zsidó hívők felvetették a körülmetélkedés kérdését, Pál már ismerte a Szentlélek akaratát ebben a kérdésben. Így képes volt álláspontja mellett sziklaszilárdan kitartani és azt képviselni. Ennek elfogadása felszabadította a gyülekezeteket a zsidó szertartások és ceremóniák alól. – *Az apostolok története*, 199–200. o.

Pál és Barnabás szívükön viselték mindazok jólétét, akik munkálkodásuk következtében nemrég fogadták el az evangéliumi igazságot; vágyakoztak tehát viszontlátni őket. Pál mindvégig megtartotta a résztvevő gondoskodás jó vonását. Még akkor is, ha előbbi munkahelyeitől távoli misszióterületeken tartózkodott, állandóan szíven hordozta őket, hogy hűségesek maradjanak továbbra is, „istenfélelemben vivén véghez megszentelődésüket” (2Kor 7:1). Igyekezett állandóan a segítségükre lenni, hogy önálló és folytonosan fejlődő keresztények legyenek, akik a hitben megerősödvé és buzgóságtól égve, egész szívvel szentelik oda az életüket Istennek és országa fellendítésének. – *Az apostolok története*, 201. o.

Augusztus 23., csütörtök – LEVÉL JERUZSÁLEMBŐL

A jeruzsálemi gyülekezet vezetői nagyon jól tudták, hogy a keresztények a ceremóniális törvény megsértése által felszítják a zsidók gyűlöletét, és üldözéseknek teszik ki magukat. A Szanhedrin minden lehetőséget kihasználva, hogy megakassza az evangélium terjedését. Kiválasztottak férfiakat, akik az apostolokat, de különösen Pált követték nyomon, hogy mindenképpen meggátolják működését. Ha tehát Krisztus híveit kiszolgáltatnák a magas tanácsnak, mint a törvény áthágóit, akkor mint hitehagyókat, eretnekeket azonnal és súlyosan megbüntetnék.

Sok zsidó, bár elfogadta az evangéliumot, még igen nagy tiszteletben tartotta a ceremóniális törvényt, sőt, nagyon is hajlott arra, hogy oktan engedményt tegyen; ezáltal remélte, hogy honfitársai bizalmát megnyeri, előítéletüket eloszlathatja úgy, hogy elfogadják Krisztust, mint a világ Megváltóját. – *Az apostolok története*, 404–405. o.

Annak ellenére, hogy Isten személyesen oktatta Pált, ő nem volt túlzott véleménnyel egyéni felelősségéről. Ámbár a mennyhez fordult közvetlen vezetésért, de kész volt mindenkor elismerni azt a tekintélyt, amelyet a keresztény gyülekezethez tartozó hívók összessége képviselt. Érezte, hogy tanácsra szorul, és ha lényeges kérdések merültek fel, szívesen tárta azokat a gyülekezet elé. Imában egyesült hittestvéreivel, és az Úrtól kért bölcsességet, hogy helyes határozatot hozzanak. Mert szerinte a „prófétalelkek... engednek a prófétáknak. Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.” (1Kor 14:32–33) Péterrel együtt azt tanította, hogy mindazok, akik a gyülekezethez tartoznak, „egymásnak engedelmeskedjenek” (1Pét 5:5). [...]

A testvérek közötti pereskedés az igazság ügyének szégyenfoltja. Azok a keresztények, akik egymást törvényszék elé idézik, a gyülekezetet ellenségeik gúnyjának teszik ki, és kárörömrre adnak alkalmat a sötétség hatalmainak. Ezzel újból és nyilvánosan megsértik Krisztus testét, mivel mellőzik a gyülekezet teljhatalmát; mert megvetik Istent, aki hatalommal ruházta fel a gyülekezetet. – *Az apostolok története*, 306. o.

A világ Megváltója messzemenő hatalmat ruházott gyülekezetére. Az Úr megállapította a szabályokat, melyeket akkor kell alkalmazni, ha fegyelmi eljárásra kerül sor tagjaival. Miután részletesen utasított, hogy milyen utat kövessünk, azt mondja: „Bizony mondom nektek, amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lesz, és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.” Így még a menny tekintélye is jóváhagyja a gyülekezet döntését, amikor fegyelmezi a tagjait, ha a gyülekezet követi a Biblia szabályát.

Isten szava nem ad engedélyt, hogy egyetlen ember szembeszegüljön a gyülekezet döntésével, sem hogy a gyülekezet nézeteivel szemben is hangoztassa a véleményét. Ha nem lenne gyülekezeti fegyelem és kormányzás, a közösség részekre forgácsolódna, képtelen lenne megmaradni egységes testületnek. Akadnak függetlenedő egyének, akik azt állítják, hogy nekik van igazuk, s hogy Isten különleges módon tanítja és vezeti őket. Mindnek megvan a maga elmélete, a rá jellemző néze-

tei, s mind azt állítja, hogy ezek egyeznek Isten szavával. Mindnek más-más az elmélete és hite, mégis azt állítják, hogy Istentől nyertek rendkívüli világosságot. Ők mind a közösségekből szakítanak ki híveket, mind külön gyülekezet a maguk elképzelése szerint. Lehetetlen, hogy mindnek igaza lenne. Ennek ellenére is hangoztatják, hogy az Úr vezeti őket. Az ihletés Igéje nem igen és nem, hanem igen és úgy legyen Jézus Krisztusban. – *Bizonyágtételek*, III. köt., 428. o.

9. tanulmány

A második misszióút

Augusztus 25., szombat délután

Ciprus is azon helyek közé tartozott, ahová a hívők elmenekültek az István halála után Jeruzsálemben bekövetkezett üldözés elől. Innen jött néhány férfi Antiókiába, és ott „szólának a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust” (Csel 11:20). Barnabás, „ciprusi” lévén (Csel 4:36), Márk János nevű rokonának kíséretében Pállal együtt meglátogatta ezt a szigetet.

Márk anyja megtért a keresztény hitre. Jeruzsálemi háza azóta is menedéket nyújtott a tanítványok számára. Tudták, hogy ott mindig kedvesen fogadják őket, és nyugodtan meg is pihenhetnek. Az apostolok egyik ilyen látogatása alkalmával ajánlkozott Márk, hogy elkíséri misszióútjukra Pált és Barnabást. Isten kegyelmi munkája érintette a szívét, és feltámadt benne a vágy, hogy életét teljesen az evangélium szolgálatának szentelje. – *Az apostolok története*, 166. o.

Barnabás kész volt Pállal útra kelni, azonban azt kívánta, hogy vigyék magukkal Márkot is, aki újból elhatározta, hogy életét az Úr szolgálatára szenteli. Pál ez ellen tiltakozott. „Azt tartá méltónak, hogy ne vegyék maguk mellé azt”, aki első misszióútjukon, a szükségben elhagyta őket. Nem volt hajlandó elnézni Márk gyöngeségét, aki a ráváró otthoni biztonság és kényelem kedvéért otthagyta munkáját. Hangsúlyozta, hogy az az ember, akinek kevés a kitartása, alkalmatlan olyan munkára, ami türelmet, önmegtágadást, bátorságot, odaadást, hitet, áldozatkészséget, sőt, szükség esetén még az életet is igényli. Pál és Barnabás itt olyan éles ellentétbe kerültek egymással, hogy szétváltak. Barnabás, meggyőződéséhez híven, Márkot vette maga mellé, és „elhajózik Ciprusba; Pál pedig Silást választva maga mellé, elméne, az Isten kegyelmére bízván az atyafiaktól”. – *Az apostolok története*, 202. o.

Márknak a veszélyek előli szökését Pál igen kedvezőtlenül, sőt, szigorúan ítélte meg. Barnabás azonban hajlandóbb volt Márk viselkedését tapasztalatlanságával magyarázni. Szívből óhajtotta, hogy Márk ne tegye le a prédikatori tisztséget, mert látott benne képességet erre; tudta, hogy Krisztusnak használható és alkalmas szolgálójává fog válni. Barnabásnak Márk érdekében követett kíméletes bánásmódja később busás jutalmat aratott, mert ez a fiatalember végül maradéktalanul az Úrnak és az evangélium hirdetésének szentelte életét – még a legnehezebb területeken is. Isten áldásával, Barnabás bölcs vezetése mellett értékes munkássá fejlődött.

Később Pál is megbékült Márkkal, és munkatársául fogadta. Úgy ajánlotta őt a kolossébelieknek, mint „munkatársát” az Isten országában, aki „vigasztalására” volt (Kol 4:11). Más alkalommal, röviddel a halála előtt így írt Márkról: „Nekem alkalmas a szolgálatra.” (2Tim 4:11) – *Az apostolok története*, 170. o.

Augusztus 26., vasárnap – ÚJRA LISZTRÁBAN

Hallgassuk [Pál] szavait, amint Lizstra pogány lakóihoz szól, és bemutatja nekik a természetben megnyilatkozó Istent, minden jó Forrását, aki „a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket; bőven adott nektek eledelt és szívbéli örömet” (Csel 14:17 – új prot. ford.). – *Előtted az élet*, 66. o.

Timótheus gyermekkorától kezdve ismerte a Szentírást, s ez az ismeret megőrizte őt a körülötte levő gonosz befolyástól és attól, hogy a kötelességek helyett az önző élvezeteket válassza. Gyermekeinknek szükségük van erre a védelemre, ezért a szülők és prédikátorok kötelessége, hogy Isten szavának helyes ismeretére tanítsák őket. – *Gyermeknevelés*, 508. o.

Ha a Biblia tanításait megvalósítjuk a mindennapi életben, akkor annak mély és maradandó hatása megnyilvánul a jellemünkben. Timótheus megtanulta és gyakorolta is ezeket a tanokat. Nem volt ugyan rendkívüli, fényes tehetség; de értékes volt a munkája, mert képessé-

geit a Mester szolgálatára szentelte. Hitbeli tapasztalatainak mélységével tűnt ki hittestvérei közül, és ez biztosított befolyást számára. – *Az apostolok története*, 205. o.

Az evangélium szolgálainak Pál apostol tapasztalatai és tanításai a lelkipásztori munka szentségét illetőleg felüldülésük és lelkesedésük forrása. Pál szíve szeretettől izzott a bűnösökért. Minden erejét belevetette a lélekmentés munkájába. Isten országának ő volt a legönmegtagadóbb és legkitartóbb munkása. Az elnyert áldásokat alkalmaknak tekintette, hogy másokkal is megossza. Sohasem mulasztott el egyetlen lehetőséget sem, hogy az Üdvözítőről beszéljen, vagy felsegítse az ínségben levőket. Helységről helysére járva prédikálta Krisztus evangéliumát, és gyülekezeteket alapított. Mindenütt, ahol meghallgatták, igyekezett lerontani a gonosz munkáját; férfiakat és nőket vezetett az életszentség, az igazság útjára. [...]

Pál munkamódszerének ez az ága is fontos tanítást tartalmaz napjaink lelkipásztorai számára. Az apostol munkája mellett még azt is a feladatának tekintette, hogy fiatal embereket neveljen a prédikátori tisztségre. Magával vitte őket missziós útjaira, alkalmat nyújtott nekik tapasztalatok szerzésére, amelyek azután felelősségteljes állások betöltésére képesítették őket. Ha távol is volt tőlük, mindazáltal érintkezésben maradt velük és munkájukkal. Timótheushoz és Tituszhoz intézett levelei a legjobb bizonyítékai annak, mennyire sóvárgott azután, hogy eredményes munkát végezzenek. – *Az apostolok története*, 367. o.

Augusztus 27., hétfő – FILIPPI

Mivel a szombat az Ő teremtői hatalmának emlékműve, ezért ilyenkor különleges módon ismerhetjük meg Istenünket teremtett művein keresztül. A gyerekek fejében a szombatnak a puszta gondolata is kapcsolódjon össze a természet szépségeivel! Boldog az a család, aki úgy mehet az imádság házába szombaton, mint ahogy Jézus és tanítványai mentek a zsinagógába: át a mezőkön, a tóparton, a ligeteken keresztül. – *Előtted az élet*, 251. o.

Szombaton annyi ember özönlött a zsinagógába, hogy sokaknak vissza kellett fordulniuk, mert nem fértek be. Sokakat a kíváncsiság vezetett, de voltak olyanok is, akik komolyan vágytak Isten országá evangéliumának a megismerésére. – *Jézus élete*, 253. o.

Figyeljük meg, ahogy [Pál] Filippiben, a börtönben, ahol – bár meggyötört teste bizonyára ellenkezik – mégis szívből zeng hálát az Úrnak az éjszaka közepén. Miután pedig a földrengés megnyitja a börtönajtókat, újra hallatszik a hangja, amint így nyugtatja a pogány őrt: „Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan itt vagyunk!” (Csel 16:28) Mindenki a helyén van, mert egy rabtársuk lénye annyira magával ragadja őket. A börtönőrt pedig meggyőzi Pál hite, érdeklődik az üdvösség módjáról, majd egész háza népével együtt csatlakozik Krisztus tanítványainak üldözött csoportjához. – *Előtted az élet*, 66. o.

A tömegben örült izgalom tört ki, és rátámadtak az apostolokra. A csöcselék felülkerekedett; letépték a tanítványok felsőruháit a hatóság embereinek beleegyezésével, akiknek parancsára meg is vesszőzték őket. „Miután sok ütést mértek rájuk, tömlöcbe veték őket, megparancsolva a tömlöctartónak, hogy gondosan őrizze őket. Ki ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlöcbe, és lábukat kalodába szorítá.” (Csel 16:23–24) Az apostolok abban a gyötrelmes helyzetben, amelybe belekényszerítették őket, borzalmas kínokat szenvedtek, viszont nem lázadoztak. Sőt, ellenkezőleg, a börtöncella legmélyebb sötétjében és vigasztalanságában egymást bátorították énekekkel és imával. Dicsérték és dicsőítették Istent, mivel méltónak találta őket, hogy szent ügyéért gyalázatot szenvedjenek. Szívük felvidult; felolvadt Megváltójuk műve iránti mély és forró szeretetben. – *Az apostolok története*, 213. o.

A börtönőr szigorú bánásmódja az apostolokkal szemben nem váltott ki haragot Pál és Silás részéről, mert őket nem a bosszúállás, hanem Krisztus Lelke uralta. Szívük Uruk szeretetével volt tele, és nem volt abban gyűlölet.

A börtönőr leeresztette kardját, világosságot kért, és besietett a börtön belsejébe. Látni akarta, milyenek azok a férfiak, akik a rájuk mért

kegyetlenséget szívességgel viszonzják. Az apostolokhoz érve lábukhoz vetette magát, és bocsánatért esedezett. Azután kivitte őket az udvarra, és megkérdezte tőlük: „Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy üdvözüljek?” (Csel 16:30) Reszketett annak láttán, hogy Isten haragja miként nyilvánult meg a földrengésben, és attól a gondolattól, hogy a foglyok elmenekülése miatt saját kezével akart véget vetni az életének. Azonban ezek a dolgok most már igen jelentéktelennek tűntek előtte ahhoz az új, megdöbbenő félelemhez viszonyítva, amely a lelkét nyugtalanította; és ahhoz a vágyhoz képest, hogy elnyerje a nyugalmat és örömet, amit az apostolok a szenvedések és megkínzás közepén tanúsítottak. [...]

Mélységes alázattal kérte az apostolokat, hogy mutassák meg neki az élet útját. „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe” – felelték neki. „És hirdették neki az Úrnak Igéjét és mindazoknak, kik az ő házánál valának.” (Csel 16:31–32) A börtönőr ezután kimosta az apostolok sebeit, és szolgált nekik. Majd egész háza népével együtt megkeresztelkedett. A börtön minden egyes foglyára megszentelő befolyás áradt; minden szív megnyílt, és valamenynyien áhítattal hallgatták az apostolok által hirdetett igazságokat. Meg voltak győződve arról, hogy az az Isten, akit e férfiak szolgáltak, csodálatos módon szabadította meg őket kötelekeiktől. – *Az apostolok története*, 216–217. o.

Augusztus 28., kedd – THESSZALONIKA ÉS BÉREA

Miután Pál és Silás Filippit elhagyták, Thesszalonikába indultak. Itt azt a kiváltságot élvezhették, hogy a zsinagógában nagy gyülekezet előtt beszélhettek. Egész külsejükön látszott még az a méltatlan elbánás, amelyben röviddel előbb részesültek, és ez magyarázatot igényelt. El is beszéltek az eseményeket minden dicsekvés nélkül; azonban dicsőítették Őt, aki szabadításukért közbelépett.

Pál Thesszalonikában elmondott prédikációiban utalt az ótestamenti prófeciákra, amelyek a Messiásra vonatkoznak. Krisztus felvilágosította tanítványait e prófeciák tekintetében „és megmagyarázta nekik, kezdve Mózesről, az összes prófétákon át az írásokat, melyek róla szól-

tak” (Lk 24:27). [...] Mózes és a próféták ihletett bizonyítékai alapján világosan kimutatta, hogy a názáreti Jézus a Messiás; valamint bebizonyította, hogy Krisztus szólt Ádám napjai óta a pátriárkák és próféták által. – *Az apostolok története*, 221. o.

A thesszalonikai hitetlen zsidók az apostolok iránti féltékenységtől és gyűlölettől űzve nem elégedtek meg azzal, hogy saját városukból kiűzték őket, hanem még Bérea is utánuk mentek, ahol a lobbanékony, alantas rétegek szenvedélyét felszították ellenük. A hittestvérek félték, hogy erőszakot alkalmaznak Pál ellen, ha ott marad, ezért néhány újonnan megtért béreai testvér kíséretében Athénba küldték őt. – *Az apostolok története*, 232. o.

A béreaiakat nem kötötte előítélet. Készek voltak az apostolok által hirdetett tanok valóságát megvizsgálni. Az írásokat kutatták, azonban nem kíváncsiságból, hanem hogy megtudják, vajon mit tartalmaz a megígért Messiásra vonatkozóan. Naponta tanulmányozták a Szentírást, és amikor a szöveget szöveggel összehasonlították, Isten angyalai álltak mellettük, megvilágosították az értelmüket, és fogékonnyá tették a szívüket. – *Az apostolok története*, 231. o.

Nevelői erejét illetően a Biblia értékesebb minden idők összes filozófiai iratánál. Különböző stílusjegyeivel és tartalmával mindenki számára tartogat erkölcsileg érdekes és épületes üzenetet. A kinyilatkoztatás erős fénye vetül a távoli múltra, melyet a történelmi krónikák nem képesek tisztázni. [...]

A Szentírás szilárd logikára és szenvedélyes ékesszólásra épül. Leírja a becsületesség bátor cselekedeteit, a személyes jószág példáit és a nyilvános tisztességét, a szentség és a tisztaság leckéit. Az elmét semmi sem üdíti és erősíti jobban Isten szavának tanulmányozásánál. Egyetlen más könyv sem képes magasba emelni a gondolatokat és a Bibliához hasonlóan megerősíteni a képességeket. Ha a férfiak és nők helyesen tanulmányoznák Isten Igéjét, olyan nyitott elmét, kiváló jellemet és tántoríthatatlan céltudatosságot nyernének, ami ritkán figyelhető meg napjainkban. Az igazság keresése megjutalmazza a kereső embert, min-

den felfedezés értékes, és új kutatási területeket nyit meg. – *Magasztos elhívásunk*, 106. o.

A Szentírás megszabadult bilincseitől. Elvihető minden ember ajtajához, és igazsága mindenki lelkiismeretének bemutatható. Sokan vannak, akik a nemes lelkű béreaiakként a maguk számára naponta kutatják az Írásokat, és amikor eléjük tárják az igazságot, látják, vajon úgy vannak-e a dolgok vagy sem. Krisztus mondta: „Tudakozzátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam.” (Jn 5:39) Jézus, a világ Megváltója nem csak megparancsolja az embernek, hogy olvassák, hanem „tudakozzák az Írásokat”. Ránk bízta ezt a fontos munkát, amelyen keresztül nagy áldást nyerhetünk, mert nem marad jutalom nélkül Isten parancsa iránti engedelmességünk. Kegyelmének sajátos ajándékaival koronázza meg a hűséget, amely az Igében kinyilatkoztatott világosság követésében nyilvánul meg. – *Tanácsok a szombatiskolai munkához*, 84. o.

Augusztus 29., szerda – PÁL ATHÉNBAN

Felkísérték tehát az Areopagoszra. Ez volt Athén legszentebb helye. A hozzá fűződő gondolatok és emlékezések arra szolgáltak, hogy babonás tisztelettel viseltessenek iránta, ami egyeseknél egészen félelemmé fokozódott. Ezen a helyen gyakran vitattak meg igen gondosan vallásos ügyeket olyan férfiak, akik minden erkölcsi és polgári kérdésben a legfőbb tekintélyként szerepeltek.

Itt – távol a forgalmas útvonalak zajától, sietségétől és a viták zűrzavarától – az apostol nyugodtan szóhoz juthatott. Írók, művészek és filozófusok csoportosultak köréje: Athén városának tudósai és bölcsei, akik így szóltak hozzá: „Vajon megérthetjük-e, mi az az új tudomány, melyet te hirdetsz? Mert valami idegen dolgokat beszélsz a mi fülünknek, meg akarjuk azért érteni, mik lehetnek ezek.” (Csel 17:19–20) Az apostol átérezte az óra ünnepélyes felelősségét; ezért nyugodt és felkészült volt. Fontos üzenet terhe nyomta a szívét, és így az ajkára tóduló szavak meggyőzték hallgatóit, hogy nem üres csacsogó. Így szólt: „Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon istenfélőnek látlak

titeket, mert mikor bejárom és szemlélém a ti szentéyeiteket, találkozám egy oltárral is, melyre ez vala írva: Ismeretlen Istennek. Akit azért ti nem ismerve tiszteltek, azt hirdetem néktek.” Minden ismeretük és átfogó tudományuk ellenére is tudatlanok voltak a világtéremtő, örökkévaló Isten ismeretében. Voltak azonban néhányan közöttük, akik több világoosság után vágyakoztak, és a végtelen Isten felé törekedtek.

Kezét a bálványokkal túlsúfolt templom felé nyújtva Pál könnyített gondterhelt szívéen, és leleplezte az athéniak vallásának csalárd voltát. Legbölcsebb hallgatói is csodálkoztak, amikor érveléseit hallgatták. Tájékozott volt műremekeik, irodalmuk és vallásuk tekintetében. Oszlopaikra, műemlékeikre és bálványisteneikre mutatva kijelentette, hogy Istent lehetetlen emberi aggyal elképzelt képekhez hasonlítani. [...]

Pál igyekezett hallgatóinak gondolatát téves vallásuk korlátai fölé emelni, és nekik arról az istenségről méltó fogalmat nyújtani, akit „ismeretlen Isten”-nek neveztek. Az a lény, akit hirdetett nekik, emberektől független volt, és nem is szorult rá, hogy hatalmát és dicsőségét emberi kéz ékesítse. – *Az apostolok története*, 236–237. o.

A legnehezebb és legmegalázóbb lecke, amit az embernek meg kell tanulnia: a saját, emberi bölcsességére való támaszkodás eredménytelensége, valamint annak biztos kudarca, ha saját erejéből kívánja megérteni a természetet. A bűn meghomályosította látását, és saját magától nem képes értelmezni a természetet anélkül, hogy azt Isten fölé ne helyezné. Nem képes az Atyát vagy Jézust látni benne. Az athéniakhoz hasonló helyzetben van, akik természetimádó oltárokat állítottak. Az Aeropagosz közepén állva Pál az athéniak elé tárta az élő Isten dicsőségét a bálványimádó gyakorlatukkal ellentétben. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 292. o.

Augusztus 30., csütörtök – PÁL KORINTHUSBAN

Korinthus az őskeresztény korszak első századában nemcsak Görögországnak, de az akkori világnak is az egyik vezető városa volt. Utcáin

vegyes tömeg tolongott: görögök, zsidók és rómaiak más országbeli utazókkal együtt; mind lázasan törtettek üzleteik vagy élvezeteik után. Ezt a nagy kereskedelmi gócpontot a Római Birodalom minden részéről könnyen elérhették; fontos központ volt, ahol Isten és igazsága emlékműveit kellett megalapozni.

Korinthusban sok zsidó is letelepedett; közöttük volt Akvilla és Priscilla, akik később Krisztus komoly munkatársaiként tűntek ki. Miután Pál mindkettőjük jellemét kiismerte, „hozzájuk csatlakozott”.

Az apostol mindjárt munkája kezdetén mindenütt az előretörés komoly akadályait vette észre e nagy forgalmú központban. Majdnem az egész város a bálványimádásnak hódolt. Kedvenc istennőjük volt: Vénusz, akinek tiszteletéhez sok erkölcstelen szokás és ceremónia kapcsolódott. Még a pogányok között is feltűnt a korinthusiak durva erkölcstelensége. Gondolkozásuk és észjárásuk semmi másra sem terjedt ki, mint pillanatnyi élvezeteikre és szórakozásaikra.

Mikor az apostol Korinthusban prédikálta az evangéliumot, egészen más módszert választott, mint amit athéni működése alatt követett. Ott megkísérelte a hallgatók jelleméhez való alkalmazkodást: logikára logikával, tudományra tudománnyal és filozófiára filozófiával válaszolt. Azonban amikor visszagondolt az eltöltött időre, rájött, hogy Athénban milyen kevés eredményt ért el a munkájával. Elhatározta tehát, hogy Korinthusban egészen más munkatervet követ majd tanításainál, amellyel a felületesek és közönyösök figyelmét igyekszik lekötöni. Eltökélte, hogy minden tudományos érvelést és következtetést kerülni fog; a korinthusiak között nem akar másról beszélni, mint Jézusról. „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak tiköztetek, mint Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítetttről.” – *Az apostolok története*, 243–244. o.

Izrael Ura és Istene gyümölcsöket vár. Felszólítja munkásait, hogy többet öleljenek fel, mint amennyit eddig. Pál apostol helységről helységere járt, hirdette az igazságot a tévelygés sötétségében élőknek. 18 hónapig dolgozott Korinthusban, és azzal bizonyította küldetésének mennyei jellegét, hogy virágzó gyülekezetet létesített zsidókból és pogányokból. A pogányságból megtértek száma nagyobb volt, mint

a zsidóságból megtérőké, és közülük sokan valóban őszintén megtértek, kijöttek a sötétségből az evangélium világosságára. – *Evangelizálás*, 327. o.

Pál azonban nem tekintette ezt az időt elveszettnek. Mialatt Akvillával dolgozott, szoros összeköttetésben volt a nagy Tanítóval, és minden alkalmat megragadott, hogy bizonyosságot tegyen az Üdvözítőről, és a szűkölködőkön segítsen. Állandóan újabb lelki megismerésre vágyott. Oktatta munkatársait a lelki dolgokban; egyszersmind példát adott a szorgalmas munkára és alaposásra. Ügyes, gyors munkás volt, mesterségében szorgalmas, és azt vallotta, hogy: „lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok”. Mestersége által a társadalom olyan rétegeihez is hozzáférhetett, akiket egyébként nem érhetett volna el. [...]

Akvilla és Priscilla sem szentelték minden idejüket az evangélium szolgálatára, de Isten mégis felhasználta ezeket az alázatos munkásokat, hogy Apollónak megmutassák a teljes igazság útját. Az Úr szándékának kivitelezésére különböző eszközöket használ fel: kiválóan tehetséges egyéneket kiválaszt, hogy minden erejüket az evangélium tanítására és prédikálására szenteljék, mindazáltal mások is, akiket bár kézzrátétellel nem avattak fel, fontos munkát végezhetnek a lélekmentés terén.

Az önfenntartó evangéliumi munkások előtt igen nagy terület áll nyitva. Igen sokan, mialatt mesterségüket folytatják, értékes tapasztalatokat szerezhetnek a lélekmentés munkájában. Ily módon használható munkásokká képezik ki magukat, fontos feladatok elvégzésére az ínséges területeken. – *Az apostolok története*, 353, 355. o.

10. tanulmány

A harmadik misszióút

Szeptember 1., szombat délután

Miután Pál elhagyta Korinthust, Efézust választotta legközelebbi munkaterületéül. Mivel azonban útban volt Jeruzsálem felé, hogy a közelgő ünnepen részt vegyen, efézusi tartózkodását természetesen rövidre szabta. A zsidókkal megbeszéléseket tartott a zsinagógában, és ez olyan kedvező hatással volt rájuk, hogy arra kérték, folytassa munkáját közöttük. Miután azonban Jeruzsálembe látogatására irányuló szándéka nem tűrt halasztást, megígérte nekik, hogy ha Isten engedi, visszatér majd hozzájuk. Akvillát és Priszcillát pedig, akik elkísérték Efézusba, otthagyta, hogy folytassák az általa elkezdett munkát. – *Az apostolok története*, 269. o.

Pál apostol Efézusban végzett munkája alatt az Úr kegyelmének különös jeleiben részesült. Fáradozásait a menny ereje kísérte, és sokan kigyógyultak testi betegségeikből. „Nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze által; annyira, hogy a betegekhez is elvívék az ő testéről a keszkenőket vagy kötényeket, és eltávoznak azoktól a betegségek, és a gonosz lelkek kimenének belőlük.” (Csel 19:11–12) A természetfölötti erőnek ez a megnyilvánulása nagyobb volt mindannál, amit addig Efézusban láttak; ezt sem a szemfényvesztők ügyessége, sem az ördögösök varázslatai sem tudták utánozni. Miután ezek a csodák a názáreti Jézus nevében történtek, az emberek láthaták és tapasztalhatták, hogy a menny Istene sokkal hatalmasabb azoknál a varázslóknál, akik Diana istennőt imádták. Isten így magasztalta fel szolgáját a bálványimádók szeme láttára; mérhetetlenül fölé emelte a leghatalmasabb és legkedveltebb varázslóknak. – *Az apostolok története*, 286. o.

Szeptember 2., vasárnap – EFÉZUS, 1. RÉSZ

Az apostol napjaiban Kis-Ázsia nyugati része Róma ázsiai tartományaként volt ismeretes. Fővárosa, Efézus jelentős kereskedelmi gócpont volt. Kikötőjében számos kereskedelmi hajó horgonyzott, és utcáin a világ minden tájáról odasereglett emberek tarka tömege nyüzsgött. Korinthushoz hasonlóan sokat ígérő misszióterületnek mutatkozott.

A zsidók, akik abban a korszakban az egész civilizált világ szét-szórta éltek, általánosan várták a Messiás jövetelét. Amikor Keresztelő János prédikált, az évenkénti ünnepekre feljött zsidók közül sokan kimentek a Jordán partjára, hogy meghallgassák. Ott hallották, amint hirdette Jézust, a megígért Messiást, és ezt az üzenetet azután elvitték a világ minden részére. A Gondviselés ily módon készítette elő az apostolok tevékenységének útját. – *Az apostolok története*, 281. o.

Amikor Pál Efézusba érkezett, tizenkét testvért talált ott, akik Apollóshoz hasonlóan Keresztelő János tanítványai voltak, és ugyancsak hozzá hasonlóan Krisztus misszióját is ismerték. Nem voltak ugyan olyan tehetségesek, mint Apollós, azonban hasonló őszinteséggel és hittel igyekeztek arra, hogy elnyert ismeretüket terjesszék.

Ezek a testvérek mit sem tudtak a Szentlélek munkájáról. Amikor Pál megkérdezte őket, vettek-e Szentlelket, azt felelték: „Sőt, inkább azt sem hallottuk, hogy van-é Szentlélek.” „Mire keresztelkedtetek meg tehát?” – faggatta tovább őket Pál, amire így válaszoltak: „A János keresztségére.”

Az apostol ezután eléjük tárta azokat a nagy igazságokat, amelyek a keresztény reménységének alapjai. Beszélt nekik Krisztus földi életéről és csúfos, szegyenletes haláláról. Elmondta, miként törte át az élet Ura a sír korlátait, majd feltámadt mint a halál legyőzője. Elismételte előttük az Üdvözítő parancsát, amelyet tanítványainak adott: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népet, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.” (Mt 28:18–19) [...]

Élénk érdeklődéssel, hálás csodálattal és nagy örömmel hallgatták a testvérek az apostol szavait. Hitben felfogták Krisztus engesztelő áldozatának csodálatos igazságát, és elfogadták Őt Megváltójuknak.

Azután megkeresztelkedtek Jézus nevében, és amikor Pál „reájuk vetette kezét”, elnyerték a Szentlélek keresztségét is, ami képesítette őket, hogy más népek nyelvén szóljanak és prófétáljanak. Ily módon készültek fel, hogy misszionáriusként működjenek Efézusban és környékén, majd Kis-Ázsiába is kimenjenek hirdetni az evangéliumot. – *Az apostolok története*, 282–283. o.

Szeptember 3., hétfő – EFÉZUS, 2. RÉSZ

Pál régi szokásához híven Efézusban is a zsinagógában kezdte szolgálát. Itt három hónapon át folytatta munkáját, „vetekedvén és igyekezővén meggyőzni az Isten országára tartozó dolgokról”. Eleinte szívesen hallgatták a szavait; azonban csakhamar itt is, mint egyéb helyeken, ellenállásra talált. Azt olvassuk, hogy „némelyek megkeményíték magukat, és nem hívének, gonoszul szólván az Úrnak útjáról a sokaság előtt” (Csel 19:9). Miután az evangéliumot elvetették, és e mellett az elhatározásuk mellett csökönyösen kitartottak, az apostol felhagyott a zsinagógában való prédikálással.

Isten Lelke munkálkodott Pállal és Pál által, mialatt honfitársai megtérésén fáradozott. A felhozott bizonyítékok elegendőek voltak, hogy mindenkit meggyőzzenek, aki őszintén óhajtott megismerni az igazságot. Sokakat azonban előítélet és hitetlenség tartott fogva, és a legmeggyőzőbb bizonyítékok előtt sem hajoltak meg. Pál tehát, attól tartva, hogy az igazság ellenségeivel való állandó érintkezés veszélyeztetheti a megtértek hitét, elszakadt tőlük. Maga köré gyűjtötte a tanítványokat, és nyilvános tanításait Tyrannus iskolájában folytatta, aki mint tanító tekintélynek és tiszteletnek örvendett.

Pál – amint mondja – látta, hogy „nagy kapu nyílt meg előttem és hasznos”, ha mindjárt „az ellenség is sok” (1Kor 16:9). Efézus abban az időben Ázsiának nemcsak legpompásabb, hanem legromlottabb városa is volt. Babona és érzéki élvezetek terjengtek a nagyszámú lakosság körében. Templomaik védő árnyékában mindenféle gonosztevő menedéket talált, és a legaljasabb bűnök is ott burjánzottak.

Efézus népszerű központja volt Diana istennő tiszteletének. Az „efézusi Diana” csodálatos templomának nem pusztán Ázsia, hanem az

egész ismert világ hódolt. Felülmúlhatatlan pompája nemcsak a városnak, hanem az egész népnek is a büszkesége volt. A templom belsejében álló bálvány a hagyomány szerint az égből szállt le. Szimbolikus jelentőségű feliratainak nagy erőt tulajdonítottak. Az efézusiak egész sorozatnyi kötetet írtak, amelyek ezeknek a szimbólumoknak a jelentőségét és alkalmazását magyarázták.

E könyveket igen sok varázsló tanulmányozta buzgón; és a templomban levő szobor babonás tisztelői felett igen nagy befolyásuk volt. – *Az apostolok története*, 285–286. o.

Pál azt akarta, hogy efézusi testvérei megértsék, milyen nagy kiváltsága van a kereszténynek. Világosan és érthetően beszélt arról a csodálatos erőről és ismeretről, amelyet a Magasságos fiaiként és leányaiként ők is megszerezhetnek. Megvolt a lehetőségük, hogy „hatalmasan” megerősödjenek „az Ő Lelke által a belső emberben”; hogy „a szeretetben meggyökerezvén és alapot vévén” megérthessék „minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának”, és megismerjék „a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét” (Eféz 3:16–19). Az apostol imája akkor érinti a legnagyobb kiváltságot, amikor azért könyörög, hogy „beteljesedjete az Istennek egész teljességéig”. – *A nagy küzdelem*, 476. o.

Szeptember 4., kedd – TROÁS

Az apostol előre látta az efézusi gyülekezetet fenyegető veszélyeket. Azért mondta: „Mert tudom, hogy az én eltávozásom után jönnek tiközétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt, ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják.” A jövőbe tekintve Pál látta azokat a támadásokat, amelyek a gyülekezetet mind külső, mind belső elleneségei részéről fenyegetik. Ünnepesty komolysággal kérte a testvéreket, hogy éberem őrködjenek a rájuk bízott szent kincs felett. Példaképpen saját fáradhatatlan munkálkodására hivatkozott: „Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg

nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit.” – *Az apostolok története*, 395. o.

Pál apostol Efézusból nagyobb misszióútra indult. Remélte, hogy útközben még egyszer meglátogathatja előbbi tevékenységének helyeit Európában. Miután egy ideig Troásban időzött „a Krisztus evangéliuma ügyében”, találkozott lelkekkel, akik készek voltak üzenetét meghallgatni. „Kapu nyitott nekem az Úrban” (2Kor 2:12) – mondta később az itt folytatott működéséről. Azonban bármilyen eredményes volt is Troásban végzett munkája, mégsem maradhatott ott sokáig. – *Az apostolok története*, 323. o.

Erre a munkára kaptunk elhívást. A nagy egyházak szószékeiről azt hirdetik, hogy a hét első napja az Úr nyugalomnapja, azonban Isten világosságát adott nekünk. Megmutatta, hogy a negyedik éppen olyan kötelező érvényű a Tízparancsolatból, mint a többi kilenc erkölcsi elv. Munkánk egyértelművé tenni gyermekeink részére, hogy a hét első napja és annak megtartása nem az igazi nyugalomnap, és miután világosságot nyertünk, hogy melyik az igazi szombat, lássuk be, hogy bálványimádás és Isten törvényével szembeni nyilvánvaló ellentmondás ez a magatartás. Azért, hogy megtanítsuk gyermekeinknek, mit kíván Jehova törvénye, szükséges őket elválasztani világi társaságoktól és hatásoktól, felemelni előttük az igazság Írását, és a „parancsra új parancs, szabályra új szabály” alapelvvel tanítani őket, hogy az Úr iránt hűségesnek bizonyuljanak. – *A keresztény nevelés alapjai*, 287. o.

Az egyházi és állami méltóságok összefognak, hogy minden rendű és rangú embert rábeszéljenek, kényszerítsenek vagy megvesztegetéssel rávegyenek a vasárnap tiszteletben tartására. Zsarnoki rendeletekkel pótolják a mennyei tekintély hiányát. A politikai korrupció kiöli a jogosság szeretetét és az igazság tiszteletét. Még a szabad Amerikában is a hatalmasságok és a törvényhozók, hogy a nép kegyét megnyerjék, követelésének engedve kötelezővé teszik a vasárnap megtartását. – *A nagy küzdelem*, 592. o.

Nem dolgozhatunk azok tetszésének elnyeréséért, akik egykor majd befolyásukat a vallásszabadság visszaszorítására és olyan elnyomó intézkedések foganatosítására használják fel, melyek segítségével embertársaikat a felé vezetik, vagy arra kényszerítik, hogy a vasárnapot szombati nyugalomnapként tartsák meg. A hét első napjának nincs oly tekintélye, amit tisztelni kellene. Ez hamis szombat, és az Úr családjának tagjai nem vállalhatnak közösséget azokkal az emberekkel, akik felmagasztalják ezt a napot, és Isten törvényét megsértve lábbal tiporják az Ő szombatját. Ne szavazzon a maradék nép arra, hogy ilyen emberek kerüljenek hivatalba, mert amikor ezt megteszi, részesévé válik a bűnöknek, amelyeket ezek az emberek hivatali idejük alatt követnek el.

– *Az utolsó napok eseményei*, 127. o.

Szeptember 5., szerda – MILÉTUSZ

Pál apostol gyakran éjjel-nappal dolgozott, nemcsak saját fenntartására, hanem hogy munkatársainak is segítségére legyen. Keresetét megosztotta Lukáccsal, és Timótheust is segítette. Gyakran éhezett, csak hogy mások nyomorán enyhítsen. Önmegtagadó életet élt. Szolgálatának vége felé Milétuszban, az efézusi vénékhez intézett búcsúbeszéde közben bátran mutathatta fel kérges, barázdás kezét: „Senkinek ezüstjét vagy aranyát vagy ruháját nem kívántam. Sőt, magatok tudjátok, hogy a magam szükségéről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. Mindenekelőtt megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert Ő mondá: Jobb adni, mint venni.” (Csel 20:33–35)

– *Az apostolok története*, 362. o.

Pál – az emberiség legnagyobb tanítója – elfogadta Istentől a legantiasabb és legmagasztosabb feladatokat is. Elismerte, hogy épp olyan fontos a fizikai munka, mint a szellemi, tehát kétkezi munkával biztosította megélhetését. Sátorkészítőként dolgozott, miközben naponként prédikálta az evangéliumot a civilizált világ főbb központjaiban. „Sőt, magatok tudjátok, hogy a magam szükségéről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak.” (Csel 20:34) Habár kimagasló intellektuá-

lis képességekkel rendelkezett, Pál élete egy ennél is ritkább bölcsességről tett bizonyosságot. Tanításaiban és életével a legmélyebb jelentőségű elveket tárta fel, olyanokat, amelyekről mit sem tudtak korának lángelméi. A legnagyobb bölcsesség volt az övé, ami éleslátást és együtt érző szívet kölcsönöz befogadójának, ami összeköti az embert felebarátjával, és képessé teszi arra, hogy erősítse a másokban jobbik énjét, továbbá nemesebb életre ösztönözze. – *Előtted az élet*, 66. o.

Milétuszban az apostol összehívta a gyülekezet véneit, és figyelmeztette őket arra, amivel szembe találják majd magukat: „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett. Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönnek tiközétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt, ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják. Azért vigyázzatok, megemlékeztén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit.” (Csel 20:28–31) – *Bizony-ságtételek*, V. köt., 141. o.

Milétuszba érkezésük után, Efézustól körülbelül hatmér földnyire, az apostol megtudta, hogy időt szakíthat az efézusi gyülekezet képviselőivel való találkozásra, mielőtt a hajó továbbindulna. Tehát azonnal elküldött a gyülekezet véneiért, és sürgősen kérte őket, jöjjenek Milétuszba, hogy beszélhessen velük, mielőtt útját folytatná.

Meghívásának eleget is tettek. Pál most még egyszer fontos, szívhez szóló intő és búcsúszavakat intézett hozzájuk. – *Az apostolok története*, 392. o.

Szeptember 6., csütörtök – TÍRUSZ ÉS CÉZÁREA

A hét végén, amelyet Pál Tíruszban a testvéreknél tölthetett, valamenynyien, feleségükkel és gyermekeikkel együtt, elkísérték a kikötőig, ahol mielőtt hajóra szállt volna, mindannyian a parton térdre estek, és imádkoztak, Pál értük és ők Pálért.

Az utasok azután folytatták útjukat dél felé, és eljutottak Cézareába; „és bemenvén a Filep evangélista házába, ki ama hét közül való vala, őnála maradtak”. Pál itt néhány zavartalan, boldog napot töltött; az utolsókat, melyeket – hosszú időre – még teljes szabadságban élvezhetett.

Mialatt Pál Cézareában időzött, „alájöve egy Júdeából való próféta, név szerint Agabusz. És mikor hozzánk jött, vevé Pálnak az övét, és megkötözvén a maga kezét és lábát, monda: Ezt mondja a Szentlélek: a férfiút, akié ez az öv, ekképpen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányoknak kezébe.” (Csel 21:10)Majd így folytatja Lukács: „Mikor pedig ezeket hallottuk, kérők mind mi, mind az oda valók, hogy ne menjen fel Jeruzsálembé.” Az apostol azonban nem akart a kötelesség útvjáról letérni. Követni akarta Jézust, ha kell, még a börtönbe és a halálba is. „Mit műveltek” – kiáltotta nekik –, „sírván és az én szívemet kesergetvén? Mert én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézusnak nevéért!” A testvérek, miután látták, hogy fájdalmat okoznak neki, anélkül, hogy szándékától eltéríthetnék, felhagytak sürgetésükkel, és csak ennyit mondtak: „Legyen meg az Úrnak akarata.”

Csakhamar véget ért a Cézareában töltött rövid látogatás. Pál és társai néhány testvér kíséretében elindultak Jeruzsálembé; azonban ólomsúllyal nehezedett mindannyiuk lelkére a közelgő veszély előérzete. [...]

Azonban a csüggesztő körülmények ellenére, az apostol mégsem esett kétségbe. Remélte, hogy az a hang, amely a szívéhez szólt, érinteni fogja honfitársai szívét is, és a Mester, akit tanítványtársai szerettek és szolgáltak, összeköti szívüket az övével egységes odaadásra az evangélium munkájában. – *Az apostolok története*, 396–398. o.

Szeptember 7., péntek – További tanulmányozásra:

Voltak az őt követő tömegek számára szóló közleményei, ám volt különleges világossága és oktatása követői száma is, és ezt nem közölte a nagygyűléssel, mert hiszen meg sem értették volna. Kiküldte a tanítványait, hogy prédikáljanak, és amikor első misszióútjukról visszatértek,

az Isten országa evangéliumának hirdetésében szerzett tapasztalataikról beszámoltak, Jézus így szólt hozzájuk: „Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre, és pihenjete meg egy kevésé.” [...]

Ha előítéleteket szítottak ellene, ha irigység és féltékenység zárta el útját, akkor a Megváltó elhagyta a városokat, és azokhoz fordult, akik figyeltek szavaira, és értékelték a közölt igazságokat. Az Úr Jézus jónak látta, hogy több dolgot is megvilágítson a tanítványai előtt, amiket nem tárt fel a tömeg számára. Világosan kinyilatkoztatta előttük az írástudók, a farizeusok és a papok őiránta tanúsított gyűlöletének okát. Beszélt nekik szenvedéséről, elárulásáról és haláláról, ám a világ előtt ezeket a dolgokat nem tárta fel olyan világosan. Követőit figyelmeztette, feltárta előttük a jövő szomorú fejleményeit és azt is, hogy mi vár rájuk. Híveinek értékes oktatásokat nyújtott, amit azonban még ők sem értettek meg, csak halála, feltámadása és mennybemenetele után. Amikor a Szentlélek kiáradt rájuk, emlékeztette őket mindarra, amit Jézus előzetesen kijelentett nekik. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 34–35. o.

Isten munkásának bölcsnek kell lennie, hogy felismerje és visszautasítsa az ellenség tervét, az elterelést és a félrevezetést. Munkája egyedüli célja, hogy hallgatói megtérjenek, tehát kerülni a vitapontokat: csak hirdesse az Igét...

Sátán idézi elő a haszontalan szavak miatti viszályt és harcokat. Jól tudja, hogy majd ez foglalkoztatja az embereket, ez köti le az idejüket. Felébreszti a viszály szellemét, többek meggyőződését kioltja, mert különböző véleményekre, vádaskodásokra és előítéletekre készít, mindez pedig majd bezárja az ajtót az igazság előtt. – *Evangelizálás*, 155. o.

A keresztyény gyülekezet ekkor új, fontos időszakához ért. Megkezdődött az evangélium diadalútja a pogányok között; a gyülekezet pedig megerősödött a dúsan learatott lelkekkel. Várható volt azonban, hogy az erre a munkára kijelölt apostolok bizalmatlansággal, előítélettel és irigységgel találkoznak majd, és tanításuk – amely „lerontotta a közbevetett választófalat” (Eféz 2:14), ami oly hosszú időn át szétválasz-

totta a zsidókat és görögöket – az eretnecség vádját lobbantja fel. Emiatt egyben az evangéliumi prédikátori tisztségre nyert felhatalmazásukat is sok törvénytisztelő, jámbor zsidó kétségbe vonhatja. Isten azonban előre látta a nehézségeket, amelyek szolgái útját akadályozhatják, és hogy munkájuk zavartalanul alakulhasson, kinyilatkoztatás útján utasította a gyülekezetet arra, hogy nyilvánosan avassa fel őket a prédikátori tisztségre. Így tehát felszentelésük nyilvános elismerése volt az Úr rendelésének, hogy vigyék el a pogányoknak az üdvözítő evangéliumot.

– *Az apostolok története*, 161. o.

11. tanulmány

Jeruzsálemi letartóztatás

Szeptember 8., szombat délután

Pál nagyon szeretett volna még a húsvéti ünnepek előtt Jeruzsálembe érkezni. Így alkalma nyílhatott volna, hogy találkozzon azokkal, akik a világ minden tájáról az ünnepekre özönlenek. Mindig élt benne a remény, hogy valamilyen úton-módon hozzájárulhat hitetlen honfitársai előítéleteinek eloszlatásához, ami után rábíráhatók lesznek, hogy az evangélium magasztos világosságát elfogadják. Ezen kívül szerette volna meglátogatni a jeruzsálemi gyülekezetet is, hogy átnyújthassa azokat az adományokat, amelyeket a pogány keresztények küldtek szegény júdeai hittestvéreiknek. Végül pedig azt is remélte, hogy látogatása által szorosabb kapcsolatot teremtsen a megtért zsidók és a pogány keresztények között. – *Az apostolok története*, 389. o.

Álljunk az igazság oldalára, amikor a többség elhagy minket! Akkor harcoljuk az Úr harcát, amikor kevés a harcos! Ez a próbatételünk. Izzó lelkesedést kell merítenünk mások hidegségéből, bátorságot mások gyávaságából és hűséget az árulásukból. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 136. o.

Mindazoknak, akik a gonosz napon csüggedetlenül, lelkiismeretük szava szerint akarnak szolgálni Istennek, bátorságra, határozottságra, Isten és Igéjének ismeretére lesz szükségük. Mert akik hűek az Úrhoz, azokat üldözik, indítékaikat elferdítik, legjobb szándékaikat, fáradozásaikat félremagyarázzák, és nevüket gonoszként emlegetik. – *Az apostolok története*, 431. o.

Krisztus a mi egyedüli reménységünk. Feltekinthetünk hozzá, mert Ő a mi Üdvözítőnk. Szaván foghatjuk Őt, belé helyezhetjük bizalmun-

kat. Ő tudja, hogy mire van szükségünk, mi pedig nyugodtan rábízhatjuk magunkat. Ha csupán emberi bölcsességben bízunk, hogy irányítson, akkor csak vereség érhet. Ám közvetlenül az Úr Jézushoz fordulhatunk, mert Ő megígérte: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terhelve vagytok. Én megnyugosztlak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” Ez a kiváltságunk, hogy Ő tanítson bennünket, aki ezt mondta: „Ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az Ő véré, nincs élet bennetek.” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 486. o.

Szeptember 9., vasárnap – TALÁLKOZÁS A JERUZSÁLEMI VEZETŐKKEL

Később azonban, amikor észrevették, hogy a megtértek száma állandóan növekszik a pogányok között, néhányan a jeruzsálemi vezetők közül ismét felvetették régebbi előítéleteiket Pál és társai munkamódszereivel szemben. Ezek az előítéletek az évek folyamán mind jobban berögződtek úgy, hogy egyes vezetők elhatározták, hogy ezentúl az evangélium hirdetése csak saját eszméik keretében történhet. Kijelentették, hogy csak az esetben hagyják jóvá és támogatják Pál munkáját, ha módszereiben követi előírásukat. Egyébként pedig kénytelenek lennének munkájával szemben tartózkodóan viselkedni, támogatásukat megvonni. – *Az apostolok története*, 401. o.

Ezek a férfiak szem elől tévesztették azt a tény, hogy Isten a tanítója népének, hogy az Úr művében minden munkásnak személyes tapasztalatokat kell szereznie Mestere követésében, és ne emberre tekintsen fel vezetésért. Az Atya munkásainak nem emberi elképzelések szerint, hanem a mennyeknek hasonmására kell átalakulniuk és fejlődniük. – *Az apostolok története*, 401. o.

A mennyben azonban a szolgálattelvés nem a kényszer szellemében folyik. Amíg Sátán fel nem lázadt az Úr törvénye ellen, a törvény létezése csaknem ismeretlen gondolat volt az angyalok előtt. Az angyalok

nem mint szolgák, hanem mint fiak végzik a szolgálatukat. Tökéletes köztük az egység, nem teher számukra az engedelmesség, Isten iránti szeretetük örömtelivé emeli szolgálatukat. Ugyanígy visszhangoznak a szavak abban, akiben Krisztus él a dicsőség reménységeként: „Hogy teljesítem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van!” (Zsolt 40:9) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 109. o.

János szavai világosan rajzolódta elém: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincsen mibennünk.” (1Jn 1:8) Láttam, hogy azok, akik diadalittasan állítják, hogy büntelenek, épp dicsekvésükkel bizonyítják, hogy milyen messze vannak még a tisztaságtól. Minél jobban ismeri az elesett ember Krisztus jellemét, annál kisebb lesz az önbizalma, és annál tökéletesebbnek fogja tartani cselekedeteit, azokkal ellentétben, akik magukat büntelen megváltottnak hirdetik. Azok, kik távol esnek Jézustól, kiknek tévelygésük miatt annyira elhomályosult a lelkiismeretük, hogy nagy előképük jellemét sem tudják megérteni, úgy képzelik el Őt, mint egyet közülük, és saját tökéletes szentségükről merészelnék beszélni. Ők azonban messze eltávolodtak Istentől, nem ismerik magukat, de még kevésbé Krisztust. – *Életünk és munkánk*, 84. o.

Szeptember 10., hétfő – LÁZONGÁS A TEMPLOMBAN

Valamennyi vezető testvér részére most kínálkozott a legjobb alkalom a nyílt beismerésre, hogy Isten működött Pál által; ők pedig hibát követtek el, mert engedtek ellenségei befolyásának, akiknek jelentései felkeltették féltékenységüket és előítéletüket. Ahelyett azonban, hogy egyöntetű elhatározással igazságot szolgáltattak volna a megbántott apostolnak, olyan tanácsot adtak neki, amelyből kiviláglott az érzésük, hogy nagyrészt Pált teszik felelőssé a fennálló előítéletekért. Nem álltak nagylelkűen mellé, hogy így bebizonyítsák az elégedetlenkedőknek igazságtalanságukat, inkább megalkuváson fáradoztak, amennyiben olyan eljárást javasoltak, amely a véleményük szerint minden félreértést kiküszöbölne. – *Az apostolok története*, 403. o.

Az atyafiak abban reménykedtek, hogy Pál, amennyiben ezen rendelkezésnek aláveti magát, ezzel a róla terjesztett hamis híreket egészen biztosan megcáfolja. Azon kívül biztosították, hogy a határozat még most is érvényben van, amelyet annak idején a nagytanácsban a megtért pogányokra és a ceremoniális törvényre vonatkozólag hoztak. Ezzel a határozattal azonban az a tanács, amelyet most adtak neki, nem volt összeegyeztethető. Ezt az előterjesztést nem Isten Lelke sugallta. Ez a gyávaság szülte volt. A jeruzsálemi gyülekezet vezetői nagyon jól tudták, hogy a keresztények a ceremoniális törvény megsértése által felszítják a zsidók gyűlöletét, és üldözéseknek teszik ki magukat. A Szanhedrin minden lehetőt elkövetett, hogy megakassza az evangélium terjedését. Kiválasztottak férfiakat, akik az apostolokat, de különösen Pált nyomon követték, hogy mindenképpen meggátolják működését. Ha tehát Krisztus híveit kiszolgáltatnák a Magas Tanácsnak mint a törvény áthágóit, akkor mint hitehagyókat, eretnekeket azonnal és súlyosan megbüntetnék. – *Az apostolok története*, 404. o.

A legtúzesebb ellenkezésben azoktól az adventistáktól lesz részünk, akik ellenzik Isten törvényét. De akár Jeruzsálem falai építőinek, nekünk sem szabad hagyni, hogy eltereljenek a feladatunktól, hogy mendemondákkal akadályozzanak, tárgyalásokra és vitára szólító hírnökökkel, sem megfélemlítő fenyegetésekkel, hazugságok kinyomtatásával vagy bármi más csapdával, melyekre az ördög uszítja őket. Ezt feleljük nekik: Nagy munkában vagyunk, nem tudunk elmenni. Olykor azt sem tudjuk majd, merre forduljunk, hogy megvédjük Isten ügyének becsületét, és igazoljuk az Úr igazságát. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 574. o.

Nehémiás viselkedése mély benyomást tegyen ránk arra vonatkozóan, hogyan szálljunk szembe az ilyen ellenfelekkel. Vigyük mind ezeket az Úr elé imában, mint ahogy Nehémiás is hozzá könyörgött, mégpedig alázatos lelkülettel. Nehémiás tántoríthatatlan hittel ragaszkodott Istenhez. Kövessük mi is ezt az ösvényt. Túl értékes az idő, hogy a mennyi szolgálói jellemük tisztaságának bizonygatásával töltsék, csak mert az Úr szombatjának gyűlölői befeketítették őket. Rendíthetetlen

bizalommal nyomuljunk előre, higgyük, hogy a Mindenható nagyszerű és becses győzelmeket ad igazságának. Alázatosan, szelíden, tiszta élettel és Jézusra támaszkodva vigyük magunkkal a meggyőző erőt, hogy nálunk az igazság. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 574. o.

Szeptember 11., kedd – A TÖMEG ELŐTT

Legyünk bizakodók, legyünk bátrak. Bűnös és észszerűtlen is, ha elkeseredünk Isten munkájában. Az Úr valamennyi szükségletünket ismeri. Ő hatalmas. Olyan eredményességet ruházhat szolgálaira, amelyet a szükség megkíván. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 38. o.

Legyetek erősek, szóljatok reményteljesen. Küzdjétek le az akadályokat. Jézus Krisztussal éltek lelki közösségben. Az Ige a biztosítékotok. Az élő hit tökéletes bizalmával közelítsétek meg Megváltótokat, és fogjatok össze vele. Kövessétek, amerre vezet. Bármit mond, ti azt tegyétek meg. Ő ugyanolyan szívesen tanít titeket is, mint másokat. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 462. o.

Az Isten szolgálatát végzők legyenek lendületesek és eltökélt szándékúak a lelkek megnyerésének munkájában. Ne feledjük, hogy némelek elvesznek, ha mi, a menny eszközei nem fáradozunk olyan eltökélt szándékkal, ami nem lankad el, és kedvét sem veszti. Minden időben az Úr trónja legyen a támaszunk. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 418. o.

Nehézségek fognak támadni, amelyek próbára teszik hitedet és türelmedet. Te csak állj ki bátran a nehézségek elé. Tekintsd a dolgok derűs oldalát. Ha akadozik is a munka, győződj meg, hogy nem a te hibád, majd menj előre, és örülj az Úrban. – *Bizonyságtételek*, VII. köt., 244. o.

Mégis amikor megpróbáltatások törnek ránk, sokan úgy teszünk, mint Jákób. Az ellenség kezének tekintjük próbáinkat, és a sötétben vakon tusakodunk, míg csak el nem fogy az erőnk. Ezért nem találunk nyugalmat, sem szabadulást. [...] Nekünk is meg kell tanulnunk, hogy

ne vessük meg az Úr dorgálását, és ne lankadjunk el, ha Istenünk fenýít bennünket. – *Gondolatok a Hegyibeszédre*, 11. o.

Krisztus munkásai soha ne gondoljanak sikertelenségre szolgálukban, még kevésbé beszéljenek róla. Az Úr Jézusban elegendő erő áll a rendelkezésükre. Ő megelevenít bennünket. Adjuk át magunkat az Ő kezébe, hogy a világosság csatornái legyünk. Így eszközeink – bármely jó cselekedet végzésére – sohasem merülnek ki. Meríthetünk az Ő teljességéből, és abból a kegyelemből nyerhetünk, amelynek nincs határa. – *Az evangélium szolgálai*, 19. o.

Nagy munka vár elvégzésre. Az emberek elé kell tárunk az örömhír megmentő igazságát. Isten ezt rendelte el az erkölcsi romlás árjának megállítására. Ez az Úr eszköze, hogy visszaállítsa az emberben erkölcsi képmását. Ez az Ő gyógyszere az általános széztülesztés ellen. Ez az a hatalom, amely az embereket egységbe kovácsolja. A harmadik angyal üzenetének hirdetése és megvalósítása legyen a földön a legmagasztosabb és legfontosabb feladat. – *Bizonyágtételek*, VI. köt., 11. o.

Szeptember 12., szerda – A SZANHEDRIN ELŐTT

Olyan világban élünk, amely szembeszegül az igazsággal és a jellemtisztasággal, de különösen a kegyelemben való növekedéssel. Bárhová is tekintünk, szennyet és romlást, torzulást és bűnt látunk. Mennyiben különbözik ez attól a munkától, amelynek közvetlenül a halhatatlanság elnyerése előtt kell megvalósulnia bennünk! Isten választottai álljanak tisztán a romlottság közepette, amely körülöttük tombol az utolsó napokban. Testüket tegyék szentté, lelküket pedig tisztává. Ha meg akarjuk valósítani e munkát, akkor azonnal lelkiismeretesen és értelmesen kell hozzáfognunk. Isten Lelkének tökéletes felügyelete irányítson minden cselekedetet. – *Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 118. o.

Az Úr megbízottainak a legmegrázóbb üzeneteket kell hordoznia; figyelmeztető üzenetet, ami fölrázza az embereket. Lesz, akit fölingere a figyelmeztetés, és arra vezet, hogy ellenálljon a világosságnak és

bizonyítékainak. Ebből tudhatjuk, hogy a jelen vizsgáló üzenetét hirdetjük. [...]

Ezen kívül nagyvárosainkban ott kell tevékenykedniük a megszentelt életű örömhírhirdetőknél is, akiket keresztül olyan megrázó üzenetet kell hirdetnünk, ami fölrázza az embereket. – *Bizonyágtételek*, IX. köt., 137. o.

Most pedig [Pál] börtönben szenved. Nagyon jól tudta, hogy ellenségei eszeveszett gyűlöletükben, rosszindulatukban mindent megragadnak, hogy halálra adják. Lehetséges, hogy a gyülekezetek között végzett munkáját befejezte? És most ragadozó farkasok törnek be oda? Pál nagyon a szívében viselte Krisztus ügyét, és mélységes aggodalommal gondolt azokra a veszélyekre, amelyeknek az elszórt közösségek eshetnek áldozatul, ha olyan férfiak üldözik, mint akikkel éppen ma állt szemben a Magas Tanácsban. Bánatában, csüggedtségében sírt és imádkozott. – *Az apostolok története*, 412. o.

Az Úr azonban ebben a sötét órában sem feledkezett meg hűséges szolgálójáról. Amiképpen megőrizte ott a templom udvarában a vérengző tömeggel szemben, és ahogy vele volt a Magas Tanács előtt, úgy most a várban is örködött felette. Az apostol bensőséges imáját, melyben Isten vezetéséért könyörgött, meghallgatta, és kinyilatkoztatta magát hűséges tanúja előtt: „A következő éjszakán pedig mellé állván néki az Úr mondta: Bízzál, Pál! Mert miképpen bizonyosságot tettél az énfelőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképpen kell néked Rómában is bizonyosságot tenned.” – *Az apostolok története*, 413. o.

Pál már régóta vágyakozott Rómát meglátogatni. Szívából kívánta, hogy ott is bizonyosságot tehesen Krisztusról, azonban a zsidók ellenségeskedése mindeddig lehetetlenné tette szándékának megvalósítását. Arra gondolt a legkevésbé, hogy éppen most, mint fogoly, jusson oda. – *Az apostolok története*, 413. o.

Bátorságot és függetlenséget követel meg, ha felül akarunk emelkedni a keresztény világ vallásos színvonalán. A mai keresztények nem követik az Üdvözítő példamutatását a lemondásban, az áldozathozatal-

ban, hanem igyekeznek kibújni a kereszttől, amelyről azonban Krisztus kijelentette, hogy az tanítványainak az ismertetőjele. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 78. o.

Felhívom a figyelmeteket Isten bőkezűségére – tőle jönnek ezek az áldások. Ébresszen dicséretet szívetekben minden új hajnal frissesség szerető gondoskodásának jelei láttán. Szerető mennyei Atyánk, aki annyi mindent árasztott ránk, hogy boldoggá tegyen bennünket, rejtett ajándékokat is ad, mert Ő tudja, mire van szüksége a bukott embernek. Miközben áldásokat nyújt, nehézségeket is megenged, amelyeknek az a célja, hogy megtanuljunk felhasználni a nekünk adott képességeket. Ezek a nehézségek fejlesztik bennünk a türelmes szorgalmat, a kitartást és a bátorságot. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 312. o.

Vannak olyan bajok, amelyeket enyhíthetünk, de meg nem szüntethetünk. Ahelyett, hogy a környezete alakítaná az embert, neki kell a környezetét alakítania, legyőzve az akadályokat. Azzal fejlesztheti képességeit, hogy rendet és összhangot teremtsen a zűrzavarban. Ebben a törekvésben számíthat Isten segítségére, ha igényli azt. Nincs magára hagyva, hogy egyedül birkózzon meg a kísértésekkel, hogy saját erejével küzdjön a próbákban. Egy mindenható lény siet a segítségünkre: Jézus otthagyta a menny királyi udvarait. Szenvedett és meghalt a bűn miatt lealjasodott világon, hogy megtaníthassa az embereket, miként álljanak meg életük próbáiban, és hogyan győzzék le a kísértéseket. Ő a mi példaképünk. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 312. o.

Szeptember 13., csütörtök – PÁLT ÁTSZÁLLÍTJÁK CÉZÁREÁBA

Amíg nem látjuk meg Isten gondviselését az örökkévalóság fényében, addig nem értjük meg, mivel tartozunk angyalainak gondoskodásáért és közbelépéséért. A mennyei lények tevékenyen részt vettek az emberek ügyeiben. – *Előtted az élet*, 304. o.

Az eljövendő életben fogjuk megérteni mindazt, amin itt annyit gondolkodtunk. Felismerjük, hogy milyen nagy segítséget kaptunk,

és Isten angyalai milyen feladatokat láttak el védelmünk érdekében, amikor Isten Igéjének a tanácsát követtük. – *Igazság az angyalokról*, 286. o.

Az újföldön Krisztus az élet folyójához vezeti üdvözültjeit, és az igazság csodálatos leckéire tanítja őket. Eléljük tárja a természet titkait. Látni fogják, hogy erőteljes kéz mozgatja a világokat. Szemléltetik a nagy Művész hozzáértését, aki kiszínezte a mező virágait, és tanulnak majd az irgalmas Atya terveiről, akitől fénysugarak áradnak, és a megváltottak a szent angyalokkal együtt ismerik el dicsőítő énekben az Úr mérhetetlen szeretetét a hálátlan világ iránt. Akkor majd megértik, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. – *The Review and Herald*, 1907. január 3.

Mindenki, aki Isten szolgálatát választotta, nyugodjon meg gondviselésében. Krisztus az égen röpködő madarakra, a mező virágaira mutatott, és arra ösztönözte hallgatóit, hogy nézzenek Isten teremtményeire. „Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál?” (Mt 6:26) – sugallta. Hogy Isten mekkora figyelmet szentel valamely lénynek, az annak a létezés skáláján elfoglalt helyével arányos. A Gondviselés felügyel a kis szürke verébre. Mennyei Atyánk odafigyel, törődik a mező virágaival, a földet borító fűvel. A művészet nagy Mestere gondolt a liliumokra, oly gyönyörűvé alkotta őket, hogy túlragyogják Salamon dicsőségét. Mennyre törődik tehát az emberrel, aki Isten képmása és dicsősége. Azt szeretné látni, hogy gyermekeiben az övéhez hasonló jellem nyilatkozik meg. Ahogyan a napsugarak különféle pompás színeket kölcsönöznek a virágoknak, Isten úgy részesíti a lelket saját jellemének szépségében. – *Jézus élete*, 313. o.

Mikor valóságos nehézség érkezik, Isten minden alázatos szívű és szelíd embert képesít annak elviselésére. Mikor gondviselése megengedi a próbát, segítséget is nyújt majd, hogy elviseljük. A nyugtalanság és zúgolódás beárnyékolja, beszennyezi a lelket, és kizárja mások ösvényéről is a tündöklő napfényt. – *Bizonyságtételek*, II. köt., 641. o.

Isten a szeretet. Gondja van teremtményeire. „Amilyen könyörülő az Atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt.” (Zsolt 103:13) „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 3:1) Milyen drága kiváltság, hogy a Magasságos fiai lehetünk, Isten örökösei és Jézus Krisztus örökös társai. Ne gyászoljunk és búslakodjunk tehát, amiért ebben az életben nem mentesülünk a csalódásoktól és szenvedésektől. Ha Isten gondviselése arra szólít fel, hogy megpróbáltatásokat viseljünk el, fogadjuk el a keresztet, igyuk ki a keserű poharat, emlékezve, hogy az Atya keze emeli azt az ajkunkhoz. Bízunk benne csakúgy az éj sötétjében, mint fényes nappal. Képtelenek lennénk elhinni, hogy mindent a javunkra ad? „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8:32) Még a szenvedés órájában se vonakodjunk felemelni a szívünket és szavunkat hálás dicsérettel, amikor emlékezünk a szeretetre, ami a Golgota keresztyén jutott kifejezésre. – *Bizonyágtételek*, V. köt., 315. o.

12. tanulmány

Cézarei fogság

Szeptember 15., szombat délután

Nem az első eset volt, hogy Isten szolgálja a pogányoknál talált menedéket Jehova hitvalló népe gonoszsága előtt. A zsidók, Pál elleni dühükkel, egy további gonosztettel súlyosbították azt a sötét sorozatot, amely népük történetét jellemezte. Csak még jobban megkeményítették a szívüket az igazsággal szemben, és ezzel annál biztosabban pecsételték meg sorsukat. [...]

Csak kevesen értik Jézus szavainak horderejét, amelyeket a názareti zsinagógában mondott, amikor magát a felkentnek jelentette ki. Feladatának nevezte a nyomorgatottak és a bűnnel terhelték megvizsgálását, felüdítését és megmentését; azután pedig mivel látta, hogy gőg és hitetlenség uralja hallgatói szívét, emlékeztette őket arra, hogy Isten a régmúlt időkben népének hitetlensége és lázadása miatt elfordult tőle, és pogány területeken olyanok előtt nyilatkozott meg, akik nem vetették el a mennyből áradó világosságot. A szareptai özvegy és a szíriai Naámán valóra váltotta életükben mindazt a lelki világosságot, amelyet nyertek. Ezért ők igazabbak voltak Isten választott népénél, amely eltávolodott tőle, és kényelemért, világi tisztségekért feláldozta alapelveit. [...]

Jézus a názareti zsidóknak egy rettenetes igazságot mondott akkor, amikor kijelentette, hogy Isten szolgájának nincs biztonsága az elbukott, hitehagyó Izraelben. Egyrészt nem méltányolnák, másrészt munkáját sem értékelnék. Noha a zsidó vezetők nagyon buzgólkodtak az Úr dicsősége és Izrael jóléte érdekében, a valóságban mindkettőnek az ellenségei voltak. Példaadásuk és tanításaik a népet csak mindinkább eltávolították a mennytől, és elvezették az engedelmesség útjáról, hogy azután oda jussanak, ahol nyomorúságukban Isten többé már nem lehet menedékük. – *Az apostolok története*, 416–417. o.

Szeptember 16., vasárnap – FÉLIX ELŐTT

Két évig szünetelt minden eljárás Pál ellen; de továbbra is fogoly maradt. Félix többször is meglátogatta, és figyelmesen hallgatta szavait. Látszólagos barátságának indítéka azonban a nyereségvágy volt. Bizalmasan közölte, hogy Pál, nagyobb összeg lefizetése ellenében, visszanyerheti szabadságát. Az apostol azonban nemesebb jellemű volt, sem hogy szabadságát megvesztegetés árán vásárolja meg. Semmi rosszat sem követett el; nem akart tehát igazságtalanságot sem elkövetni, hogy visszanyerje szabadságát. Egyébként pedig túl szegény volt ahhoz, hogy ilyen magas váltságdíjat fizessen, még ha akart volna is. Azt pedig még kevésbé óhajtotta, hogy saját érdekében a megtért hívek részvételét és segítségét igényelje. Tudta, hogy élete Isten kezében van és nem akarta az Ő terveit keresztezni. – *Az apostolok története*, 426. o.

Az igazi nevelés lényege az istenismeret. Nem Istentől származik az olyan nevelés, amely mással helyettesíti vagy elutasítja ezt az ismertetet, ahogyan Félix is Pált, amikor az apostol az önmegtartóztatásról, az igazságról és az eljövendő ítéletről beszélt. Bár Pál szavai hatással voltak a kormányzóra, Félix mégis ily szavakkal küldte el az apostolt: „Most eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hívatlak téged.” (Csel 24:25) Ma is sokan vannak hasonló helyzetben. Mélységes igazságok, és az igazsággal kapcsolatos olyan magas kérdések, mint az ég, és olyan széles, mint az örökkévalóság állnak rendelkezésükre, ők mégis így érvelnek: „Nem tudok erre gondolni egész nap, mivel annyira felkavar, hogy úgy érzem, semmire sem vagyok jó. Sosem érdekelték igazán a Biblia nagy kérdései. Most nem tudom ezeket tanulmányozni. Most ne zavarj. Majd hívlak, amikor elérkezettnek érzem az időt.” Így teszik félre Isten nagy Könyvét, és nem úgy tekintenek rá, mint amire szükségük lenne. – *Tanácsok szülőknak, tanároknak és tanulóknak*, 393. o.

Vannak és mindig lesznek olyanok, akik nem járnak bölcsen, akik akár a kétely szavaival, akár szavakba öntött hitetlenséggel eldobják meggyőződésüket, és saját akarataikat követik. Hiányosságaik miatt Krisztusra hoznak gyalázatot. Szegény, véges halandók, akik elítélték a Lélek gazdag és drága kiáradását, és ítéletet mondtak ki rá, ahogyan a zsidók is ítéletet mondtak Krisztus munkájára. Értsék meg Ame-

rika minden intézményében: nem kaptatok felhatalmazást arra, hogy a Szentlélek munkáját irányítsátok, és megmondjátok neki, hogyan képviselje magát. Vétkesek vagytok, mert ezt csináljátok. Kívánom, és azért imádkozom, hogy Isten bocsásson meg nektek. Ahelyett, hogy elnyomnátok és elűznétek a Szentlelket, ahogyan tettétek, örömmel kell fogadni és jelenlétét elősegíteni. Amikor az Ige iránti engedelmességgel megszentelitek magatokat, a Szentlélek mennyei dolgokba enged bepillantást. Amikor alázatos lélekkel és buzgósággal keresitek Istent, akkor a rideg hangon kimondott szavak terhelni fogják a szíveteket, és lelkesen fogjátok szólni az igazságot. – *A keresztény nevelés alapjai*, 435. o.

Egyetlen ember bűne vereséget okozott Izrael egész seregének. Egyetlen embernek a testvére elleni gonosz útja elfordítja Isten világgosságát a néptől, hogy gyengédek legyenek az érzéseik és belátásaik, szívük legyen nagy, érzésük széles és mély, nem pedig szűkkeblű, önző és szűkmarkú. Nemes együttérzésre, nagylelkűsége és önzetlen jótékonyásra van szükség. Akkor a gyülekezet diadalmaskodni tud majd Istenben. De amíg eltűri, hogy önzés szikkassza fel a szeretetet, a gyengéd és gondoskodó együttérzést, testvéreink sorsának szívünkön viselését, addig minden erény romlott lesz. Tanulmányozzák Ésaiás böjtjét, végezzenek alapos önvizsgálatot azzal a vággyal, hogy meglássák, vajon bennük élnek-e az elvek, melyeket Isten elvár népétől, hogy elnyerhessék a megígért gazdag áldásokat. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 519. o.

Szeptember 17., hétfő – FESTUS ELŐTT

Végül Félixet a zsidók ellen elkövetett durva sérelmekért Rómába idézték. Mielőtt Cézaréát elhagyta, hogy ennek az idézésnek eleget tegyen, kedveskedni akart a zsidóknak, és így elrendelte Pál további fogva tartását. Mindennek ellenére sem sikerült neki a zsidók bizalmát újból megnyerni. Kegyvesztett lett, és megfosztották hivatalától. Utódaul Porcius Festust nevezték ki; hivatali székhelye: Cézárea lett. – *Az apostolok története*, 427. o.

Mikor Pál Félixszel beszélt az életszentségről, az önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről, a mennyei világozság sugaraí világítottak be az életébe. A menny módot adott neki, hogy bűneit felismerje és elhagyja. Ő azonban így szólt Isten hírnökéhez: „Most eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hívatlak.” Így utasította vissza az utolsó kegyelmi ajánlatot. Isten soha többé nem intette, nem hívta meg. – *Az apostolok története*, 427. o.

Festus nem tudott a zsidók összeesküvéséről Pál ellen, ezért igen meglepte a vádlott fellebbezése a császár ítélszékéhez. Az apostol kívánsága tehát véget vetett minden további tárgyalásnak. „Akkor Festus tanácsával értekezően felele: a császárra apelláltál, a császár elé fogsz menni.”

Még egyszer megisméltődött, hogy Isten szolgájának a zsidók vakbuzgóságból és önigazultságából eredő gyűlölete miatt a pogányoknál kellett védelmet keresnie. Ugyanez a gyűlölet kényszerítette Illés próféát, hogy védelmet keressen a szareptai özvegynél; az evangélium hírnökeit is ez készítette, hogy elforduljanak a zsidóktól, és a pogányoknak hirdessék az üzenetüket. Ezzel a gyűlölettel kell majd szembenéznie korunkban is az Úr népének. Krisztus hitvalló követői között is ugyanolyan gög, képmutatás, önzés, az elnyomás ugyanazon lelkülete látható, mint amely az akkor élő zsidók szívét uralta. Magukat Krisztus követőinek tartó férfiak a jövőben ugyanazt az eljárást fogják követni, mint amelyet a papok és a főemberek követtek Krisztussal és az apostolokkal szemben. A válság közelgő nagy óráját Isten hűséges szolgáinak át kell élniük; el kell szenvedniük ugyanazt a keményszívűséget, ugyanazt a kegyetlen határozottságot és ugyanazt a megátalkodott gyűlöletet. – *Az apostolok története*, 430. o.

Mindazoknak, akik ama gonosz napon csüggedés nélkül, lelkiismeretük szava szerint akarnak szolgálni a Mindenhatónak, bátorságra, határozottságra, Isten és Igéje ismeretére lesz szükségük. Mert akik az Úrhoz hűek, azokat üldözik, indítóokaikat elferdítik, legjobb szándékaikat, fáradozásaikat félremagyarázzák, és nevüket gonoszként emlegetik. Sátán csalásának minden erejével működik majd, hogy a lelke-

ket befolyásolja, és az értelmet elhomályosítsa, hogy a gonosz jónak és a jó gonosznak látszódjon. Minél erősebb és tisztább Isten gyermekeinek hite, minél erősebb az elhatározásuk, hogy az Úrnak engedelmeskedjenek, Sátán annál izzóbban fogja felszítani ellenük azok gyűlöletét, akik ugyan állítják, hogy igazságosak, azonban mégis lábbal tiporják a mennyi törvényét. A legerősebb bizalomra, a legmegingathatatlanabb elhatározásra lesz szükségük, hogy „megőrizték azt a hitet, amely egykor a szenteknek adatott”. – *Az apostolok története*, 431. o.

Mikor Krisztus vallását a leginkább lenézik, mikor a leginkább megvetik törvényét, buzgalmunk ez idő tájt legyen a legforróbb, bátorságunk és határozottságunk a legrendíthetlenebb. Kiállni az igazság és az igazságosság védelmében, amikor a többség elpártol tőlünk, az Úr harcainak megvívása, amikor kevés a bajvívó – ez lesz a mi próbánk. Abban az időben forróságot kell mérítenünk mások hidegségéből, gyávaságukból bátorságot és árulásukból hűséget. – *Az utolsó napok eseményei*, 180. o.

Az egyház látszólag az elbukás határához ér, de nem bukik el. Megmarad, és közben Sion bűnösei kirostáltatnak: a konkoly elkülönül az értékes búzától. Ez szörnyű esemény lesz, de be kell következnie. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 380. o.

Amikor közeledik a vihar, sokan, akik hitet tettek a harmadik angyal üzenete mellett, de az igazságnak való engedelmisség híján nem szentelődtek meg, elhagyják a helyüket, és az ellenség soraiba lépnek. – *A nagy küzdelem*, 608. o.

Szeptember 18., kedd – AGRIPPA ELŐTT

Az apostolt sem a körülötte levő pompa, sem hallgatóinak magas rangja nem félemlítette meg, mivel nagyon jól tudta, milyen csekély értékű a földi vagyon és a magas rang. Pált ez a helyzet egyetlen pillanatra sem bátortalanította el és az önuralmát sem vesztette el. – *Az apostolok története*, 435. o.

Noha Agrippa zsidó volt, nem osztotta a farizeusok vakbuzgalmát és előítéletét. „Ezt az embert – mondotta Festusnak – szabadon lehetett volna bocsátani, ha a császárra nem apellált volna.” (Csel 26:32) Miután azonban az ügyet magasabb törvényszék elé utalták, nem tartozott többé befolyásuk alá. – *Az apostolok története*, 438. o.

A gondviselő Isten hatással van a tábori összejöveteleinken és a gyülekezet istentiszteletein résztvevő emberekre. Egyeseket a kíváncsiság hozott, mások pedig azért jönnek, hogy kritizáljanak és gúnyolódjanak. Sok esetben ezek az emberek meggyőződnek a bűnösségükről. A szeretet lelkületében elhangzó szavak maradandó hatást gyakorolnak a szívükre. Éppen ezért nagy odafigyeléssel kellene vezetni ezeket az összejöveteleket! Kellő komolysággal kell szólni, hogy a Szentlélek megérinthesse a hallgatókat. Az Isten Lelkétől vezérelt szónok szent méltósággal rendelkezik, és szavai élet illatát jelentik az életre. A prédikációban nincs helye illetlen szemléltetésnek és tréfának. Az elhangzó szavak szolgálják a hallgatóság lelki megerősödését. – *19. levél*, 1901.

A városokban és falvakban olyanok élnek, akik közömbösek Isten Igéjének igazságai iránt. Sokan vesznek el a bűnben. Némelyek kíváncsiságból keresik fel imaházainkat. Éppen ezért legyen az Ige prédikálása a jelenvaló nagy igazságok feltárása. Beszéljete a tanulók és az összegyűltekek előtt a megváltás titkairól. Még a tanulatlanoknak is erre a tudományra van szükségük. A szent titkok tanulmányozása jelenti a legmagasabb fokú nevelést. Isten Igéjének nagy igazságait elhinni, elfogadni és az életben alkalmazni a legmagasabb fokú nevelés legyen. – *Tanácsok szülőknek, tanároknak és tanulóknak*, 398. o.

Láttam, hogy ahol az igazságot hirdetjük, hatalommal és lélekkel kell hirdetnünk. Vezessük el az embereket a döntésig. Mutassuk meg nekik az igazság fontosságát – ez élet vagy halál. Ragadjátok ki a lelkeket a tűzből alkalomhoz illő buzgalommal. De jaj, milyen romboló azok hatása, akik azt vallják, hogy Urukát várják, mégis nagy és szép földek birtokosai. A gazdagságuk hangosabban hirdeti, mint a szavak tudnák, hogy a föld az otthonuk. Halogatják a végzetes napot. Béke és biz-

tonság uralkodik. Jaj a sorvasztó, hervasztó befolyásnak! Isten gyűlöli az ilyen világi gondolkodást. „Szakadjatok el, szakadjatok el!” – kérlelt az angyal. – *Bizonyságtételek*, I. köt., 152. o.

Ha az igazság híveit nem tartja meg a hitük a mai, aránylag békés napokban, mi fogja megtartani, amikor súlyos próba tör rájuk, és megjelenik a rendelet azok ellen, akik nem hajlandók imádni a fenevad képét, nem veszik föl jelét sem a homlokukra, sem a kezükre? Már nincs messze ez a komoly idő. Ahelyett, hogy gyöngévé és tétovázóvá silányulnának, Isten népének erőt és bátorságot kell gyűjtenie a nyomorúság idejére. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 251. o.

Szeptember 19., szerda – PÁL VÉDEKEZÉSE

Tekintsünk Pálra, amikor a hatalmasságok elé állították. Agrippa előtt elmondott beszéde példája mind az igazi barátságosságnak, mind a szónoki ékesszólásnak. Az evangélium nem tanítja a világban szokásos formális udvariasságot, hanem csak az igaz, szívből fakadó barátságosságot. – *Az evangélium szolgálói*, 123. o.

Krisztus így szólt a hitetlen zsidókhoz: „Ha nem jöttem volna, és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnük; de most nincs mivel menteniük az ő bűnüket.” (Jn 15:22) Ugyanez a mennyei hatalom szólt Luther által Németország császárához és fejedelmeihez. És amikor Isten Igéjéből felragyogott a világosság, a gyűlés számos résztvevőjének a szívét utoljára érintette Isten Lelke. Miként századokkal előbb Pilátus bezárta gögös és népszerűsége vágyó szívét a világ Megváltója előtt; miként a reszkető Félix ezt mondta az igazság hírnökének: „Most eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hívatlak téged”; miként a büszke Agrippa megvallotta: „Majdnem ráveszel engem, hogy kereszténnyé legyek” (Csel 24:25; 26:28) – ők mind elfordultak a mennyei üzenettől. V. Károly is, engedve a világi gög és politika parancsának, úgy döntött, hogy elveti az igazság világosságát. – *A nagy küzdelem*, 164. o.

Hallgasd őt Festus udvarában, amikor Agrippa király az evangélium igazságáról meggyőződve felkiált: „Majdnem ráveszel engem, hogy kereszténnyé legyek” (Csel 26:28), Pál saját láncaira mutatva gyengéd udvariassággal válaszol: „Kívánnám Istentől, hogy ne csak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindazok is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, aminő én is vagyok, e bilincsek-től megválva.”

Így múlt el élete, amint saját szavaival leírta: „Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyóvizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt. Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.” (2Kor 11:26–27) Habár Pál apostol hosszú ideig volt fogoly, az Úr mégis előre vitte általa különleges művét. Bilincsei lettek azok az eszközök, amelyek által Krisztus ismeretét terjesztette, és így megdicsőítette Istent. Amint városról városra küldték kihallgatásra, elmondta Jézusra vonatkozó bizonyágtételét királyok és kormányzók előtt, hogy ne legyen mentségük az Üdvözítővel kapcsolatban. Így ők hittek Krisztusban, és örültek az Ő nevében.

Láttam, hogy az Úr különleges szándéka, terve teljesedett be Pál tengeri utazásakor. Isten azt akarta, hogy a hajó legénysége meglássa a menny hatalmát, hogy a pogányok is halljanak Jézus nevéről, hogy sokan megtérjenek Pál által és az általa cselekedett csodák szemlélése révén. Királyok és kormányzók csodálkoztak érvein, amikor buzgóssággal és a Szentlélek erejével hirdette Krisztust, és amikor elmondta érdekes tapasztalatait, megerősödtek a meggyőződésükben, hogy Jézus Isten Fia volt. – *A megváltás története*, 313–314. o.

Szeptember 20., csütörtök – PÁL A VEZETŐK ELŐTT

Isten nem egyezik ki a világgal. Az ítéletkor, amikor könyvek nyílnak meg, félelmetes ítéletet fog mondani az Úr, és ettől megrettenne a világ, ha az embereket nem vakítanák meg Sátán csalárdságai. Ő számon fogja kérni a világon egyetlen Fia halálát, akit a világ megvetett,

és újból keresztre szegezett azzal, hogy üldözte a népét. A világ megvetette Krisztust szentjeinek személyében is, és elutasította üzeneteit, amikor elutasította a próféták, az apostolok és az Úr szolgáinak üzenetét. Megvetették Jézus munkatársait, ezért majd számot kell adniuk. – *A maradék egyház*, 28. o.

Tehetséges, kellemes emberek, akik valamikor szívesen követték az igazságot, most képességeiket megtévesztésre és félrevezetésre használják. Korábbi testvéreik legelkeseredettebb ellenségeivé válnak. Amikor a szombatünnepelőknek a törvény előtt kell hitüket megvédeniük, ezek a hitehagyók Sátán legaktívabb eszközeiként fogják meghazudtolni és vádolni őket. Rágalmakkal és gyanúsítgatásokkal ellenük fogják hangozni a hatalmasságokat. – *A nagy küzdelem*, 608. o.

A rostálás idején élünk, abban az időben, amikor mindent és mindenkit megrostálnak. Az Úr nem bocsát meg azoknak, akik ugyan ismerik az igazságot, de nem engedelmessé válnak parancsolatainak. Ha nem teszünk meg mindent, hogy lelkeket nyerjünk Krisztusnak, számot kell adnunk azért a munkáért, amit elvégezhetünk volna, de lelki tunyaságunk miatt nem tettünk meg. Akik Isten országához tartoznak, teljes komolysággal kell dolgozniuk a lélekmentésben. El kell végezniük a rájuk eső részt, magasba kell emelniük a törvényt a tanítványok között. – *Evangelizálás*, 12. o.

Lelkiismereti kérdésekben nem szabad akadályozni a lelket. Senkinek sem szabad irányítani a másik gondolkodását, helyette ítélni vagy megszabni kötelességét. Isten minden léleknek gondolkodási szabadságot ad, hogy követhesse a saját meggyőződését. „Mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek.” (Róm 14:12) Senkinek sincs joga a saját egyéniségét a máséba olvasztani. Minden olyan dologban, ahol elvekről van szó, „ki-ki a maga értelme felől legyen meggyőződve” (Róm 14:5). Krisztus országában nincs úri elnyomás, sem viselkedési kényszer. A menny angyalai nem uralkodni vagy hódolatot kierőszakolni jönnek a földre, hanem a kegyelem követeként, hogy együtt munkálkodjanak az emberekkel felemelésünkért. – *Jézus élete*, 550. o.

13. tanulmány

A római út

Szeptember 22., szombat délután

Pál nagyon sokat tett. Attól a naptól kezdve, amelyen átadta magát Krisztusnak, élete fáradhatatlan szolgálatból állt. Városról városra, országról országra utazott, hirdette a keresztről szóló Igét; lelkeket térített meg az evangéliumhoz, és gyülekezeteket alapított. Ezek sorsát állandóan a szívében viselte; több levelet is intézett hozzájuk, hogy oktassa őket. Időközönként mesterségét is folytatta, hogy mindennapi kenyerét megkeresse. Azonban életének valamennyi elfoglaltsága között sem tévesztette szem elől az egyetlen nagy célt, hogy magasztos elhívása felé törekedjen. Egyetlen cél létezett csak előtte, hogy hű maradjon hozzá, aki Damaszkusz kapujánál nyilatkozott meg előtte, és lépett be az életébe. Semmi sem tudta eltántorítani ettől a céltől. A golgotai keresztet magasztalja – ez volt a mindent átfogó indíték, ami szavait és tetteit ihlette. – *Az apostolok története*, 483. o.

Az a magasztos cél késztesen minden keresztény munkást arra, hogy fenntartás nélkül szentelje életét Isten szolgálatára, ami Pált arra bírta, hogy minden fáradtság és viszontagság ellenére is előretörjön. A világ csábítani fogja: igyekszik figyelmét elvonni az Üdvözítőről; a hívő azonban törtesen célja felé. Mutassa meg a világnak, az angyaloknak és az embereknek, hogy reménységének megvalósulása, megvalósítása minden áldozatot és erőfeszítést megér, mert elvezet Isten színe elé. – *Az apostolok története*, 484. o.

Noha Pál fogoly volt, de mégsem csüggedt el. Győzelmi ének hatja át leveleit, amiket Rómából írt a gyülekezetekhez. „Örüljetek az Úrban mindenkor – üzeni a filippibelieknek –, ismét mondom: örüljetek!...

Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.” – *Az apostolok története*, 483. o.

Az élet minden rejtélye megoldódik akkor. Ahol a mi szemünk csak zűrzavart és csalódást, megghiúsult célokat és terveket érzékelt, ott csodálatos, minden felett győztes megvalósított célt, mennyei harmóniát látunk majd. – *Előtted az élet*, 305. o.

Szeptember 23., vasárnap – HAJÓÚT RÓMÁBA

Krisztus csak szenvedés által tölthette be küldetését. Szomorúsággal, nehézségekkel, küzdelmekkel teli élet és szegyeteljes halál állt előtte. Az egész világ bűneit hordoznia kellett. El kellett viselnie, hogy elszakad az Atya szeretetétől. Most a kísértő felajánlotta, hogy Jézus javára lemond bitorolt hatalmáról. Krisztus megszabadíthatná magát a szörnyű jövőtől, ha elismeri Sátán felsőbbségét. Ám ha ezt megteszi, átengedi a győzelmet a nagy küzdelemben. Sátán vétkezett a mennyben, mert magát Isten Fia fölé akarta emelni. Ha ez most sikerül, az a lázadás diadala lenne. – *Jézus élete*, 129. o.

Micsoda együttérzést tanúsít szenvedő gyermekei iránt Jézus! Saját ügyének tekinti ügyüket. Nyomorúságuk az Ő nyomorúsága. Ne feledd, önző keresztény: minden szükségben levő, hajléktalan, árva és fogoly rászoruló elhanyagolása lényegében a Megváltó elhanyagolását jelenti!

Amikor egy falat kenyeret adtál az éhezőnek, amikor azt a vékony ruhát adtad a rászorulóknak, hogy megvédje magát a csípős hidegtől, akkor eszedbe jutott, hogy mindezt a dicsőség Urának adtad? „Egész életem során veletek voltam ezeknek a szenvedő embereknek a személyében, de ti nem kerestetek engem. Nem akartatok a barátaim lenni. Nem ismerlek titeket.”

Isten világában a szegényeknek ugyanolyan joguk van egy helyhez, mint a gazdagoknak. A Mózes harmadik könyvében leírt elveket az irgalmas Teremtő adta, hogy enyhítse a szenvedést, hogy reménységet

és napfényt vigyen a rászorulók és elnyomottak életébe. – *Különleges elhívásunk*, 93. o.

A mi Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya. Ne essen nehezünkre neki szolgálni. Ellenkezőleg, örülünk és ujjongjunk, hogy szolgálhatunk és részt vehetünk munkájában. Az Úr nem akarja, hogy gyermekei, akiket oly dicsőn megváltott, kegyetlen és zsarnok munkaadónak tekintsék. Legjobb barátjuk Ő, és mikor Őt imádják, Isten velük van, tőle vigaszt és áldást várhatnak, ami szívüket örömmel és szeretettel tölti be. Isten azt akarja, hogy gyermekei vigaszt merítsenek az Ő szolgálatából, és inkább örömeznek, mint tehernek tekintsék az Ő szolgálatát. Legmélyebb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve, mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve hűségesen és becsületesen járhassanak el minden dologban. – *Jézushoz vezető út*, 103. o.

Hamarosan nyomorúság lesz az egész világon. Mindenkinek törekednie kellene Isten megismerésére. Nincs idő a késlekedésre. – *Az utolsó napok eseményei*, 153. o.

Isten gyülekezete iránti szeretete végtelen. Szüntelen gondoskodik örökségéről. Nem tűri, hogy szenvedés érje gyülekezetét, csak ami elengedhetetlenül szükséges jelen és örök javához. Meg fogja tisztítani gyülekezetét, amint templomát megtisztította földi szolgálata kezdetén és végén. Amit próba és vizsgaként hoz gyülekezetére, azzal a céllal teszi, hogy népe mélyebb jámborságot nyerjen, és több ereje legyen elvinni a kereszt diadalát a világ minden tájára. – *Bizonyságtételek*, IX. köt., 228. o.

A szenvedések, a keresztetek, a kísértések és a különféle próbáink Isten munkaeszközei, hogy csiszoljanak, megszenteljenek és felkészítsenek minket a mennyei csűrök számára. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 115. o.

Szeptember 24., hétfő – A HAJÓTÖRÉS

Ekkor Pált és a többi foglyot még a hajótörésnél is rettenetesebb sors fenyegette. A katonák úgy látták, hogy miközben igyekeznek a partra jutni, nem vigyázhatnak a foglyokra is. Mindenkinek elég gondja lesz, hogy saját életét mentse. A katonák viszont felelősek voltak, és életükkel szavatoltak a foglyokért, hogy közülük egy se hiányozzon. Ezért elhatározták, hogy az összes foglyot megölik. A római törvény jóváhagyta ezt a kegyetlen eljárást, és tervüket azonnal véghezvitték volna, ha nem lett volna köztük Pál, akinek mindannyian egyenlően hálával tartoztak. Julius százados tudta, hogy valamennyien, akik a hajón tartózkodtak, az apostolnak köszönhetik megmenekülésüket; de azonkívül arról is meg volt győződve, hogy az Úr volt Pállal, és ezért is félt őt megbántani. Megparancsolta tehát, „hogy akik úszni tudnak, először azok szökdössenek a tengerbe, és meneküljenek ki a szárazföldre. A többiek pedig ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. És így lőn, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.” (Csel 27:43) Amikor a névsort később felolvasta, senki sem hiányzott. – *Az apostolok története*, 445. o.

A belső béke és az Isten ellen nem vétő lelkiismeret életre kelti és élénkíti a szellemi képességet, akár a zsenge növényekre permetező harmat. Akaratod akkor helyes irányt vesz fel, és uralmad alatt marad, és bár biztosabb fellepésű lesz, mégis mentes marad a romlottságtól. Elmélyedéseid, mivel megszentelődnek, az öröm forrásai lesznek. A csendes nyugalom, melyre így szert tehetsz, áldására lesz azokra, akikkel érintkezel. Ez a békesség és nyugalom idővel magától értetődő lesz, és széttárasztja becses sugarait környezetedre is, hogy ők meg rád ragyogják vissza. Minél inkább megízleled a mennyei békét és lelki egyensúlyt, annál inkább növekedni fog benned. Élénk, életerős öröm ez, amely nem fojtja minden néven nevezendő erkölcsi erejét halálszerű álomba, hanem élénkebb tevékenységre serkenti. A tökéletes béke mennyei vonás, mellyel az angyalok rendelkeznek. Segítsen Isten, hogy szert tegyél erre a békére! – *Bizonyágtételek*, II. köt., 327. o.

A Krisztusban elrejtett élet a békesség élete. A békétlenség, az elégedetlenség és a nyugtalanság az Üdvözítő hiányáról árulkodik. Ha befogadjátok Jézust, akkor életetek a Mesterért végzett jó és nemes munkával telik meg. Nem jut majd eszetekbe, hogy magatoknak szolgáljatok, hanem közelebb, egyre közelebb húzódtok kedves Megváltónkhoz. Jellemetek Krisztuséhoz hasonló lesz, és mindenki tudni fogja rólatok, hogy Jézussal voltatok, és tőle tanultatok. Minden ember magában hordozza boldogságának vagy szerencsétlenségének forrását. Aki akar, fölébe emelkedhet alacsonyrendű, érzelgős gondolatainak, amelyek sokak lelki életét kitöltik. De míg valaki felfuvalkodott, az Úr nem tehet érte semmit. Sátán nagyravágyó tervekkel kábítja érzekeinket, mi azonban mindig tartsuk szem előtt a hívás jutalmát, melyre Isten felülről hívott el Krisztus által (lásd: Fil 3:14). Tegyétek meg mindazt a jót, amit megtehettek ebben az életben. „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok, örökkön örökké.” – *Bizonyságtételek*, V. köt., 487. o.

Szeptember 25., kedd – MÁLTÁN

Három hónapig tartózkodtak a hajó utasai Málta szigetén. Ezalatt Pálnak és munkatársainak alkalmuk nyílt, hogy az evangéliumot prédikálják, és az Úr láthatóan munkálkodott általuk. Az apostol kedvéért az egész hajótörött társasággal szeretettel bántak; igyekeztek szükségleteiket minden tekintetben kielégíteni, és mielőtt Máltát elhagyták, minden szükséges útravalóval is ellátták őket. – *Az apostolok története*, 446. o.

Nincs helye a restségnek. Az élet sokkal fontosabb, mivel egy szent befektetés: minden pillanatát bölcsen kell gazdagítani, az eredmény pedig majd az örökkévalóságban fog láthatóvá válni. Isten minden embertől azt kéri, hogy tegye meg a tőle telhető jót. A megőrzésre ránk bízott talentumokat teljes mértékben hasznosítani kell. Azért adta, hogy azokat az Ő nevének dicsőségére és embertársaink javára használjuk fel. – *Tanácsok szülőknak, tanároknak és tanulóknak*, 62. o.

Előjogunk, hogy imádkozzunk a betegekkel, és segítsünk nekik megragadni a hit kötelét. Isten angyalai közel vannak azokhoz, akik ilyen módon szolgálnak a szenvedő emberiségnek. Ha betegek fordulnak Krisztus felszentelt követéhez, és ő megkísérli figyelmüket az isteni dolgokra terelni, akkor olyan munkát végez, amely örökké megmarad. Amikor a beteghez a reménység vigaszával közeledik – amelyet a Jézusba vetett hit és az isteni ígéretek elfogadása által nyert –, akkor a lelkierővel szerzett saját tapasztalatai is egyre gazdagabbak lesznek. – *Az evangélium szolgálói*, 213. o.

A bűnbánóknak nem kell kétségbeesniük, ha törvényszegésükre emlékeztetik, ha a veszélyekre figyelmeztetik őket. Pontosan ezek az értük történő intézkedések bizonyítják, hogy mennyire szereti őket Isten, és bizonyítják kívánságát, hogy megmentse őket. Csak követniük kell a menny tanácsát, teljesíteniük az akaratát, hogy az örök életet örökölhessék. Azért állítja tévelygő népe elé a bűneit, hogy lássák, milyen óriásiak azok az isteni igazság fényében. Az a kötelességük, hogy örökre elhagyják azokat. Ha Isten népe felismerné az Úr bánásmódját, ha elfogadná tanításait, lábuknak egyenes ösvényt találnának, és fényt is, mely átvezeti őket a sötétségen és a csüggedésen. – *Bizonyítételek*, V. köt., 661. o.

„Amit vet az ember, azt aratja is.”(Gal 6:7) Szülők, a ti munkátok gyermekeitek bizalmát megnyerni és türelemmel, szeretettel elvetni az értékes magvakat. Végezzétek munkátokat megelégedve, és soha ne panaszkodjatok a nehézségek, gondok és vesződések miatt. Ha türelmesen, kedvesen csak egyetlen lelket is tökéletességre vezettek Jézus Krisztusban, életetek már nem volt hiábavaló. Tartsátok hát lelketeket reménységben és türelemben, soha ne engedjétek meg magatoknak, hogy arckifejezések vagy viselkedések csalódottságot mutasson. Egy jellem kialakítása van rátok bízva, hogy Isten segítségével egyszer majd a Mester szőlőskertjében dolgozzon, és lelkeket nyerjen Jézusnak. Biztassátok gyermekeiteket magas színvonal elérésére életmódjukban és céljaikban. Legyetek türelmesek tökéletlenségeikkel szemben, ahogy Isten is türelmes veletek, és figyelmet fordít rátok, hogy gyümölcsöt

teremhessetek az Ő dicsőségére. Buzdítsátok a gyermekeket arra, hogy igyekezzenek megszerezni a belőlük még hiányzó képességeket. – *Gyermeknevelés*, 185. o.

Szeptember 26., szerda – PÁL VÉGRE RÓMÁBA ÉR

Julius százados Rómában átadta foglyait a császári testőrség fővezérének. A Pálról adott jó jelentés, valamint Festus kísérőlevele azt eredményezte, hogy a fővezér jóindulattal viselkedett iránta. Fogság helyett megengedte, hogy saját bérelt szállásán lakjon. Ugyan még mindig őrehez láncolva, de mégis fogadhatta barátait, és Krisztus ügyének terjesztésén munkálkodhatott.

Sok zsidó, akiket néhány évvel korábban száműztek Rómából, ismét engedélyt kapott a visszatérésre, úgyhogy nagy számban laktak ott. Pál először is eléjük óhajtotta tárnai a személyére és munkájára vonatkozó tényeket, mielőtt még ellenségeinek alkalma nyílna fellázítani őket ellene. Ezért Rómába érkezése után a harmadik napon összehívta a zsidók főembereit, és egyszerűen, tárgyilagosan elbeszélte, miért hozták őt fogolyként Rómába. – *Az apostolok története*, 450. o.

Azok a nagy emberek, akik a támadás, gáncsoskodás ellenére is erejüket, képességeiket tettekre váltják, így az akadályok áldássá lesznek, és önbizalmat kapnak. A küzdelem és a tanácsstalanság az Isten iránti bizalom gyakorlására hív, és olyan állhatatosságra, amely növeli az erőt.

Krisztus nem takarékoskodott a szolgálattal. Nem órákkal mérte munkáját. Belevitte idejét, szívét, lelkét és erejét a munkába az emberiség áldására. Nehéz napokon át keményen dolgozott, és hosszú éjszakákön át leborulva kegyelemért és kitartásért imádkozott, hogy még nagyobb munkát tudjon végezni. Könnyek között, hangosan kiáltva kérte, hogy Isten erősítse meg emberi természetét a ravasz ellenség álnok munkájának kivédéséhez, és hogy be tudja tölteni küldetését: az emberiség erkölcsi felemelését. Munkásainak ezt mondja: „Példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek.” (Jn 13:15), „A Krisztusnak szerelme szorongat minket” (2Kor 5:14) – szögezte le Pál. Ez volt életvitelének vezérlő elve, ösztönző

ereje. Ha a kötelesség útján buzgósága egy pillanatra ellankadt, egy pillantás a keresztre azt eredményezte, hogy újra felövezte elméje derekát, és az önmegtagadás útján tört előre. Testvéreiért végzett munkájában jórészt a Krisztus áldozatában megmutatkozó végtelen szeretetre és e szeretet mindent legyőző, kényszerítő erejére támaszkodott. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 500. o.

Isten szolgálatában akadályokkal és nehézségekkel kell megküzdenünk. Az események az Ő kezében vannak; szolgálóinak nehézségekkel és ellenállással kell szembeszállniuk, mert ezek az Úr választott figyelemzetető eszközei. Ezek az általa megszabott feltételei a biztos haladásnak, előretörésnek és sikernek. Azonban könyörgöm az Úr Jézus szolgálóinak, emlékezzenek arra is, hogy van olyan munka, amelyet csendesen, nyugodtan végezhetnek anélkül, hogy az erős ellenállást felkeltenék, mely az igazság elől bezárja a szív ajtaját. – *Evangelizálás*, 445. o.

Minden további ellenállás csak nehezebbé teszi az engedelmisséget, a beismerést. Minthogy a népnek vezetői voltak, a papokra és a főemberekre hárult a feladat, hogy megvédjék eljárásukat, az általuk követett utat. Bizonyítaniuk kell, hogy igazuk volt. Mivel ellenszegültek Krisztusnak, minden további ellenállásuk csak további kényszert jelentett, hogy a választott úton kitartsanak. A múltban követett ellenszegülésük jeleneteit féltékenyen, drága kincsként őrizték. Eljárásuk rugója: gyűlöletük és rosszakaratuk immár az apostolok ellen összpontosult.

Akik a rájuk bízott igazságot hirdették, felismerték Isten Lelkének jelenlétét, mit sem félve emberek haragjától, mit sem törődve emberek kegyével. A Szentlélek hatalmának megnyilatkozása, meggyőző ereje következtében a zsidók felismerték bűnösségüket, mert hiszen ellenállottak az Isten által küldött bizonyítékoknak, ámde nem akartak felhagyni bűnös, konok ellenszegülésükkel. Mindinkább, mind határozottabban megkeményedtek lelkük vesztré. Nem mintha nem tudtak volna a Léleknek engedni, mert engedhettek volna, de nem akartak. Nemcsak bűnösök voltak, akik kihívták maguk ellen Isten haragját, hanem még Sátán tulajdonságaival is felvértezték magukat, és eltökélten ellenálltak az Örökkévalónak. Nap mint nap, minthogy nem

akartak megtérni, újból csak lázadtak. Felkészültek arra, hogy learassák, amit vetettek. Az Atya nem csak az elkövetett bűnök miatt nyilvánítja ki haragját az emberek ellen, hanem mert készakarva megmaradnak benne, ellenállnak Istennek, és világosságuk és ismeretük ellenére megismélik a múlt bűneit. Konokságukkal kihívják a menny haragját maguk ellen. Ezek a lelkek átadták magukat Sátánnak, és ő saját akarata szerint befolyásolja őket. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 74. o.

Szeptember 27., csütörtök – AZ EVANGÉLIUM GYŐZELME

A föld lakóinak többsége átpártolt az ellenséghez. Bennünket azonban nem csalt meg. Sátán látszólagos győzelme ellenére Krisztus folytatja munkáját a menny szentélyében és a földön is. Isten Igéje leírja az utolsó napokban levő bűnösséget és romlottságot. Amint látjuk a jövendölés beteljesedését, hitünk erősödjön meg Jézus országának végleges győzelmében, és lássunk hozzá megújult bátorsággal a számunkra kiosztott munkához. – *Az evangélium szolgálói*, 26. o.

Ne engedjetelek a kísértő hatalmának! Erős fegyveresként jön, mégse adjátok meg neki magatokat! Erősödjetelek a kötelességek teljesítése által, és védelmezzetelek minden talpalatnyi területet. Visszavonulás helyett inkább törjetelek előre. Ahelyett, hogy elgyengülnételek és elcsüggednételek, inkább készüljetelek az ütközetre. Isten felszólít titeket, hogy vessételek be minden erőtöteket a bűn összes formája ellen. Öltsetekek magatokra az Úrtól kapott teljes fegyverzetet, tekintsetekek üdvösségünk parancsnokára, mert veszélyes idők várnak ránk. Ne álljatek a hamis zászlók alá, hanem figyeljetelek szent hitünk lobogóját. Ott legyetekek, ahol ez leng, még ha a leghevesebb küzdelem is dúl körülöte. Rövidesen úgyis véget ér ez a háború, hamarosan kivívjatek a győzelmeket. S ha hűségesekek maradtok, akkor hódítóknál hatalmasabbatek lehetekek általa, aki minket szeretett. Ragyogó díj, örök dicsőség lesz végül a jutalmatok. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 309. o.

Az Úr látni szeretné a harmadik angyal üzenetének hathatós hirdetését. Ahogyan az Úr minden korban győzelemre vitte népét, korunk-

ban is győzedelmes beteljesedésre kívánja vinni egyházával kapcsolatos céljait. A hívő szenteket egyesült előmenetelre szólítja, miközben erőről erőre, hitből pedig fokozott bizonyosságra és bizalomra jutnak a mű igazságát és szentségét illetően.

Ragaszkodjunk sziklaszilárdan Isten Igéjének elveihez! Emlékezzünk arra, hogy Isten velünk van, hogy erőt adjon az új dolgokkal való szembenézésre. Őrizzük meg életünkben az igazságosság elveit, hogy erőről erőre juthassunk az Úr nevében. Tartsuk meg szentségben azt a hitet, melyet Isten Lelkének a tanítása és jóváhagyása alapozott meg a kezdetektől fogva napjainkig. Tartsuk igen értékesnek azt a munkát, melyet az Úr parancsolattartó népe által vitt véghez, és amely kegyelmének ereje által erősebbé és hatékonyabbá fog válni az idő haladásával. Az ellenség el akarja homályosítani Isten gyermekeinek látását, és meg akarja gyengíteni hatékonyságukat, de ha a Szentlélek vezetése szerint fognak munkálkodni, az Úr lehetőségeket fog nyitni előttük a régi romok megépítésére. Folyamatos növekedésben lesz részük, egészen addig, amikor majd az Úr nagy hatalommal és dicsőséggel leszáll a mennyből, hogy a végső győzelem pecsétjét a hűségesekre helyezze. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 407. o.

